

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK ANTOLOJİ

birinci kitap

DARK
ISTANBUL

DARK ANTOLOJİ

birinci kitap

AŞKIN ZENGİN AKKUŞ
Tapınak Fedaileri

NURGÜL ÇELEBİ
Ölüm Ağacı

ATTİLA ŞANBAY
Lunapark ve Bitmemiş Bir Gece

FUNDA ÖZLEM ŞERAN
Korkunun Kendisi

ÇAĞDAŞ ULUS
Ateş Kuşu

YURDAGÜL ŞAHİN
Düşten Gerçeğe, Gerçekten Düşe

MURAT S. DURAL
Şehir Hatları Vapuru

ÖZLEM ERTAN
Davetli

ERCAN AKBAY
Cellat

UĞUR KILINÇ
Müzedeki Fısıltı

MEHMET BERK YALTIRIK
Bakır Tastaki Kan

AŞKIN ZENGİN AKKUŞ
Şeytan Kanatlı Melek

UĞUR KILINÇ
Omuzumdaki El

KARANLIĞIN GÖLGESİ İSTANBUL SEMALARINDA!

*"Dark İstanbul'un
fantastik, korku, gizem, polisiye ve psikolojik gerilim dünyasındasınız!"*

Adem'le Havva'dan beri süregelen cinsler arası amansız ve kadim çatışmanın ortasındasınız! Kara kanatlı düşmüş melekler, katledilen kadınların kanlarıyla büyüyen ölüm ağacı, yosuna bulanmış taş duvarlı balkondaki vahşi cinayetler, Beşiktaş Kolonisi'ndeki infaz memuru, Boğaz Köprüsü'ndeki gizemli intiharlar, şeytan kanatlı Hezarfen Çelebi'nin döngüsü, korkudan korkmanın dayanılmaz paradoksu, Şehir Hatları Vapuru'nun görünmeyen yolcuları, düşünle gerçek arasındaki saplantılı aşk, oyuncak bebeklere can veren ötekiler ve bunlar olurken omuzunuzda beliren el...

*İstanbul'un kara
geçmişiniz, şimdiniz, geleceğiniz,
korkup da derinlerinize gömdüklerin
sizin gerçeğinizdir...*

**DARK
İSTANBUL**

30.00₺

ANTOLOJİ

birinci kitap

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

DARK İSTANBUL

ANTOLOJİ I

Aşkın Zengin Akkuş, Özlem Ertan, Nurgül Çelebi,
Ercan Akbay, Attila Şanbay, Funda Özlem Şeran, Uğur Kılınç,
Çağdaş Ulus, Mehmet Berk Yaltırık, Yurdagül Şahin,
Murat S. Dural

© Dark İstanbul Yayınları

Yayın Yönetmeni: Aşkın Zengin Akkuş

Editör: Damla Taşdemir

Kapak Tasarım: Serhat Filiz

Mizanpaj: Gülen Işık

1. Baskı: Ocak 2021

ISBN: 978-625-44301-9-0

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftchavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8

Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Matbaa Sertifika No: 45099

Dark İstanbul Yayınları

Bağdat Caddesi No: 293

A Blok D: 5 34728 Kadıköy-İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 43903

e-posta: kitap@darkistanbul.com

www.darkistanbul.com

 darkistanbul

 dark_istanbul

 darkistanbullu

ANTOLOJİ

birinci kitap

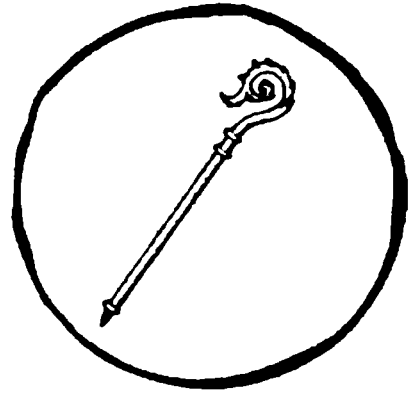
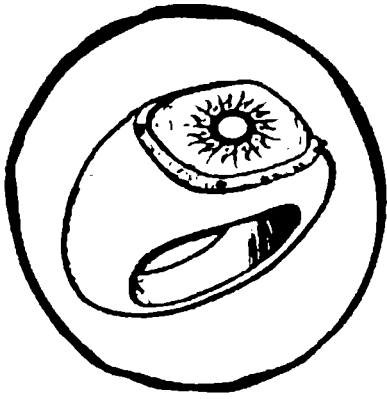

İÇİNDEKİLER

Tapınak Fedaileri / Aşkın Zengin Akkuş	9
Davetli / Özlem Ertan	33
Ölüm Ağacı / Nurgül Çelebi	69
Cellat / Ercan Akbay	87
Lunapark ve Bitmemiş Bir Gece / Attila Şanbay	105
Korkunun Kendisi / Funda Özlem Şeran	133
Müzedeki Fısıltı / Uğur Kılınç	153
Ateş Kuşu / Çağdaş Ulus	171
Bakır Tastaki Kan / Mehmet Berk Yaltırık	189
Düşten Gerçeğe, Gerçekten Düşe / Yurdağül Şahin	213
Şeytan Kanatlı Melek / Aşkın Zengin Akkuş	227
Şehir Hatları / Murat S. Dural	253
Omuzumdaki El / Uğur Kılınç	273
Biyografiler	287

TAPINAK FEDAILERİ

AŞKIN ZENGİN AKKUŞ

DARK
İSTANBUL

*“Efsaneye göre güneş tanrısı Sol, Mitra’dan boğa kurban etmesini istemiş, Mitra da beyaz bir boğayı kalbinden hançerlemiştir. Boğa tam öleceği sırada Ay’a dönüşürken, Mitra’nın pelerini yıldızlarla dolu bir gökyüzü biçimini almıştır. Boğanın kuyruğundan etrafa saçılan buğday, üzüm taneleri ve yumurtalığın-
dan akan döl suyu, yeryüzündeki canlıları oluşturmuştur. Artık günle gece farklılaşmış, gece gündüzü izler olmuştur. Ay belirli bir seyir takip ederek ilerlemiş, böylece zaman ortaya çıkmıştır.”*

Yaklaşık yedi hafta süren zorlu sürecin sonunda istediğini elde etmiş olmanın huzurunu yaşıyordu genç adam. Otuz yaşındaydı... Kökeni, Mitra inancına dayanan gizli tarikatın çocuk yurdunda büyümüştü. Kendi tanrılarını bir kayanın doğurduğuna inandıkları için çocuklarını “anne” kavramından uzak yetiştiren bu oluşum, aynı zamanda kadın düşmanıydı.

Tarikatın yurdunda yetişmiş olmasına rağmen diğerlerinden ayrıcalığı yoktu Metin’in. Cemiyete dışarıdan girecek

aday hangi aşamalardan geçiyorsa, aynı koşullar onun için de geçerliydi. Az sonra yapılacak vaftiz töreniyle, seçilmiş üyeliği resmiyet kazanacaktı. On iki senenin ilk üç yılını çaylak, diğer dokuz yılını ise alt kademelerde test edilmek suretiyle geçirmişti. Sonunda zorlu yolculuk bitmiş, büyük gün gelip çatmıştı. Ayin, 25 Aralık günü Şile’de Sofular Mağarası’nda gerçekleşiyordu. Bugün, aynı zamanda “güneşe adanmış kutsal gün” olarak geçiyordu. Üstelik Mitra’nın doğum günüydü.

Mabede tamamen çıplak olarak getirilen gencin elleri ve gözleri bağlıydı. Mağaranın iki yanındaki duvara yaslanarak oturan kutsanmış üyeler, töreni dikkatle izliyordu. Ortamdaki sessizliği ise az sonra kurban edilecek boğanın böğürtüleri bozuyordu. Genç adam ürpermişti... Üşüyordu bir yandan. O an aklına gelen bir şey, hafif de olsa gülümsemesine neden oldu. Eskiden adının ne olduğunu unutmuş gibiydi. Bundan sonra ona, “Solan” diye sesleneceklerdi. Bu törenle birlikte Güneş tanrısı “Sol” un adını alarak, “an itibarıyla güneş” manasına gelen yeni bir isme sahip olacaktı.

Yanındaki refakatçiyle birlikte yürümeye devam ediyordu. Bir an ne olduğunu anlayamadı. Tutunduğu görevli hiç beklemediği şekilde onu iterek, zemini toprakla dolu çukura yuvarlanmasına sebep oldu. Kolunun üzerine düştüğü için acıyla inleyen genç adam çabuk toparlandı. Canı acısa da belli etmemeliydi. Bu aşamaya gelmek için ne zahmetler çekmişti. Şimdi tüm çabalarının çöpe dönüşmesine izin veremezdi.

Onu iten görevli, eğilerek kolundan tutup yerden kaldırdı. Aslında çukura düşüş, ayinin ritüellerinden biriydi. Orada, ölüm prova edilmişti... Görevlinin onu düştüğü yerden kaldırması ise yeniden doğuşu simgeliyordu. “Bulunduğun yere çök!” diyerek talimat veren adam, çukurun üzerini demir bir ızgarayla kapattı. Solan, bu çukurda yalnız değildi. Kendisi gibi vaftiz edilecek birkaç kişi daha vardı. Hatta biri hariç, diğerleri yetimhaneden arkadaşlarıydı. Izgaranın üzerine getirilen boğayı cemaat zor zapt ediyordu. Uzun uğraşlar sonu-

cunda istenilen pozisyona getirilen boğanın kalbine hançeri saplayan ayin görevlisi bir yandan da,

“Yaşam veren doğumun yinelenmesi için yeniden doğan...” cümlesini tekrar ediyordu.

Ardından gelen cemaat de onun cümlelerini yineliyordu. Ortalık bir anda karışmıştı. Boğanın can havliyle böğürmesi, ayin görevlisinin kurduğu cümleler, cemaatin bağırışları... Kısa bir süre sonra hayvanın kanı sel olup, Solan ve arkadaşlarının üzerine akmaya başlamıştı. Boğanın kanıyla yıkanan genç adam için en ağır ritüel tamamlanmış, sıra diğerlerine gelmişti.

Çukurdan çıkarılan Solan, mağaranın uzak köşesinde bulunan, toprakla kaplı alana getirildi. Buraya yüzüstü yatırılarak tüm vücudu kaplanana kadar üzerine toprak atıldı. Boğanın kanıyla bütünleşen toprak, vücudunun her yerine yapışmıştı. Bir sonraki aşama, ilkinden daha yorucuydu; onu mağaranın kapısı önüne getirerek rüzgâra karşı durmasını sağladılar. Üşümenin yanında, bir sonraki aşamanın belirsizliği korku duymasına neden olmuştu. Üstelik mağara zeminine çıplak ayakla bastığı için tabanları parçalanmıştı. Mağaranın içinde kimi zaman âlem yapan seraseriler, içtikleri içkilerin şişelerini burada bırakmışlardı. Cam kırıkları ayağına batsa da sesini çıkaramadı Solan. Her ne olursa olsun bu acıya dayanmalıydı...

Yaklaşık beş dakika boyunca rüzgâra maruz kalan genç adam, az ileride bulunan su birikintisinin önüne getirildi. Vücudu suyla temas edecek şekilde cenin pozisyonu almasını istediler. Ayine katılan kişiler orada bulunan varilden sırayla bir tas su alarak Solan'ın üzerine dökmeye başladı. Bu işlem, varildeki su tamamen bitene kadar sürdü.

Solan, bir yandan üşüse de, üzerindeki kan ve topraktan arınmış olmanın rahatlığını yaşıyordu. Genç adamın elinden tutan görevli bu defa onu ateşin yanına götürerek ona üzerinden atlamasını söyledi. Refakatçisi eşliğinde yarım metre

boyundaki alevin üzerinden atlayan Solan, sonunda tüm aşamaları tamamlayıp rahat bir nefes aldı. Bütün bunların amacı ise dört element olan toprak, hava, su ve ateşle imtihan edilmesiydi...

Ayin görevlilerinden biri, elinde özenle tuttuğu eşyalarla yanlarına geldi. Üzerinde takımyıldızları olan tuniği alıp genç adama giydirdiler. Beline burç simgeleriyle süslenmiş kemeri takıp başına da sivri uçlu şapkayı geçirdiler. Boynuna dola- nan altın yılanla müritliği tamamlanan genç adamı dualarla kutsadılar. Sonunda ellerini serbest bırakıp gözlerindeki bağı çözdüler. Gözleri karanlığa öylesine alışmıştı ki ilk etapta et- rafa bakarken zorlandı. Mağaranın içi çok da aydınlık değildi. Sağa sola serpilmiş mumlarla aydınlanan mekânda yaklaşık elli kişi vardı. Her birinin yüzünde, inisiyasyon düzeylerini sembolize eden hayvana ait bir maske bulunuyordu. Daha önceden kurban edilen büyük bir boğanın derisi mağara du- varına asılmıştı.

Tapınaklardaki kabartmalarda bulunan boğa öldürme sah- nelerinin en belirgin özelliği, boğanın yarım ay şeklinde tas- vir edilmesiydi. Mitra ışıkla özdeşleştirilirken ay ise karanlığı yayıyordu. Ve aslında Mitra, boğa görünümdeki ay yerine, karanlığı öldürüyordu. Dolayısıyla aralarındaki savaş güneşle ay düalizmini değil, karanlıkla aydınlık arasındaki zıtlığı sim- geliyordu.

Kurban edilen boğa, tanrının bir parçası olacaktı. O ne- denle boğanın etinden yiyip kanından içenler böylelikle tan- rıya erişip onun gücüyle ölümsüzlüğe erişeceklerini düşünü- yorlardı. Ayrıca kutsal yemeğe katılma hakkına sahip olan bu şanslı insanlar, elde ettikleri tanrısal gücün kendilerini koruyup güçlendireceğine inanıyorlardı. Felsefelerinin gerek- tirdiği disiplin sayesinde tinsel güç kazanarak kötülüklerden arınacak, böylece cinsel hazzın sürüklediği ahlaksızlıklardan da korunacaklardı.

Solan artık amacına ulaşmış, kendisine ifşa edilecek ayin-

leri yaşamı pahasına gizli tutacağına dair ant içerek seçilmişler arasındaki yerini almıştı. Ancak aynı ayinde hiç beklemediği bir olayla sarsılan genç adamın sevinci kursağında kalmıştı. Yetimhanede birlikte büyüdüğü arkadaşı Kaan, vaftiz ayininde gerçeğe dönüşen “ölüm provası” sırasında kalp krizi geçirerek hayatını kaybetmişti. Ayin sonrasında cemaate duyurulan bu ölüm, başta Solan olmak üzere törene katılan diğer müritleri derinden yaralamıştı.

Solan ise, iç işleyişini öğrendikten bir süre sonra tarikatı sorgulamaya başlayacak, ancak iş işten geçmiş olacaktı. Çünkü isteğe bağlı girilen bu tarikattan çıkış ancak ölümle mümkün olacaktı...

Solan, tarikatın kendisine tahsis ettiği son model cip ile yalının otoparkına giriş yaptığında yanına koşup gelen güvenlik görevlisi, “Hoş geldiniz,” diyerek onu karşıladı. Araba anahtarını görevliye veren genç adam, görkemli yalıdan içeri girdi. Siyah takım elbiseli uzun boylu genç, “Kutsal Babamız sizi bekliyor,” dedi. “Benimle gelin.”

Solan kırmızı halıyla kaplanmış basamaklardan çıkarken başını kaldırıp yüksek tavana şöyle bir baktıktan sonra yanındaki genci süzdü. On sekiz yaşında ya var ya yoktu. Yetimhaneden yeni çıktığı belliydi. Solan’ın aklına on iki yıl önceki hali geldi. Kendisi de seçilmişler arasına katılana kadar üst düzey bir tarikat yöneticisinin makam şoförlüğünü yapmıştı.

Birinci kata çıkıp geniş kanatlı kapının önüne geldiklerinde, kapıyı tıklatarak içeri giren genç, “Misafiriniz geldi efendim,” dedi.

“İçeri alın lütfen!”

Solan, tarikat lideriyle ilk kez baş başa görüşecekti. Bu, kendisi için büyük bir onurdu. Çünkü “Kutsal Baba” olarak tanınan lider, herkesle görüşmezdi. Gerek yetimhanedeki tutarlı davranışları, gerekse staj yaptığı dönemdeki olumlu refe-

ransları, tarikatın Solan'a bakışını şekillendirmişti. Üstelik iki yıl boyunca zorlu testlerden geçirdikleri genç adamın çok zeki olduğunu anlamışlardı. Zekâsının yanında fiziki görünümüyle de göz dolduruyordu.

Adını bile inançları doğrultusunda değiştirip ona verdikleri değeri gözler önüne seren tarikat yetkilileri, bu gencin gelecek vaat ettiği konusunda kendi aralarında mutabık kalmışlardı. Yanındaki görevliye teşekkür edip içeri girdiğinde heyecanı yüzünden okunan Solan, stresten kızarmıştı. Ancak onu karşılayan adamın yüzündeki et maskeyi görünce yaşadığı gerginlik, yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Maskenin görünümü soğuk ve mimiksizdi. Solan, Kutsal Baba'nın yüzünü herkese göstermediğini duymuştu. Ancak kendisini kabul etmesini yüzünü göstereceği şeklinde algılayan genç adam, maskeyi görünce hayal kırıklığına uğramıştı.

Oldukça geniş olan oda, sadece çalışma masası ve kitaplıktan ibaretti. Bunun yanında deri koltuklardan oluşan bir de oturma grubu vardı. Kasvetliydi... Ortamı güzelleştiren tek şey, orta büyüklükteki pencereden görülen Kız Kulesi manzarasıydı. Adam, oturduğu yerden kalkarak sağ elini Solan'a uzatıp genç adamın bileğini kavradı. Solan da aynı şekilde karşılık verdi. "Hoş geldiniz oğlum!" dedi adam. "Oturun lütfen."

"Kutsal selamlaşma için teşekkür ederim, efendim."

Kendi aralarındaki selamlaşma biçimi onlar için çok değerliydi. Kutsal Baba yerine otururken, "Selamlaşmamızın ne anlama geldiğini tüm üyelerimiz bilir," dedi. "Ancak ilk kez huzuruma çıkan evlatlarıma her defasında anlatma gereği duyuyorum."

Solan gülümsemekle yetindi. Yaşlı adam oturduğu yerde arkasına iyice yaslanarak "Mitra adı, sözleşme anlamına gelir," dedi. "İlk zamanlar üyelerimiz arasında dostluk duygusunu güçlendirmeye yönelik özel bir selamlaşma biçimimiz vardı. El sıkışma da bir nevi sözleşme niteliğindeydi. Karşılıklı ola-

rak yüz yüze durarak sağ ellerimizi açık bir şekilde uzatırdık. Silah tutan ellerin uzatılması ise elin boş, yani silahsız olduğu anlamına geliyordu. Ancak bu tokalaşma şekli dünyaya yayılıp genelleşince, özümüzden kopmadan yeni bir selamlaşma şekli bulmak zorunda kaldık.”

Solan, büyük deri koltukların birinin ucuna ilişmişti. Karşısındaki yaşlı adam oldukça dinç görünüyordu. Kutsal Baba'nın 80 yaşında olduğu söyleniyordu ancak o kadar göstermiyordu. Üzerinde şık, koyu renkli bir takım elbise vardı. Beyaz gömleğinin yakası ve kol ağızları kolalıydı. Maskenin ardında kalan kırlaşmış saçları özenle taranmıştı. Tırnakları ise manikürlüydü. Solan, adamın yüzünü göremiyordu ama vücudundan sağlık fışkırdığı ortadaydı. Parmağında güneşi temsil eden altın yüzüğüyle oldukça havalı görünüyordu. Çalışma masasına dayalı olan çoban değneği ise hemen dikkat çekiyordu.

“Aramıza katıldığınız için çok mutluyum, oğlum,” dedi yaşlı adam. “Sizin gibi gençlere her zaman ihtiyacımız var.”

“Sağ olun, efendim.”

“Size bir görev vermek istiyorum. Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendireceğinizden eminim.”

“Emrinizdeyim, efendim.”

Masanın üzerinde bulunan, altından yapılmış minyatür sandığın kapağını açan yaşlı adam, içinden çıkardığı altın lirayı Solan'a gösterdi. Elinde evirip çevirirken, “Biliyorsunuz,” dedi, “Tarikatımızı temsil eden altın liralara istisnasız tüm üyelerimizde bulunuyor. Arkasındaki güneş kabartması ise tanrımızı sembolize ediyor. Sadece bu nedenle bile korunup kollanmayı, kutsal bir emanet olarak saklanmayı hak ediyor.”

Genç adam sabırla dinlerken konunun nereye geleceğini merak ediyordu. Kutsal Baba'nın gösterdiği liranın aynısı kendisinde de vardı. Yetimhaneden ayrılırken düzenlenen törende teslim almıştı. Tarikatın simgesi olan altın liralara bir tarafında güneş, diğer tarafındaysa boğa kabartması bu-

lunuyordu. Ayrıca her altın lira kişiye özeldi; boğa tasvirinin olduğu yerde üyenin ad ve soyadının baş harfleri vardı. Kendi aralarındaki toplantılarda bu altınlar kimlik yerine de geçiyordu. O nedenle tüm üyeler, altın paralarını yanlarında taşımak zorundaydı.

Yaşlı adam tüm asaletiyle dirseklerini masaya dayayıp el parmaklarını kavuşturdu. Sesinin aldığı ton, konunun son derece tatsız olduğu sinyalini veriyordu. Solan yanılmamıştı. Adam sert bir ifadeyle, “Sırrımız olan altın liralardan biri, birkaç hafta önce, tarikatımızdan olmayan birinin eline geçti; üstelik bir fahişenin... Soysuz bir üye, tanrımızın simgesini taşıyan altını, beraber olduğu orospuya verip kutsal paramızı fuhuşa alet etti. İnanabiliyor musunuz? Adını ne koymak gerekiyor, bilemiyorum ama... Utancımdan kahroluyorum!” dedi.

Solan söyleyecek söz bulamadığı için susuyordu. “Göreviniz çok basit,” diyerek sadede gelen Kutsal Baba, “Bu altın lirayı geri almanızı isteyeceğim sizden,” dedi. “Bir de o fahişeyi ortadan kaldırmanızı...”

Solan şaşkındı. Altın lirayı bulup getirmek mümkündü. Ancak kadını yok etmek... Genç adamın yüzünün aldığı şekil, yaşlı adamı açıklama yapmaya zorlamıştı. “Tereddüdünüzü anlıyorum,” dedi. “Ancak bahsettiğimiz kişi, bir kadın... Ne tanrı katında yeri var ne de dünyada. Üstelik fahişe! İnanın evladım, bir pisliği temizleyerek dünyaya hizmet etmiş olacaksınız.”

Solan düşünceliydi. Koskoca İstanbul’da bir fahişeyi nasıl bulacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Yaşlı adam durumu hemen anlamış olacak ki, “Merak etmeyin,” dedi. “İstihbarat konusunda katkı sağlayacağız. Bu görev, sizin için önemli bir kariyer basamağı olacak. Başaracağınıza yürekten inanıyorum.”

“Teşekkür ederim, efendim,” diyerek nazikçe gülümseyen Solan, yüreğine yayılan korkuyu belli etmemeye çalışıyordu.

Bu zorlu görevin altından nasıl kalkacağını kestiremiyordu. O sırada çalan telefona cevap vermek için konuşmasına ara veren Kutsal Baba, “Tabii ki,” dedi telefondaki kişiye, “Buyursunlar.”

Gelen kişi, belli ki önemliydi. Kutsal Baba’nın, ne kadar meşgul olursa olsun hayır diyemeyeceği özel biri olmalıydı... Az sonra kapı çalındı. Ayağa kalkan yaşlı adam, “Girin!” diye seslendi.

Kapı açıldı. İçeri giren uzun boylu adam, oldukça yakışıklıydı. Altmış yaşlarında olmalıydı. Koyu lacivert takım elbise giymişti. Kutsal Baba, adamı ayakta karşılayarak “Hoş geldiniz, biraderim!” diyerek selamladı. “Ne güzel bir sürpriz!”

“Az önce ormana yeni bir fidan bıraktım,” diyen adam gülümsüyordu, “Gelmişken de size uğramamak, kendime haksızlık olacaktı. Umarım görüşmenizi bölmedim.”

Ormana fidan bırakmak mecazi bir anlam taşıyordu. Tarikatın insan kaynağı olan yetimhanedeki çocukları cemiye kazandıran kişinin ta kendisiydi... Erkek bebekleri belli bir ücret karşılığında satan oluşuma aracılık yapıyordu. Ancak Solan, bunu bilmiyordu. Aslına bakılırsa bu adamı pek kimse tanıımıyordu. Gizemli biriydi. Tarikatın üst seviyelerine yükselmiş biri olarak belli başlı ayinlere katılır, kendini çok fazla deşifre etmezdi.

Tek gözünü kapattığı korsan maskesiyle hemen dikkat çekiyordu. Açıkta kalan mavi gözüyle akılda kalacak kadar etkiliyici bakıyordu.

Solan, adamın maskeyle kapatılmış olan sol gözünün görmediği kanaatine varmıştı. Bir süre bu şekilde oturan adam bir şeylerden rahatsız olmuş olmalıydı ki güneş gözlüğünü taktı. Solan şaşırmış, ancak belli etmemeye çalışmıştı. Anlaşılan, bunu hep yapıyordu. Aksi halde Kutsal Baba onun bu hallerini normal karşılıyor görünmezdi.

Solan sessizce oturuyor, iki ahbabın sohbetini dinliyordu. Adamın adı Aktimur’dü. Kutsal Baba’yla sohbet eden adam,

Solan'ın varlığından rahatsız olmuş görünüyordu. Durumu anlayan Kutsal Baba genç adama dönerek “Siz yan odaya geçip istirahat edin,” dedi. “Sohbetimize daha sonra kaldığımız yerden devam ederiz.”

Gülümseyerek ayağa kalkan genç, arkasını dönmeden, elleri ceketinin düğmesindeyken saygılı tavırlarla yan odaya geçip kapıyı kapattı. Solan, Aktimur biradere sinirlenmişti. Randevusuz gelip görüşmelerini böldüğü yetmiyormuş gibi bir de kendisinin varlığından rahatsız olmuştu. Ancak Solan, bu adamın hayatındaki yerinin önemini yıllar sonra anlayacaktı. Geçmişte kendisine hiç de yabancı olmayan bu adam, gelecekte de yaşamının birçok anında karşısına çıkacaktı...

Solan içeri girip etrafı incelemeye başladı. Burası, Kutsal Baba'nın dinlenme odasıydı. İkili kanepeye oturup bekleme-ye başlayan genç adam, olanlara anlam veremiyordu. Bağıra çağıra konuştukları konular pek gizli saklıya benzemiyordu. Eğer öyle olsaydı Solan'ın duyacağını düşünerek alçak sesle konuşmak zorunda kalırlardı. Demek ki yaşlı adam, Solan'la aynı odada bulunmaktan rahatsız olmuştu. Bunun sebebi de herhangi bir şekilde gizemini kaybetme korkusuydu.

“Ah şu kadınlar!” diyerek sitem etti Aktimur birader. “Buraya gelirken az daha kaza yapıyordum. Kendi şeridimde seyir halindeyken, aniden karşıma çıkan kadına çarpmamak için son anda frene bastım. Neyse ki ucuz atlattım.”

“Kadının varlığı diye bir şey yok, azizim! Şeytanı içinde barındıran et parçasından başka bir şey değil.”

Solan şaşırılmıştı. *Araba kullandığına göre, demek ki gözü görüyor,* diye geçirdi içinden. Yaklaşık yarım saat süren görüşme, kadını aşağılayan, hor gören cümlelerle tamamlanıp sonlanmıştı. Aktimur'u uğurlayan Kutsal Baba, Solan'ı yeniden yanına çağırdı, “Kutsal ayinlerimiz hakkında ne düşünüyorsunuz, oğlum?” diye sordu ona.

“Ölüm, yeni bir hayatın başlangıcıdır, efendim. Boğanın kurban edilmesiyle doğa verimliliğe kavuşur. Gök, yeryüzü, bitki ve hayvanlar yeniden canlanır. Yaşam, iyilikle kuşanır.”

“Peki, neden dişil bir boğa kurban ediyoruz? Bunu hiç düşündünüz mü?”

“Boğa eril gücü simgeler efendim. Dişil derken, ne demek istediniz?”

“Nereden bakıp, nasıl yorumladığınıza göre değişir,” dedi, “Mısır tanrıçası İsis’i bilirsiniz. Hani şu, Bereket tanrıçası... Aynı zamanda doğurganlığı ifade ediyordu. Onun sembolü ise boğaların tanrısı Apsis’ten başkası değildi. Yine Mısır’da Ay tanrıçası, yıldızların boğası olarak kabul ediliyordu. Mitra boğayı kurban ettiğinde beyaz boğa aya dönüşmüştü. Ay ise çok önceleri dişil bir semboldü. Ancak erilliğin yükselişiyle birlikte tanrılaştırıldı.”

Solan’ın yüzüne bakarken, “Bu söylediklerimden bir sonuca vardınız mı?” diye sordu. Genç adam biraz mahcup, “Bu açıdan bakmamıştım, efendim,” dedi. Kutsal Baba, bunun üzerine ayağa kalkarak odada dolaşmaya başladı. Bir yandan da anlatmaya devam ediyordu. “Tarikatımız bundan 30 yıl önce, ayinlerde sembol olarak dişil boğanın kurban edilmesini sorgulamaya başladı,” dedi. “Sonunda, böyle bir sembol kullanılmasının tesadüf olmadığı anlaşıldı. Tanrı, aslında kadını hedef gösteriyordu. Bu ilk evrilme, bizi kadına karşı gizli bir savaşın içine çekti. O gün bugündür, kadın denilen iblisi düşmanımız belledik.”

“Anlıyorum, efendim.”

Solan, tarikata neden kadın alınmadığını şimdi daha iyi anlıyordu. Kutsal Baba, ani bir hamleyle ayağa kalkarak genç adamı yeniden şaşırttı. Belli ki görüşmeleri bitmişti. Sağ elini uzatan yaşlı adam, “Kutsal görevi başarıyla yerine getireceğinize eminim,” dedi. “Sizden güzel haberler bekliyorum, evladım.”

“Elimden geleni yapacağım, efendim. Sizi utandırmayacağıma söz veriyorum.”

Genç adam yalıdan dışarı çıktığında kendisine sunulan nimetlerin ne anlama geldiğini çok daha iyi anlamıştı. Lüks

araba, ev... Bu gizli görevi başarması halinde ise çok daha iyi yerlere geleceğinden kuşkusu yoktu.

Solan, yatak odasına girip dolaptan çıkardığı kutunun içindeki fotoğrafları eline aldı. Gözünden akan bir damla yaş, Kaan'la bir zamanlar çekirmiş olduğu fotoğrafın üzerine düştü. Kaan'ın gidişi hem erken hem de ani olmuştu. Oysa ne hayalleri vardı. Tarikatta hedefledikleri pozisyona birlikte gelip kendilerine yeni bir yaşam kuracaklardı. Ancak olmadı. Solan, bu yolculuğu tek başına tamamlayacaktı...

Kutuyu aynı özenle kaldırıp dolaba geri koydu. Ardından da üzerine şık kıyafetler giydi. Esmer, uzun boylu ve çok yakışıklıydı. Çekik yeşil gözleri onu fazlasıyla çekici kılıyordu. Tarikat, diğer özelliklerinin yanı sıra dikkat çeken fiziğini de kullanma amacıyla, ona ayrı ilgi gösteriyordu. Aynaya bakıp saçlarını son kez düzelttikten sonra dışarı çıktı. Teşkilatın verdiği bilgi doğrultusunda randevulaştığı fahişeye buluşacaktı.

Nişantaşı'nda lüks bir sitenin önüne gelip güvenliğe Berna Hanım'la görüşeceğini söyledi. Ev sahibesini arayan güvenlik otopark kapısını açıp "Buyurun," dedi. "Sizi bekliyorlar."

Solan binadan içeri girerek asansöre bindi. Aynadaki görüntüsünü inceleyip saçlarını düzeltti. Onuncu katta duran asansörden inip daire kapısına yöneldi. O sırada bütün vücudunu ateş basmıştı. Böyle bir görev verilmeseydi, asla yaşayacağı bir tecrübe değildi. Derin nefes alıp, titreyen elleriyle kapı ziline bastı.

Solan birkaç dakika içinde açılan kapıyla birlikte şaşkınlığını gizleyemedi. Kırmızı, dantel geceliğiyle kapıda beliren kadının iri göğüsleri, geceliği delip geçecek kadar dik duruyordu. Açık tenli, çok güzel bir kadındı. Dolgun, pembe dudaklarının yanında büyük bir beni vardı. Elinde viski bardağı olduğu halde, "Gelsene aşkım," dedi. "Dışarıda kaldın."

Solan içeri girerken kıpkırmızı kesilmişti. Loş ışıkla aydın-

lanan ev, adeta aşk yuvası gibi dayanıp döşenmişti. Evin her yanından erotizm fişkıyordu. Objeler, kullanılan aksesuarların neredeyse tamamı cinselliği çağrıştıran türdendi. Kori-dordaki büyük biblo hemen dikkatini çekmişti. Uzun saçları belinde olan çıplak kadının ayakları altından çıkan yılanlar, onun tehlikeli biri olduğunu anlatmaya yetiyordu. Solan'ın bibloyla ilgilendiğini gören kadın, "Kutsal fahişe," dedi gülümseyerek. "Lilith."

Solan içinden, fahişenin de kutsalı mı olurmuş! diye geçirdi. Kadın karşısındaki adamın ne düşündüğünü anlayacak kadar zekiydi. "Lilith, Âdem'in Havva'dan önceki eşidir," dedi. "Tanrı onu da toprak ve kilden yaratmış. Bu nedenle Âdem'le kendisini eşit gördüğü için ona itaat etmeyip cennetten kaçarak Kızıldeniz'deki şeytanın yanına sığınmış. Ölümsüzdür... İnanişâ göre, geceleri Âdem'le Havva'nın soyundan gelen erkeklerin rüyasına girer. Onlara erotik rüyalar göstererek spermlerini çalar. Daha sonra bu spermleri vampir, kurt adam, cin gibi kötü yaratıklar doğurmak için kullanır. Bu nedenle de ona 'Kutsal Fahişe' benzetmesi yapılır."

Dudağını büzen genç adam, bu hikâyeyle pek ilgilenmiş görünmüyordu. Yorum yapmadı. O sırada etrafı incelemeye devam ediyordu. Salondaki sembolik şöminenin önüne serpiştirilen minderlerin etrafı yanan mumlarla çevrilmişti. Seksi kadın, koltuklardan birine ilişen genç adamın eline viski bardağını tutuşturup "Rahatla sevgilim," dedi. "İhtiyacın olacak."

Solan, viskiyi bir dikişte bitirdi. Karşısında inanılmaz seksi bir kadın vardı. Derin nefes alan genç adam sessizliğini sürdürüyordu. Bozmaya da pek niyeti yoktu... Kadın oturduğu yerden kalkıp balerin edasıyla parmak uçlarında yürüyerek yanına geldi. Solan'ın elindeki viski bardağını alıp sehpanın üzerine bıraktı. Ellerinden tutup onu ayağa kaldırdı. Genç adam efsunlanmış gibiydi. Kadın onu odaya götürüp yatağa attı. Pencerenin tülleri sonuna kadar açıktı. Kırmızı abajurun

ışığıyla aydınlanan kırmızı ipek çarşaf bile tek başına iç gıcıkliyordu.

Üzerindeki geceliği tek hamleyle çıkaran kadın, iri memelerini Solan'ın yüzünde gezdirmeye başladı. Genç adam nefes alamıyordu. Kadının dudaklarını dudaklarında hissettiğinde ise ani bir hamleyle üzerindeki kadını yatağa attı. Berna şaşkındı. Bunu gururuna yediremediği için tekrar adamın üzerine abandı. Solan, kadını yeniden üzerinden atıp yatağın boş alanına savurdu. Bununla da yetinmeyip ona güçlü bir tokat attı. Vestiyerdeki ceketini alarak apar topar evi terk etti.

Kendini eve zor atan genç adam, üzerindeki giysileri bile çıkarmadan salondaki kanepede uyuyup kalmıştı. Sabah çalan cep telefonunun sesine uyandığında, arayanın Hamdi olduğunu gördü. Arkadaşının verdiği haberle sarsılan Solan, kısa süre sonra kendini olay yerinde buldu. Taksim'de yaşayan bir arkadaşları cinayete kurban gitmişti. İşin ilginç yanı, cesedin üzerine tarikata ait altın lira bırakılmıştı. Fakat bunun orijinal değil, imitasyon olduğu hemen anlaşılıyordu.

Sanki birileri, bu altın liranın deşifre edilmesi için özel çaba sarf ediyordu. Henüz polisi aramamışlardı. Tarikat, cinayeti kendi içinde çözmeye karar verdi. Çünkü delil olarak kullanılacak olan altın lira, polisin dikkatini tarikata çevirebilirdi. Bu durum da, gizli kalması gereken oluşumu deşifre edebilirdi...

Fakat altın lirayı eline geçiren fahişe bulunursa, sorun çözülebilirdi. Ancak, bu defa cinayetin neden işlendiği sorusu gündeme geliyordu. Cinayet kişisel sorunlardan kaynaklanıyor olsaydı, tarikatın sembolü olan altın lira, cinayet sonrasında mesaj vermek için kullanılmazdı. Bu kişi, tarikatı deşifre etmeye çalışıyor olabilirdi.

Solan kendisine verilen görevi layıkıyla yapmak zorundaydı. Ancak istihbarat biriminin yönlendirdiği fahişenin bu cinayetle ilgisi varsa kendi hayatı da tehlikedeydi. Fakat bu, tarikatın umurunda bile değildi. En azından Solan, böyle his-

sediyordu. Fakat verdiği sözden dönecek hali yoktu. Üstelik kendini koruyarak ilerlerse sonuca ulaşabilirdi.

Aynı günün akşamı, bir gün önce kaçarak uzaklaştığı fahişenin evine gitti. Eline bir demet kırmızı gül alarak kendini affettirme telaşındaydı. Kadın kapıyı açar açmaz, daha merhaba bile demeden, Solan'ın yüzüne okkalı bir tokat atıp "Ödeştik!" dedi.

"Bununla kurtulduysam harika! İçeri girebilir miyim?"

Çiçekleri alan Berna, "Oğlum ne ayaksın?" diyerek gülmeğe başladı, "Güvenlikten geçip de kapıma kadar nasıl geldiğini merak ettim doğrusu. Hangi yüzle geldiğini sormayacağım. Gördüğüm kadarıyla birkaç yüzün var."

Kadın daire kapısını kapatıp salona doğru yürürken Solan da peşinden gidiyordu. Berna, aniden adamın yakasından tutup onu yatak odasına sürükledi. "Ben istiyorsam benimle olacaksın!" diye bağırdı. "Kabul etmeme gibi bir şansının olduğunu mu sanıyorsun?"

Kadın, reddedilmiş olmanın öfkesini bir şekilde bastırmak istiyordu. Solan yine nefessiz kalmıştı. Hayatında ilk kez bir kadınla bu kadar yakınlaşıyordu. Bunu ona nasıl anlatabilirdi ki? Kadınlardan nefret ederek yetiştirilen bir adam olarak şu an kendinden tiksiniyordu. Solan artık direnmiyordu. Berna ise yarım kalan işi bitirmek için olağanüstü çaba harcıyordu. Ancak genç adam sertleşemediği için istediği sonucu elde edemedi. Sonunda o da vazgeçti. Altında put gibi yatan adamın yüzüne bakarak "Anlaşıldı!" dedi. Ayağa kalkıp "Kahve içermisin?" diye sordu.

"İçerim."

"Nasıl olsun?"

"Sert ve sade..."

"Salona gel!"

Derin bir nefes alan genç adam yavaşça yatağın üzerinden kalktı. Kapıya bakarak Berna'nın odaya gelip gelmediğini kontrol etti. Ardından da yatak başındaki komodinlerin çek-

mecelerini açıp altın lirayı aramaya başladı. Ancak göremedi. Yatağın karşısındaki şifonyere bakarken, “Kahveler hazır!” diye seslendi genç kadın, “Gelebilirsin!”

Salona gidip sehpanın üzerindeki kahve fincanını eline aldı Solan. Berna, yere oturarak sırtını üçlü kanepeye yaslamıştı. Solan da gelip karşısına oturdu. Arada bir bakışıyor, ardından da kahvelerini yudumluyorlardı. Sonunda dayanamayan kadın, “Senin derdin ne?” diye sordu. “Yana yakıla beni arayıp pazarlık bile etmeden birlikte olmak istiyorsun. Amacını gerçekleştireceğin zaman ise çekip gittiğin yetmiyormuş gibi bir de tokat atıyorsun. Ertesi gün çiçeklerle kapıma dayanıp özür diliyorsun. Ama eyleme gelince fos!”

Solan hiçbir şey söylemeden kahvesini sehpayı bırakıp kadının yanına geldi. Berna’nın elindeki fincanı alıp yere bıraktı. O an ilk defa keşfettiği bir şeyi inceliyordu sanki. Kadının yüzünü okşayıp parmaklarını çenesinde gezdirdi. Sonra usulca yanaşıp dudaklarına dokundu. Ancak hiçbir şey hissetmiyordu. Bir şeyleri test ediyor gibiydi. Evet, kararını vermişti. Kadının kulağına eğilip “Özür dilerim,” dedi. “Bunun seninle bir ilgisi yok. Sadece... Kadınlardan hoşlanmıyorum.”

“Peki, neden benimle birlikte olmak için anlaştın?”

“Sadece denemek istedim.”

“Aslında, ilk günden anlamıştım. Ancak senden hoşlandım. Buna rağmen seninle yatmak istedim.”

“Benimle arkadaş olmaya ne dersin?”

Berna şaşkındı. Birkaç saniye düşündükten sonra, “Neden olmasın?” dedi. “Kız kıza takılırız işte.” Genç adamın bozulduğunu görünce de, “Kızma,” diyerek gönlünü almaya çalıştı, “Sadece şaka yaptım,” dedi.

Berna o an, Solan’ı yakından tanımaya karar verdi. Ancak Solan, ser veriyor sır vermiyordu. Berna’nın yakınlaşması genç adamın işine gelmişti. Eğer altın lira ondaysa, bulmak için fazla enerji harcamayacaktı. “Bir programın var mı?” diye sordu Berna. “Birlikte yemek yiyelim.”

O sırada kapı çaldı. Gelen Fulden'di. Yanındaki adamlarla içeri girerek "Yatak odanı ödünç alıyorum," dedi. Sinirlenen Berna, "Bari haber verseydin," diyerek arkadaşını azarladı, "Burası dingonun ahır mı?"

Adamı yatak odasına gönderen Fulden oturma odasına geçti. Solan'ı görünce bıyık altından gülümsedi. "Durum anlaşıldı," dedi. "Düşünceli davranarak çekip gitmeyeceğim. İsterseniz içeri gelin. Hep birlikte güzel bir grup olacağımıza eminim."

Solan ayağa kalkıp "Ben gidiyorum," dedi Berna'ya. "Yemek sonraya kalabilir."

Genç adam ertesi sabah, tarikatın toplantısına katılmak üzere Beyoğlu'ndaki lüks otelin yolunu tuttu. O sırada gelen telefonla can sıkıntısı zirve yapmıştı. Arkadaşı Kemal, tarikatın kendisine verdiği görevi üç günde tamamlamış, kendisinden bir adım öne geçmişti. Egosu zedelenen her erkek gibi kıskançlık duygusuyla sarsıldı Solan. Otele ayak basmasından sadece yarım saat sonra gelen bir haber ise, üzerine tuz biber ekmişti. Yine, tarikat mensubu bir genç öldürölüp üzerine sarı lira bırakılmıştı.

Bu cinayetin üzeri de tarikat tarafından örtölmüş, bütün gözler yeniden Solan'a çevrilmişti. Yetkililer, kendisine verilen görevi bir an önce yerine getirmesini bekliyordu. Yanına gelen bir çömez, "Başat Nuri sizi lobide bekliyor," dedi. Tarikatta başat, amir anlamında kullanılıyordu. Her bir kademe bir üstünü bu kavramla ifade ediyordu. Orta yaşlı adamın yanına giden Solan, "Beni emretmişsiniz, efendim," dedi. Etrafta kimseler yoktu. Yapılacak konuşmanın anlam ve önemi ne uygun, sakın bir köşe seçilmişti. Kırlaşmış saçlarını geriye atan adam, "Oturun, biraderim," dedi, "Biliyorsunuz, son zamanlarda işlenen cinayetlerle hem tarikatımızın üyeleri hedef alınıyor hem de gizli cemiyetimiz deşifre edilmeye çalışılıyor. Bunu önlemenin tek yolu, o fahişeyi bulup etkisiz hale getirmek..."

“Bunun için çalışıyorum, efendim. Verilen istihbaratları değerlendirip bahsettiğiniz kadına ulaştım. Ancak bir şeyleri gün yüzüne çıkarmak için zamana ihtiyacım var.”

“Zamanımız yok!” diyen adam oldukça gergindi. “Gör-müyor musunuz?” dedi. “Dört günde iki genç hayatını kaybetti. Üçüncüsünün siz olmayacağınızın bir garantisi var mı?”

“Yok tabii...”

“O zaman elinizi çabuk tutun!”

Bir süre sessizlik oldu. Solan, amirine saygısızlık etmemek için kendini zor tutuyordu. Çünkü bu konuda elinden geleni yaptığını düşünüyordu. Başat Nuri bakışlarını uzak bir noktaya dikip “İçimizden bir hain, sarı lirayı fahişeye verip onu kirletti!” dedi. Bunu söylerken gözlerinden adeta ateş çıkıyordu. Sözlerine aynı öfkeyle devam etti:

“Bu yetmiyormuş gibi tarikatımızı deşifre etti. Güya, bir kadınla birlikte olmanın nasıl bir duygu olduğunu tatmak istiyormuş. O an yanında para olmadığı için de altın lirasını rehin olarak vermiş. Ancak kadın, yaptıkları anlaşmaya sadık kalmayıp altını iade etmemiş. Bire bir yapılan iki mülakatta altın lirasını göstermeyip her defasında bahaneler üretince sorgulayıp konuşturduk. İtiraf edip af diledi... Ancak bu, affedilir gibi değildi. Sonunda cezasını buldu... Herkes, onun vaftiz ayini sırasında kalp krizi geçirip öldüğünü sanıyor. Fakat işin aslı öyle değil. Anlayacağınız, tarikat onu ölümle cezalandırdı.”

Solan, bunu duyunca beyninden vurulmuşa döndü. Şaşkınlığı öylesine tavan yapmıştı ki yüzü kireç gibi olmuştu, “Kaan biraderden mi bahsediyorsunuz?” diye sordu. Adam sinirlenip “Şuna birader falan demeyin tanrı aşkına! Hainin tekiydi. Cezasını da buldu,” diye haykırdı öfkeyle.

Adam, bu konuşmadan sonra çekip gitmiş, Solan ise oturduğu yerden kalkacak gücü kendinde bulamamıştı. Arkadaşının ayin sırasında gerçeğe dönen “ölüm provası”nın aslında cinayet olduğunu öğrenmiş, bunun şokuyla da sarsılmıştı.

Ayrıca Kaan, bir fahişeye yatarak sadece tarikata değil, kendisine de ihanet etmişti.

Solan, Berna'ya farklı bir gözle bakıyordu artık. Ona hissettiği öfke inanılmaz boyuttaydı. Genç kadının Kaan'la yatmış olmasını içine sindiremiyordu. Tarikatın cinselliği yasakladığı bir ortamda Kaan'la birlikte seksin sırlarını çözüp, bu duyguyu en uç noktasına kadar yaşamışlardı. Üstelik bunu kimseye belli etmeden uzun süre sürdürmeyi başarmışlardı. Ancak Kaan, Solan'la yetinmeyip bunu bir kadınla da deneyimlemek istemiş, sonunda canından olmuştu. Kaan öldüğünde Solan'ın yaşadığı acı, tarif edilecek gibi değildi. Ancak şu an ona karşı duyduğu öfke, en az o acı kadar şiddetliydi. Berna ise, kadın olmasının yanında sevdiğiyle yattığı için nefretin katlanmış halini hak ediyordu.

Solan ertesi gün uyanır uyanmaz Berna'yı aradı. Genç kadın ona evden çıkacağını, eğer iki saat içinde gelirse kendisiyle bir kahve içebileceğini söyledi. Solan, çok geçmeden Berna'nın evindeydi. Genç kadın kahve yapmak için mutfığa girdiğinde, Solan, oturma odasındaki koltuğun üzerinde gece çantasını gördü. Aceleyle çantayı açıp içine baktığında altın lirayı buldu. Hemen alıp cebine attı. O sırada içeri giren Berna, genç adamı elinde çantayla yakaladı. "Şey..." dedi Solan, "Koltuktaydı... Oturmak için"

"Fulden'in çantası," diyerek sözünü kesti Berna. "Dağınık orospunun teki işte; dün gece bendeydi."

Solan şaşırılmıştı. Demek ki Kaan'ın yattığı kadın Berna değil Fulden'di. Görevinin ilk aşamasını yerine getirip rahatlamıştı. Altın liranın orijinali artık kendisindeydi. Ancak bunu kopyalayıp imitasyonuyla cinayet işleyen fahişe ortalarda dolaşıyordu. Şimdi sıra ikinci aşamadaydı.

"Fulden..." dedi Solan. "Güzel kız..."

Elindeki fincanı sehpayı bırakan kadın, bir an duraksadı. "Hani kadınlardan hoşlanmıyordun?" dedi. "Yoksa bana yalan mı söyledin?"

“Hayır, yalan değildi. Ancak onunla bir tecrübe yaşamak istiyorum. Seni sadece arkadaş olarak görüyorum. Yanlış anlama lütfen. Çok güzel bir kadın olduğunu söylememe gerek bile yok.”

“Anlıyorum... Demek ondan hoşlanıyorsun. İstersen sizi bir araya getirebilirim. Ancak çok pahalı olduğunu bilmeni isterim.”

“Para sorun değil.”

“Akşama ayarlıyorum o zaman. Kendi evi şehrin biraz dışında kalıyor, Şile’de... Bu nedenle çoğu zaman benim evi kullanır. ”

Solan, bu bilgiyi öğrenince istihbarat birimlerinin neden Berna’yı işaret ettiğini daha iyi anlamıştı. Kaan, Fulden’le bu evde birlikte olmuştu. “Olmaz!” dedi genç adam. “Onu kendi evime davet etmek istiyorum.”

Solan hedefine yaklaşmış olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Hemen eve gidip akşam için hazırlık yaptı. En pahalı şaraplardan birini açıp masayı nefis mezelerle süsledi. Fulden, bu defa ava giderken avlanacaktı. Çalan kapıyı gülümseyerek açan Solan, kadını güler yüzle karşıladı. Kaan’a öylesine kızgındı ki kendisini aldattığı fahişeyle yatıp intikamını alacak, ardından da kadını öldürecekti. Teşkilat, fahişeyi öldürmek için onu görevlendirmiş olabilirdi. Ancak yüreğinin derinliklerinde durum başkaydı; bu kadını, kendi intikamını almak için yok edecekti. Üstelik bunu zevkle yapacaktı.

İşleyeceği cinayetin açığa çıkmaması için kadını kendi evinde ağırlamıyordu. Tarikatın sahte kimlikle Çamlıca’da kiraladığı villaya davet etmişti Fulden’i. Üstelik bu akşam için yalancı şahitler de ayarlamıştı kendisi için. Hatta bir ara Berna’yı arayıp Fulden’in hâlâ gelmediğini, kendisinden haberinin olup olmadığını soracaktı.

Sonunda Fulden gelmişti. Yemekler yenilip içkiler içildi. Fulden üzerindeki seksi elbiseyi çıkarırken çok hoş görünüyordu. Sütyenden fıskıran iri memeleri, çıkık kalçasıyla seks

abidesi gibiydi. Kendinden tiksirse de bu kadınla sonuna kadar sevişecekti. İstmeden de olsa onunla öpüşmeye başladı. Ancak tetikteydi; kadın her an harekete geçebilirdi.

Cinsel birleşmeden hemen sonra hızlı davranan Fulden çantasındaki bıçağı çıkardı. Ancak bu hamleyi beklediği için tetikte olan genç adam, kadının elindeki bıçağı alarak onu kalbine sapladı. Fulden orada hayatını kaybetti.

Başat Nuri'yi arayarak görevin tamamlandığını söyleyen Solan, oldukça heyecanlıydı. Az önce beş para etmez bir orospunun canını almıştı. Görevini yerine getirmiş olmanın verdiği güvenle sesi daha gür çıkıyordu telefonda. “Kutsal Baba'yla birlikteyim!” diye cevap vermişti Başat Nuri. “Kendisi de cesedi görmek istiyor. Az sonra yola çıkıp yanına geleceğiz.”

O sırada ölen kadının cep telefonunu inceleyen Solan, yazışmalardan sıranın kendisine geldiğini görmüştü. Kaan da, eğer tarikat tarafından öldürülmeseydi, ilk hedefler arasındaydı. Solan'ın okuduklarından anladığı şuydu; genç kadın, Kaan'ın telefon rehberini kopya ederek, sadece isimlerinin önünde “birader” olanları işaretlemişti. Bu da doğrudan tarikatı hedef alıyordu. Ancak Solan, kadının bunu neden yaptığını anlayamamıştı. Yazışmalardan, kadının bunu büyük bir gizlilikle yaptığı anlaşıyordu.

Bir saat sonra Başat Nuri'yle eve gelen Kutsal Baba, “Tebrik ederim, oğlum,” dedi Solan'a, “Çok güzel bir iş başardınız.” Yüzüne yine aynı maskeyi takan yaşlı adam dikkatini kadına yöneltince, gördüğü bir detay karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. “Aman Tanrım!” diyerek cesede doğru eğilip kadının bileğine baktı. Bileğinin iç kısmındaki sembolü görünce, “Bunlar, onlar... Korktuğum başıma geldi!” dedi. “Bahsettiğiniz diğer kadında da bu sembolden var mı?”

“Bilmiyorum, efendim; dikkat etmedim,” diye cevap verdi Solan.

Kısa süren bir sessizlik oldu. Solan ne olduğunu merak edi-

yor ancak çekindiği için soramıyordu. Sonunda Nuri cesareti-
ni toplayıp “Efendim,” dedi, “kimlerden bahsediyorsunuz?”

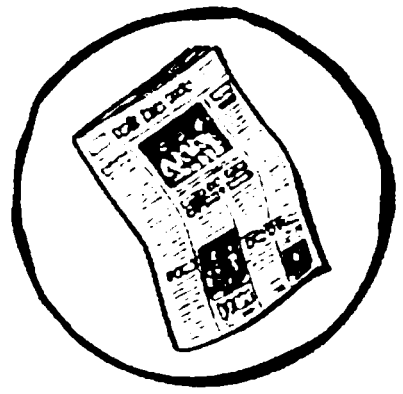
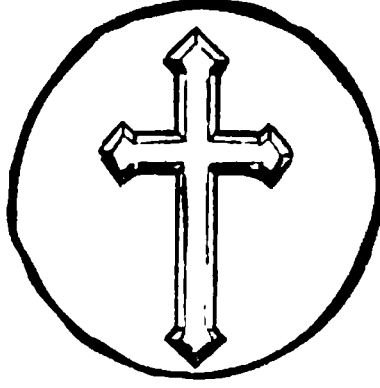
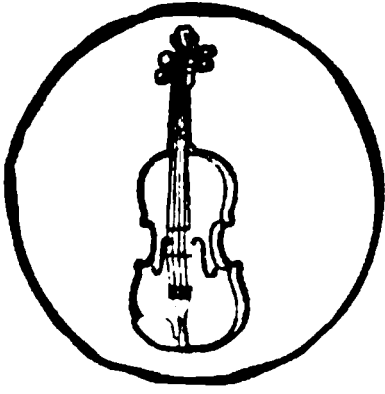
“Yarım asırdır savaş halinde olduğumuz tarikattan bahse-
diyorum. Kendi içlerinde yaşadıkları karışıklıklar nedeniyle
bir süredir içlerine kapanmışlardı. Yönetim kadrosu tamamen
değişmişti. Bu kargaşadan yararlanarak kendimizi unuttur-
mayı başarıp izimizi kaybettirmiştik. Ancak yaşanan bu ta-
lihsiz olay münasebetiyle korktuğum başımıza geldi. Bunu
tahmin ettiğim için olayı sizlerle birlikte takip etmek istedim.
Tarikat mensubu bu kadın Kaan’la tesadüfen karşılaşp birlik-
te olmuş olabilir. Ancak işin içine giren altın liranın, yaklaşık
yirmi yıldır uyuyan düşmanımızı uyandırdığı ortada...”

Solan şaşkın, Başat Nuri ise düşünceliydi... Kutsal Baba
cesedin başından ayrılıp pencereye doğru yürüdü. Camdan
dışarı bakarken ellerini arkada birleştirdi. Belli ki yaşadığı
gerginliği üzerinden atmaya çalışıyordu. Bir süre öylece kalıp
dışarıyı seyretti. Ardından da arkasına dönerek, “Hazır olun,
beyler!” dedi:

“Tapınak Fahişeleri’yle çetin bir savaş bizi bekliyor!”

DAVETLİ

ÖZLEM ERTAN

DARK
İSTANBUL

Kazlıçeşme'deki Surp Pırgiç Ermeni Hastanesi'nin eski, ama bakımlı binasına girdiğimde karmaşık duygular içindeydim. Lora'yla karşılaşacağım için heyecanlıydım her şeyden önce. Bir yandan da üzgündüm, çünkü psikiyatri kliniğindeki odasında görüşecektim onunla. Ne söylemem nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

Hastane koridorunda ilerlerken Lora'yla ve kaybolan kız kardeşi Hermine'yle ilgili haberi nasıl aldığımı düşündüm. Olayı editör ve muhabir olarak çalıştığım gazetede öğrenmiştim. Yazı işleri toplantısından önce ajans haberlerini tararken Lora Sucuyan adına denk gelmiş ve metni dikkatle okumuştum. Sahakyan Nunyan Ermeni Lisesi son sınıf öğrencisi Hermine Sucuyan'ın Samatya'daki evinin yakınında ırkçı saldırıya uğradığı ve akabinde ortadan kaybolduğu yazıyordu haberde. O sırada kızın yanında bulunan ablası Lora Sucuyan'ın ise yaşadığı şokun etkisiyle dengesini kaybettiği, konuşmayı reddettiği ve Surp Pırgiç Ermeni Hastanesi Psikiyatri Servisinde tedavi altına alındığı söyleniyordu. Yaşlı bir Ermeni kadın, evinin balkonunda çamaşır asarken saldırıya tanık olmuş ve iki adamın on yedi yaşındaki Hermine Sucuyan'a, "Defol git

buradan, gâvur!” diye bağırdığını duymuştu. Sonra polisi aramak için içeri girmiş, ama döndüğünde Lora’yı sokakta tek başına yere çökmüş ağlarken görmüştü. Ne Hermine ne de adamlar ortadaydı. Yaşlı kadını saymazsak tek görgü tanığı Lora’ydı ve o da anne-babası dahil, kimseye bir şey anlatmamıştı.

Haberi alır almaz Lora’yla Hermine’nin annesini aramış ve Lora ile gazeteci değil, eski bir arkadaşı olarak görüşmek istediğimi söylemiştim. Eğer istemezlerse gazeteye tek satır yazmayacağımın da güvencesini vermiştim. Zavallı kadıncağız hâliyle çok kötü durumdaydı. Buna rağmen beni sessizce dinlemiş ve “Lora polislerle bile konuşmuyor. İfadesini almak istiyorlar, ama doktorlar henüz izin vermedi. Kızım kendinde değil,” demişti. Sonra da kendini tutamayıp ağlamaya başlamıştı.

Telefonu kapadıktan sonra Lora’yla birlikte geçen zamanlarımızı düşünmüştüm. Eskiden ailemle birlikte Samatya’da yaşadığım yıllarda Lora’larla komşuyduk ve aramızda üç yaş fark olmasına rağmen çok iyi anlaşırdık. Çocukluk ve ergenlik dönemlerinde üç yaş ciddi bir farktır, ama biz bunu hiç hissetmemiştik. Lora benim ilk aşkımdı, ben de onun... Marmara Caddesi’nde yan yana yürüyüp Surp Kevork Kilisesi’nin bahçesindeki banklarda oturur ve birbirimize kaçamak bakışlar atardık. Hey gidi günler hey. Sonra biz Kadıköy’e taşınınca aramızdaki bağ ister istemez zayıflamıştı. Üniversite yılları, iş hayatı derken o günler aklımda hoş, ama silik anılar olarak kaldı.

Bu konuşmadan yaklaşık bir hafta sonra akşam saatlerinde telefonum çalmıştı. Arayan Lora’nın annesiydi. Kızının benimle mutlaka konuşmak istediğini, doktorunun da buna izin verdiğini söylemiş ve hastaneye gidip gidemeyeceğimi sormuştu.

Bunları düşünün düşünün Lora’nın odasının bulunduğu kısma geldim. Kliniğin girişindeki danışma masasında oturan

hemşire adımı soyadımı ve kimin için geldiğimi sordu, ben de söyledim.

“Adım Kevork İstanbulluyan. Lora Sucuyan ile görüşecektim. Dün akşam Lora Hanım’ın annesiyle konuştum, geleceğimden haberleri var.”

Hemşire önündeki bilgisayarın birkaç tuşuna basıp ziyaretçi listesini kontrol ettikten sonra, “Buyurun Kevork Bey. Soldan ikinci oda. İçeride en fazla bir saat kalabilirsiniz. Doktorların talimatı böyle,” dedi. Başımla hemşireyi onaylayıp soldan ikinci odaya doğru ilerledim. Kapının önüne vardığımda heyecanlıydım ve onunla yüz yüze geldiğimde ne söyleyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Elimi kapının koluna defalarca dayayıp geri çektim. O kadar çok oyalandım ki az kalsın hemşirenin dikkatini çekecektim. Sonunda bütün gücümü toplayıp kapıyı hafifçe tıklattım ve içeri girdim. Gazetecilik hayatımda pek çok kötü olayla karşılaşmış, cinayet mahallerinde bulunmuştum, ama hayatımda hiç o günkü kadar gerilmedim. Lora benim için bir haber öznesi değildi neticede; eski bir arkadaşım, âşık olduğum ilk kızdı ve içim acıyordu.

Oda küçüktü ve ilaç kokuyordu. Pencerenin önündeki ağacın yapraklarla yüklü dalları güneş ışıklarını süzdüğünden etraf loştu. Onu gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. Pencerenin önündeki koltukta oturuyordu ve yüzü cama dönüktü. Varlığımın farkında değildi. Onu ürkütmemeye çalışarak ağır ağır yürüdüm, tam omzuna dokunacakken bana döndü ve göz göze geldik. O kadar değişmişti ki... Zaten küçük olan yüzü zayıflıktan erimişti. Yanakları çökmüş ve iri, kahverengi gözleri iyice belirgin hale gelmişti. Bakışları tuhaftı. Tarif etmekte zorlanıyorum. Sanki yanımda değil de başka bir âlemdeydi. Beni tanıyıp tanımadığından bile emin değildim.

“Merhaba Lora,” dedim.

Ardından “Nasılsın?” demem gerekirdi, ama dilim varmadı bunu sormaya. O kadar belliydi ki nasıl olduğu. Sustum. Sessizlik uzadıkça içimdeki acı da dallanıp budaklandı, bir ağa-

cın dalları gibi ruhumu kapladı. Unuttuğum, daha doğrusu o âna kadar unuttuğumu sandığım, yıllar önceki son karşılaşmamızı hatırladım. İletişim Fakültesi'ne yeni girmiştım. Heyecanlıydım, gururluydum. Fakültede güzel bir kızla tanışmış ve çıkmaya başlamıştım. Bir gün Cihangir'de onunla kol kola yürürken Lora ile karşılaşmıştık. Beni başka bir kızın kolunda gördüğünde yüzü kararmıştı Lora'nın. Gözlerinin üstüne kara bir bulut çökmüş ve yaşam sevincini gölgelemişti. Çok utanmıştım. Üzülmüştüm de. Öyle ki, *hâlâ âşık mıyım ben Lora'ya?* diye sormuştım kendime. Oysa onun Samatya'da, ilkokul ve lise yıllarımda kaldığını zannetmiştim o âna dek. Sonra araya zaman girmiş ve Cihangir'deki o karşılaşmayı da aklımın kuytu bir köşesine süpürmüştüm.

Lora sanki ne düşündüğümü, neyi hatırladığımı anlamış gibi şefkatle baktı bana ve yanındaki diğer koltuğu gösterip oturmamı işaret etti.

“Yıllar sonra beni bu halde görmeyi istemezdim Kevork, ama hayat işte. Kaderimizi biz belirleyemiyoruz. Şikâyet etmeye de hakkım yok, biliyorum. Zavallı kardeşimin yaşadıklarının dörtte birini bile yaşamadım ben. En kötüsü de onun için hiçbir şey yapamadım. Şimdi kötü, ışık görmeyen bir yerde.”

Lora'nın son cümlesi beni içine yuvarlandığım dalgınlıktan çekip çıkardı. Onun zarif, ama kansızlıktan buz kesmiş ellerini avuçlarımdan arasına alıp “Ne demek istedin?” diye sordum. İlk birkaç dakika sessiz kaldı. Belli ki aklındakileri nasıl sıraya sokacağını düşünüyordu. O yüzden zaman verdim ona. Sık boğaz etmedim.

Hazır olduğunda, “Sana anlatacaklarım var Kevork,” dedi.

“Annem, beni aradığını, merak ettiğini söyledi. Onu duymadığımı sandı, ama duydum. Polislerin de daha fazla bekleyecek sabrı kalmadı. Herhalde bugün yarın odamın kapısına dayanacaklar. Sonuçta bir kız kayboldu. Canım kardeşim Hermine'm...”

Bu noktada hıçkırıklara boğuldu Lora. Gözlerinin altındaki mor çukurluk derinleşti. Ona sarıldım, ellerini tuttum. Ta ki kollarımdan sıyrılıp arkasına yaslanıncaya kadar... Hıçkırıkları kesilmişti, ama yaşlar gözlerinden iri damlalar halinde akıyordu. Kaskatı yüzünde ne bir ifade ne de mimik vardı. İç çekip kısık bir sesle konuşmaya başladığında söylediklerini kaçırmamak için ona iyice yaklaştım. Lise yıllarındaki kaçamak kucaklaşmalarımızda hafızama kazınan kokusunu yeniden alınca içim ürperdi. Ten kokusu, Lora'nın teninin kokusu beni alıp başka bir yere götürdü. O an aşkla ve tensel temasla ilgili şeyler düşünebildiğim için kendimden utandım. O ise muhtemelen farkında değildi ne halde olduğumun. Yüksek olmayan, ama kararlı bir sesle, "Sen gazetecisin. Ses kayıt cihazın vardır. Yanında mı?" diye sordu. Ben olumlu yanıt verince de "Kayıt cihazını aç Kevork," dedi. "Sana anlatacaklarımı kaydetmeni ve yazmanı istiyorum."

"Emin misin?" diye sordum. Cevabı, "Evet," oldu. Net ve kesin bir "evet". Dediyini yaptım: Her zaman yanımda taşıdığım cihazı çantamdan çıkarıp kayıt düğmesine bastıktan sonra önümüzdeki sehpayaya koydum. Benden her ne söylerse söylesin onu sessizce ve sözünü kesmeden dinleyeceğimin sözünü aldıktan sonra anlatmaya başladı.

Her şey yaklaşık üç ay önce, akşam saatlerinde başladı. Okuldan eve döndüğünde Hermine'de bir tuhaflik olduğunu anlamıştım. Hava serin olmasına rağmen terden saçlarının dipleri ıslanmıştı, gözlerinde delice bir ifade vardı ve elleri titriyordu. Onu öyle görünce ne düşüneceğimi şaşırdım. Annemle babam bir arada oldukları vakitlerde genellikle birbirleriyle uğraşıp didiştiklerinden bizdeki değişimleri fark etmezler. Hermine'nin durumunu da benden başka anlayan olmadı. Akşam yemeği için sofraya oturduğumuzda üstünü değiştirmiş, yüzünü yıkayıp saçlarını taramıştı, ama kapıdan

girdiği andaki dehşetli ifade yüzünde asılı kalmıştı. Annemle babam kendi aralarında konuşurken ona iyi olup olmadığını sordum, ama yüzü taş gibiydi. Aklıma erkek arkadaşıyla kavga etmiş ya da ayrılmış olabilecekleri geldi, ancak biraz düşününce bu ihtimalleri eledim. Hermine gururlu bir kızdı ve erkek arkadaşı yüzünden yıkılmazdı. O akşam ne yediğimden ne de içtiğimden bir şey anladım; meraktan çıldıracaktım. Televizyon karşısında biraz zaman geçirdikten sonra Hermine ile birlikte nihayet odamıza geçtik. Ertesi gün hafta sonu olduğu için kardeşimle uzun uzun konuşup dertleşiriz diye düşünüyordum. Kapıyı kapatır kapatmaz yine ne olduğunu sordum, ama cevap yoktu. Beni duymuyor gibiydi. Üstelik bakışları, duruşu, ifadesi farklıydı. Sanki bedenine başka bir varlık girmiş ve onu ulaşamayacağım bir yere hapsetmişti. Hermine sessizce geceliğini giyip yatağa girdi. Bu sırada etrafı tedirgin bakışlarla süzüyor ve her an saldırıya uğrayacakmış gibi yorganın altında büzüştükçe büzüşüyordu. Tam odanın ışığını söndürecektim ki o akşam ilk kez konuştuğunu duydum. Çatallanmış sesiyle “Lütfen ışığı söndürme. Çok korkuyorum,” dedi bana.

Yüzündeki gittikçe belirginleşen dehşet aklımı başımdan almak üzereydi. Yanına gidip yatakta doğrulması için ona yardım ettim. Bir yandan da soruyordum tabii.

“Senin neyin var? Bir şeyler olmuş, ama anlatmıyorsun. Seni daha önce hiç böyle görmedim. Ne oldu? O salak erkek arkadaşın Tolga mı bir şey yaptı?”

Hermine’den yine cevap yoktu, ama dizlerini karnına doğru çekip kendini korumaya çalışınca aklıma Tolga’yla ilgili kötü şeyler geldi.

“Yoksa Tolga seni zorladı mı? Kızım bir şey söyle. Geber tirim o çocuğu.”

Hermine baktı ki iş farklı noktalara gidecek elimi tutup başını “hayır” anlamında sağa sola hareket ettirdi.

“Hayır. Tolga bir şey yapmadı. Onunla ilgili değil.”

“Ne oldu o zaman?” diye sordum, ama o hâlâ sessizdi. Tam vazgeçip kendi yatağıma gidecekken Hermine işaretparmağıyla pencereyi gösterip inlemeye başlamasın mı? Gösterdiği yere baktıysam da bir şey göremedim. Bu kez sorma sırası sakinliğime anlam veremeyen kardeşimdeydi.

“Cama bak! Baksana! Görmüyor musun? Gerçekten görmüyor musun?”

Tekrar baktım, ama boşluktan başka bir şey yoktu.

“Orada bir şey yok, Hermine,” diye fısıldadım. Bu cümlemden aldığı cesaretle yeniden cama baktığında, yüzü kireç gibi oldu kardeşimin. Sadece yüzü de değil, her tarafı beyaza kesti, kanı çekildi. İnleye inleye yatağında büzüşüp yorganı tepesine kadar çekti. Bir yandan da “Perdeyi çek lütfen. Çek!” diyordu.

Şaşkınlığımdan sıyrılıp dediğini yaptım. Ne zamanki cam, koyu renkli ve kalın perdenin altında kaldı ben de o zaman Hermine’nin yanına gidip yorganın üstünden şefkatle ona dokundum.

“Çık yorganın altından canım. Perdeyi çektim,” dedim.

Bunun üzerine yorganın altından yavaşça sıyrıldı. O kadar kötü görünüyordu ki kardeşime baktığımda içim buz kesti. Gözleri kan çanağına düşmüş iki çakıl taşı, yüzü ise hayalet gibiydi. Elleri tir tir titriyor, alnında biriken ter damlaları şakaklarından yanaklarına dökülüyordu. O an onu anlatmaya zorlamakla hata ettiğimi düşündüm. Her zaman ve her durumda yanında olacağımı ve dertleşmeye hazır olduğunda sözünü kesmeden onu dinleyeceğimi söyledim. O ise sessizce ağlamaya devam etti. Saçlarını okşayıp yatağıma gitmek için ayaklandığımda ise bileğimden sıkıca tutup “Ben çok kötü bir şey yaptım, kuyrig*. Böyle olacağını bilseydim asla bu işe kalkışmazdım,” dedi.

*Kuyrig: İstanbul Ermenilerinin günlük hayatlarında sıklıkla kullandığı, Ermenicede “ablacığım” anlamına gelen kelime.

“Neden bahsediyorsun?” diye sordum, sesimin sert ve yüksek çıkmamasına dikkat ederek.

“Bugün arkadaşlarımla birlikte ruh çağırdım ve geldi.”

Birkaç saniyelik şaşkınlığın ardından ister istemez güldüm; tutamadım kendimi. Hermine öfkeyle bakınca kendimi toparladım; belli ki onu incitmiştim.

“Bana inanmayacağını biliyordum. Kimse inanmayacak bana. Yalnız kalacağım.”

Sessizce ağlarken o kadar çaresiz görünüyordu ki acısı kalbime oturdu, bir müddet nefes alıp vermekte zorlandım. Hemen sakinleşip ona yanında olduğunu hissettirmem, kendimi affettirmem gerekiyordu.

“Ne olur sakın ol, kuzum,” dedim. “Şaşırdığım için gayri-ihiyari güldüm ben.”

“Hayır, hayır. Benimle dalga geçeceksin. Herkes geçecek.”

Kardeşimin güvenini kazanmak için saatlerce dil döktüm. Onu konuşmaya ikna ettiğimde saat gece yarısını geçmişti. Ertesi gün tatil olduğundan annemle babam da ışığı kapatıp yatmamızı istememişti. Hermine yaşadıklarını anlatmaya başladığında ikisi de mışıl mışıl uyuyordu.

Hermine, “Bugün son dersimiz boş geçti,” diyerek lafa başladığında yatağıma geçip bağdaş kurdum ve onu sonuna kadar sessizce dinledim. Zavallı kardeşim, arada korkusuna yenilip etrafa sanki odada gözle göremediğimiz biri varmış gibi tedirginlikle bakıyor, ardından toparlanıp kaldığı yerden devam ediyordu.

Gizemli olaylara, uzaylılara ve parapsikolojiye çocukluğundan beri ilgi duyan kardeşim, dersin boş geçeceğini öğrenince iyi anlaştığı iki kız arkadaşına sınıfta eğlencesine ruh çağırma-yı önermiş. Kızlar da bunu kabul etmiş. Bu arada sınıfın geri kalanı da onları dinliyor ve gülüyormuş. Hermine resim dersi için sakladığı kırmızı kartona, siyah keçeli kalemle alfabedeki bütün harfleri yazmış. Sonra da sırasına yaydığı kartonun üstüne teneffüste çay içtiği karton bardağı koymuş. Sınıfa sessiz

olmasını tembih ettikten sonra, diğer iki kızla beraber sağ elinin işaretparmağını karton bardağa dayamış. Ardından, “Ey ruh geldiysen...” diye başlayıp “Benim adım ne?”, “Dün gece hangi kitabı okudum”, “Erkek arkadaşımın adı ne?” gibi basit, sınıftaki herkesin cevabını bildiği sorular sormuşlar. Her seferinde karton bardak hızla hareket edip doğru yanıtları vermiş. Kızların üçü de içlerinden birinin bardağı hareket ettirdiğini düşündüğünden korkmamış. Tabii, sıralarında heyecanla ve gülümseyerek onları izleyen diğer öğrenciler de...

Hermine’yle birlikte ruh çağıran iki kızdan biri olan Zabel, cevabını kimsenin bilemeyeceği, “Dün gece annemin başına ne geldi?” sorusunu sormuş. İlk birkaç saniye bir şey olmamış, ama sonra bardak hareket etmeye başlamış. Harfler yan yana gelmiş ve “Babandan dayak yedi. Çünkü babanın onu aldat- tığını öğrenmişti,” cümlesi ortaya çıkmış.

Diğer çocuklar harfleri takip etmekte zorlandıkları için cümleyi kavrayamamış, ancak üç kız dehşete düşmüş. Özellikle de Zabel... Yüzü beyaza kesmiş, elleri yaşlı bir kadının elleri gibi titremeye başlamış. “Olamaz, olamaz. Bunu nasıl öğrendiniz? Nereden öğrendiniz?” diye soruyormuş. Hermine işte o an gerçek anlamda korkmuş. Bu sırada bardak hâlâ hareket ediyor, ama hiçbiri yazılanları takip edemiyormuş. Üç kız parmaklarını uzaklaştırdıklarında bardak yavaşlıyor, tekrar dayadıklarında ise hızlanıyormuş. Kızlar dikkatlerini toplayıp yazılanları yeniden takip etmeye başladıklarında, “Annen babandan kesin boşanacak,” cümlesini görmüşler. İşte bu noktada Zabel, parmağını çekip bardağı içlerinden birinin hareket ettirip ettirmediğini sormuş. Sonra da onlara doğruyu söylemeleri için yalvarmış. Zavallı kız hüngür hüngür ağlıyor, sınıftaki diğer öğrenciler ise şok geçiriyormuş.

Zabel, arkadaşlarının yalan söylemediğine ikna olduğunda, herkesin tüylerini diken diken eden keskin bir çığlık atarak sınıftan çıkmış. Ardından da diğer öğrenciler hızla çantalarını ve eşyalarını alıp sınıfı terk etmişler. Hermine ise istemesine rağmen hareket edemiyor, çıkıp gidemiyormuş.

O ânı anlatırken, “Bir gücün etkisi altındaydım, kuyrig,” dedi Hermine. “Tek başıma, parmağım bardağa dayalı öylece durdum. Çok korkuyordum.”

Hermine soru sormamasına rağmen bardak hareket etmeye başlamış ve şöyle yazmış: “Senin gitmemene çok memnun oldum. Zaten istesen de gidemezdin. Ancak ben izin verirsem gidebilirsin. Şimdi müsaade ediyorum, gidebilirsin.”

İşte o an kâbustan uyanmış, aklı başına gelmiş. Bardağı ve kartonu yere atıp eşyalarını almış ve koşarak okul bahçesine çıkmış. Hava alınca düzeleceğini ve yaşananlara bir açıklama getirebileceğini umuyormuş. Arkasına dönüp içten gelen bir dürtüyle lise binasına baktığında, sınıfının penceresinde iri yarı, uzun boylu bir adam görmesi, bardağı taşıran son damla olmuş. Aklı başından giden Hermine, saniyeler içinde Marmara Caddesi’ne çıkmış. Tam da o an okulun yanındaki Surp Kevork Kilisesi’ne girmek gelmiş aklına. Orada güvende olacağını, kötü varlıkların onu rahatsız edemeyeceğini düşünerek, kilisenin aralık duran demir kapısından geçmiş. Kapının yanındaki görevli odasının önünde duran mumlardan alıp içeri girerken az ilerideki, her biri en az yüz yıllık mezarların onu korkuttuğunu fark etmiş. Aklına korku filmlerinin en dehşetli sahneleri geliyor ve mezarların önünden geçmeye korkuyormuş. Cesaretini toplayıp içinden ‘Göklerdeki Babamız’ duasını okuya okuya kiliseye adım atınca rahatladığını hissetmiş. Etrafa huzur ve sessizlik hâkimmiş. İsa Mesih’in, Meryem Ana’nın ve azizlerin tasvirlerine bakıp içinden geçenleri onlara duyurmaya çalışan Hermine, elindeki mumları yakıp diğerlerinin yanına dikmiş.

Kilise boyunca oturma sıralarına doğru ilerlerken çağırdığı ruhu geri göndermediği ve bunu nasıl yapacağını bile bilmediği gerçeğiyle yüzleşip dehşete düşmüş. Tam da o sırada ensesine çarpan serin hava akımını hissedip arkasına dönmüş ve mum yakma alanının gerisinde duran uzun bir silüet görmüş. Hermine, insan şeklinde ama kanatlı olduğunu söyledi-

ği silüetin ne kadar korkutucu olduğunu anlatırken delirmiş gibiydi. Oturma sıralarının önünde öylece durup beklemiş ne bağırıp birinden yardım isteyebilmiş ne de hareket edebilmiş. Silüet yok olduğunda ise koşar adım kiliseyi terk etmiş. Marmara Caddesi'nden geçerken soğuk hava akımını yeniden ensesinde hissettiğinden adımlarını hızlandırmış. Bizim evin sokağına geldiğinde onu kötü bir sürpriz bekliyormuş. İnsan şeklindeki kanatlı silüet, apartmanların çatısıyla aynı hizada duruyor ve sokağı kara bir bulut gibi kaplıyormuş. Hermine ona bakmamaya çalışarak koşabildiği kadar hızlı koşup eve girmiş. Odamızın penceresinde de aynı gölgeyi gördüğünü ve odada bizden başka birileri bulunduğunu söyledi.

Ona belli etmedim, ama Hermine'nin o gece anlattıklarına inanmadım. Kim inanırdı ki? Gizemli olaylarla gereğinden fazla ilgilenmesine, ruh çağırarak kendi kendini korkutmasına ve hayal gücünün zenginliğine verdim bütün bunları. Belli ki psikolojisi bozulmuştu ve eski hâline dönmesi için ona yardım edecektim. Yorgunluktan gözlerim kapanıyordu.

“Uyuyalım,” dedim ona. “Yarın her şey güzel olacak.”

Zoraki de olsa gülümsedi ve ışığı kapatmamamı istedi. Onu başımla onaylayıp yattım. Hemen uyumuşum. Sabah kalktığımda ışık hâlâ açıktı ve Hermine yatağında bağdaş kurup oturmuş, boş boş etrafa bakıyordu. Onu öyle görünce gece bana anlattıkları tek tek aklıma geldi ve endişelendim. Hızla kalkıp ışığı söndürdüm, pencereyi açtım ve saate baktım, 10:00'a geliyordu. Hermine'nin yanına gittim ve yavaşça ona dokundum. Tepki vermedi. Ne yapacağımı bilemiyordum. *Acaba annemlere söylesem mi*, diye düşündüm ve sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim. İkisi de hayatta anlamazdı Hermine'yi. Sert çıkıp psikolojisini daha da bozarlardı.

Kardeşimin yüzünü avuçlarımın arasına alıp her şeyin yolunda olduğunu ve günün aydınlandığını söyledim. Nihayet beni duydu ve “Rüyama da girdi, abla,” dedi. “Uyutmadı

beni.” Dedigine göre, gözlerini kapatır kapatmaz uykuya dalmış ve rüyasında kendini sisli bir düzlükte bulmuş. Etrafta harabeler varmış. Gece karanlığında parlayan kırmızı sütunlardan, yerde sürünen yılanlardan, onu gözleyen kanatlı varlıklardan söz etti bana.

Çok çaresizdim, Kevork, anlıyor musun? Bütün bunları anlatırken yüzünün aldığı şekli tarif etmem çok zor. Ona bunun sadece rüya olduğunu, yaşadığı korkunun bilinçaltına işlediğini, her şeyin zamanla yoluna gireceğini söyledim. Ne kadar üzüldüğümü ve endişelendiğimi anlamış olacak ki gülmüsedti. Bu arada annemin, “Kızlar kahvaltı hazır, hadi kalkın artık,” diyen sesini duyduk ve elimizi, yüzümüzü yıkayıp sofraya geçtik. Kahvaltıdan sonra Tolga arayıp Hermine ile buluşmak istedi. Her ne kadar Tolga’yı güvenilir bulmasam ve ondan pek hoşlanmasam da “Git,” dedim ona. “Erkek arkadaşınla görüşmek sana iyi gelir.”

Hermine sokağa yalnız çıkmaya korkuyordu. Sonunda Tolga’ya mesaj yazıp onu evden almasını rica etti. Akşam da kapıya kadar getirecekti. Odamızın penceresinden Hermine ile Tolga’yı izledim. Kucaklaştıktan sonra ağır ağır yürüdüler ve sonunda sokaktan çıkıp görünmez oldular. Birlikte Taksim’e, sinemaya gideceklerini, sonra da bir kafede oturacaklarını söylemişti Hermine.

O gün evden çıkmadım. Gerginlik beni yormuştu çünkü. Temizliğe girişen anneme yardım ettim, sonra da Dean Koontz’un dünyayı ele geçirmeye çalışan uzaylılar hakkındaki romanı *İstila*’yı okudum. Sürükleyici bir romandı, dalıp gitmiş, saatin geçtiğini fark etmemişim. Kapı çalınınca kendime geldim. Annemin, “Hermine, bu ne hal? Neredeydin bu saate kadar?” sorularını duyar duymaz da ok gibi yerimden fırlayıp koridora çıktım. Hermine, bir gün öncekinden de kötü görünüyordu. Saçı başı dağılmıştı, montunun önü açıktı ve soğuktan titriyordu. Kapının önünde boş bakışlarla dikilen kardeşimi annemin sorularından kurtarmak için hemen hare-

kete geçtim. Niyetimi anlayan kardeşim de kendini toplayıp botlarını çıkardı. İçeri geçtikten sonra da “Otobüsü kaçırmamak için koştum da ondan, anne,” deyip odaya yöneldi. Tabii, ben de peşinden. Neler olduğunu anlamaya çalışan annem arkamızdan şaşkın şaşkın bakarken biz odamıza geçip kapıyı kapatmıştık bile.

Hermine kendini yatağına atar atmaz gözyaşları akmaya başladı. Ağlarken bir yandan da “Ben mahvoldum, kuyrig,” diyordu. Sakinleşmesini bekledim, onu zorlamamak en iyisiydi. Üstündekileri çıkarıp eşofmanını giymesine yardım ettim. Sonra da ona bir fincan kahve getirdim. Annem kendi derdine dalıp bizi unutmuştu yine. Bir yandan televizyonda dizi izliyor bir yandan da babama saydırıyordu.

Hermine kendine gelince anlatmaya başladı. Tolga ile Taksim’e gidip bir şeyler yemişler, ama sinemada doğru düzgün film olmadığı için günün geri kalanını Tolgaların evinde geçirmeye karar vermişler. Çocuğun ailesi hafta sonu için Abant’a gittiğinden ev boşmuş. Müzik Öğretmenliği bölümünde okuyan Tolga, Hermine’ye kemanla bir şeyler çalmış. Sonra da kanepeye yayılıp film izlemeye başlamışlar. Birkaç dakika sonra Tolga, Hermine’nin beline sarılmış. Hermine de çok mutluymuş tabii. O saate kadar tuhaf bir olayla karşılaşmadığı için yaşadıklarının hayal gücünün oyunu olduğunu düşünüyormuş. Ne zaman ki izledikleri aşk filminin etkisiyle duyguları şaha kalkan Tolga, Hermine’nin dudaklarına yapışmış her şey yeniden başlamış. Önce televizyon bozulmuş. Film kesiliyor, üç-dört saniye sonra yeniden başlıyormuş, ancak her seferinde görüntüler biraz daha kararıyormuş. Bunlar ne olduğunu anlamamışlar önce. Aslında Hermine anlamış, ama inanmak istememiş. Sonunda, aydınlık bir sahil kasabasında geçen film, en karanlık korku filmlerinin tekinsiz atmosferine bürünmüş. Ardından ekranda Hermine’nin bir gün önce kilisede, evde ve sokakta gördüğü siyah kanatlı varlık belirmiş. Zavallı kardeşim keskin bir çığlık atıp yerinden zıplamış. Bu

arada Tolga, büyülenmiş gibi oturuyormuş ekranın karşısında. Hermine o an anlamış ki Tolga da onu görüyor. Emin olmak için, “Sen de görüyorsun, değil mi?” diye sormuş. “Kalk oradan Tolga, kaçalım.”

Tolga tam ayağa kalkacakken ekrandaki varlık onun yanında peyda olmuş ve oğlanın kollarına yapışmış. Hermine, varlığın ellerinin çok büyük olduğunu ve aşırı derecede uzun tırnaklarının vahşi hayvanların pençelerini andırdığını söyledi. Sonra derinden gelen, kalın, boğuk bir ses duymuşlar. Kanatlı varlık konuşmuş ve Tolga’ya hitaben, “Bir daha onu görmeyeceksin. Yoksa seni öldürmekle kalmam, cehennemin dibine gönderirim. O artık benim sevgilim,” demiş. Cümlesini tamamlar tamamlamaz da gözlerini Hermine’nin yüzüne dikmiş. Zavallı kardeşim can havliyle botlarını giyip sokağa fırlamış ve olanca gücüyle koşmuş. Montunu vestiyerden çekmeyi bile son anda akıl etmiş. Otobüse nasıl bindiğini, eve kadar nasıl yürüdüğünü bile hatırlamadığını söyledi.

Bunları duyunca neye uğradığımı şaşırdım ve Hermine’den Tolga’yı aramasını istedim. Niyetim, Hermine’nin iki gündür anlattığı akıl almaz şeylere başka birinin tanık olup olmadığını öğrenmekti. Zavallı kardeşim ilk başta tereddüt etti. Sanırım Tolga’nın başına kötü bir şey gelmiş, hatta ölmüş olmasından korkuyordu. Biraz cesaretlendirince dediğimi yapmaya razı oldu. Birkaç defa üst üste arasa da cep telefonunu açan olmadı. Hermine iyice kötüleşti, evin her tarafından duyulacak şekilde hüngür hüngür ağlamaya başladı. Onu güçlükle sakinleştirdim.

Aradan yarım saat geçtikten sonra Hermine uyuyakaldı. Ben de hemen onun telefonunu alıp Tolga’nın numarasını kendi cep telefonuma kaydettim. Sonra da gizlice banyoya gidip Tolga’yı aradım. Konuşacaklarımızı kimsenin duymaması iyi olurdu. Birkaç kez çaldıktan sonra telefon açıldı. “Alo,” dedim. “Tolga’yla mı görüşüyorum?” İnce ve titrek bir erkek sesi “Evet,” diye cevap verdi. Ona kendimi tanıtip nasıl oldu-

ğunu sordum. Tolga benim kim olduğumu öğrenir öğrenmez, “Hermine’yle bir daha görüşmek istemiyorum,” dedi.

“Onun yüzünden başım büyük belaya girdi. Belki deli olduğumu düşüneceksiniz, ama umurumda değil. Cinli o cinli. Bugün ona sarılınca televizyon ekranından çıkan bir yaratık koluma yapışıp beni tehdit etti. Sakın beni bir daha aramasın, yoluma çıkmasın.”

Sonra da cevap verme fırsatı tanımadan telefonu kapadı. Geçirdiğim şoku atlatıp bir daha aradıysam da telefonu meşgule aldı. Banyoda, elimde telefon öylece kalakaldım. Hermine doğru söylüyordu. Bana anlattığı, değme korku filmlerini aratmayan olaylar ve kanatlı yaratık gerçektir. Dakikalarca kendimle mücadele ettim; aklım kulaklarımla duyduklarımı kabul etmekte zorlanıyordu. Aklıma Hermine’nin birlikte ruh çağırdığı kızlardan Zabel’i aramak geldi. Onu tanıyordum. Marmara Caddesi üzerindeki, Sahakyan Nunyan Ermeni Lisesi ile Surp Kevork Kilisesi’ne yakın apartmanlardan birinde oturuyorlardı. Rehberime baktım, kızın numarası kayıtlıydı bende. Derin bir nefes alıp kızı aradım. Üç kez çaldıktan sonra telefonu, “Parev, Lora kuyrig,” diyerek açtı. Selamlaşma faslını çok fazla uzatmadan konuyu ruh çağırma meselesine getirdim. Zabel, kısa bir sessizliğin ardından, Hermine’nin anlattıklarını doğruladı.

“Birlikte geyik olsun diye ruh çağırdık, Lora kuyrig, ama benim sorduğum özel bir sorunun cevabı doğru çıkınca korktum. Anlamadım ne olduğunu. Bu konuda başka bir şey söylemek istemiyorum, hatta düşünmek de istemiyorum. Korkuyorum,” dedi.

Ben de “Haklısın Zabel’ciğim,” deyip kapattım telefonu.

Hermine birkaç saat sonra uyandı. Yine kâbus görmüştü,

*Ermenicede “Merhaba Lora ablacığım” anlamına gelen ifade. İstanbul Ermenileri, Türkçe konuşurken aralara Ermenice kelimeler ve ifadeler serpiştirirler.

ama bana anlatmadı. Tolga'yı merak ediyordu. Ben de Tolga'nın söylediklerini yumuşatarak, onunla yaptığım telefon görüşmesinden bahsettim. En azından çocuğun iyi olduğunu bilsin istedim. "Yaşadığına sevindim," dedi. Sonra da hüzlendi, gözleri doldu. Sevgilisi onunla görüşmekten korktuğu için üzüyor ve kendine kızıyordu.

O akşam ailecek yemek yedik. Uyumadan önce odanın ışığını yine açık bıraktık. Pazar günü olaysız geçti. Ertesi sabah Hermine hazırlanıp okula gitti, ben de iki yıldır sekreter olarak çalıştığım Taksim'deki hukuk bürosuna... Okulun yarıyıl tatilinden önceki son haftasıydı ve Hermine daha iyi görünüyordu. Akşamları odamıza çekildiğimizde tuhaf olayların devam edip etmediğini soruyordum ona. Zaman zaman ensesinde kaynağı belirsiz bir esinti hissettiğini ve rüyalarında o kanatlı adamı gördüğünü söylüyordu. Bütün bunlara alışmış görünüyordu. Tolga'nın ise pek bahsi geçmiyordu.

Hermine okulun tatile girdiği gün, yani ruh çağırma seansından tam bir hafta sonra eve geldiğinde, "Tolga'yı hâlâ seviyorum, ama hiç aramadım, kuyrig," dedi. "Bundan sonra da aramayacağım. Yoksa bana âşık olan ruh mu cin mi her neyse öldürür onu."

Ona sarıldım, başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Olup bitenlerin hayal ürünü olduğuna inanmak istiyordum hâlâ. O akşam annemlerle hazır Hermine tatildeyken birkaç günlüğüne Büyükkada'daki yazlığımıza gidelim diye konuştuk. Kış olmasına rağmen hava ılıktı ve şehirden uzaklaşmak herkese iyi gelecekti. Ben iş yerimden ancak yarıyıl tatilinin son haftası izin alabildiğimden beş-altı gün daha evde olacaktık.

Güzel bir akşamdı. Yemekten sonra ailecek komedi filmi izledik. Annemle babamın arası da iyiydi o gece. Hiç tartışmadılar. Herkes, hatta Hermine bile mutlu görünüyordu. Geç saatte yattığımızda Hermine, "Bu gece ışığı kapatalım," dedi. "Hayatımın normale dönmesi lazım artık." Bunu duyduğuma sevinmişim. "Peki perdeler?" diye sordum. "Perdele-

ri de açayım mı?” Suratı asılır gibi olsa da kısa sürede kendini toparladı. “Aç kuyrig,” dedi. “Normal zamanlarımızdaki gibi olsun her şey.” Dediklerini yaptım ve yatağa girip yorganı üstüme çektim. Bir yandan da çaktırmadan kız kardeşimi izliyor ve arada göz ucuyla cama bakıp akabinde başını yorganın altına soktuğunu görüyordum.

Benim görmediğim ne görüyor orada, diye düşünüyordum. *Bahsettiği o kara kanatlı varlığı mı?* Böyle böyle uyuyakalmışım. Normalde çok rüya görmem, görsem de hatırlamam, ama o geceki rüyamı hiç unutmadım. Venedik olduğunu sandığım, ortasından nehir geçen bir şehirdeydim. Her şey çok güzeldi; tarihî binalar, nehirde ağır ağır ilerleyen gondollar, güler yüzlü insanlar... Sonra on yaşlarında bir oğlan gördüm. Üstünde kısa pantolon ve mavi tişört vardı. Açık kumral, dalgalı saçları omuzlarına dökülen sevimli bir çocuktü. Ona gülümsedim; o da bana... Ara sokaklara girip ilerlemeye devam ettim. Her sokakta o çocuk vardı. Beni takip mi ediyor, diye düşünüp arkama döndüğümde onu göremiyordum, ama sonra bir anda önümde belirliyordu. Korkmaya başlamıştım. İlk başta bana sevimli gelen gülümsemesinden artık rahatsız oluyordum. Gülüşüyle karanlık bir şeyleri kapatmaya çalışıyordu sanki. Beni huzursuz eden bu rüyadan uyanmak istiyordum. Bir süre daha çocuğun *pat* diye karşıma çıktığı tarihî sokaklarda dolaştım ve sonunda uyandım. Hava hâlâ karanlıktı, herhalde sabaha karşıydı. Gayriihtiyari sağ tarafıma döndüğümde hayatımın ilk büyük şokunu yaşadım. Çünkü rüyamda gördüğüm çocuk yatağımın baş ucunda durmuş bana bakıyordu. Pencereden vuran ışıktayüzü hayli ür-kütücü görünüyordu. Hâlâ rüyada olup olmadığımı anlamak için elimle yatak çarşafını yokladım. Evet, uyanıktım ve çocuk muhtemelen aklımdan geçenleri okuyordu. Şaşkınlığım, yüzündeki gülümsemenin daha da büyümesine ve alaycı bir hâle gelmesine neden oluyordu. O an tuhaf bir gücün etkisi altındaydım. Çok korkmama rağmen sesimi çıkaramıyor-

dum, öylece durup çocuğa bakıyordum. Bu bakışma ne kadar sürdü bilmiyorum. Çocuk ortadan kaybolduğunda yerimden fırlayıp Hermine'nin yanına gittim. Çıkardığı iniltiye benzer seslerden kâbus gördüğünü anladım. Sonra gözüm pencereye takıldı. Bir şey görmediysem de içimden bir ses, iyi niyetli olmayan birilerinin bizi gözetlediğini söylüyordu. Hemen ışığı açtım ve perdeyi çektim. Yatağa dönsem de günün ilk ışıklarına kadar gözüme uyku girmede. Hava iyice aydınlanınca söndürdüm ışığı. Ardından uyumuşum. Öğlene doğru Hermine'nin sesiyle uyandım.

“Kalksana, kuyrig; saat geç oldu,” diyordu.

Yatağımda doğrulup kendime geldikten sonra Hermine'ye gece tuhaf bir olayla karşılaşp karşılaşmadığını sordum. Cevabı hayırdı. Gördüğü kâbusu hatırlamıyordu demek ki. Sonra onunla konuşmak istediğimi söyledim. Tam rüyamda gördüğüm çocuğun yatağımın baş ucunda belirdiğini anlatacaktım ki annemin kahvaltıya çağıran sesi duyuldu.

“Kahvaltıdan sonra konuşalım, Hermine,” dedim.

Kardeşim meraklanmıştı, ama beklemesi gerekiyordu. Ayaküstü anlatılacak şeyler değildi bunlar.

Kahvaltıdan sonra havadan sudan konuştuk. Annemle babam yine tartıştılar. Konu babamın ailesine gerektiği kadar zaman ayıramamasıydı. Biliyorsun, babam kuyumcu ve zamanının büyük kısmını Kapalıçarşı'daki dükkânında geçiriyor. O gün de karnını doyurup annemin sert bakışları altında evden çıktı. Biz de Hermine ile birlikte odamıza çekildik. Düşündükçe kararımın doğruluğunu sorgulamaya başladım. Psikolojisi bozulan kardeşime geceki korkutucu deneyimimden bahsetmek ne kadar doğruydı? Neredeyse anlatmaktan vazgeçecektim, ama o, “Çok meraklandım. Ne anlatacaktın bana?” deyince kaygılarımı bir kenara bırakıp her ne olduysa hepsini anlattım. Sözlerimi bitirdiğimde Hermine'nin korkusu elle tutulacak kadar yoğundu; dehşetli bakışlarından, aralanmış dudaklarından ve titreyen ellerinden okunuyordu.

“Gördün mü, kuyrig sana da musallat oldu. Hep benim yüzümden. Bir şeyler yapmamız lazım. Anneme anlatalım,” dedi.

O kadar çaresizdim ki teklifini kabul ettim. Olanlardan birine bahsetmemiz ve yardım istememiz şarttı. Ben başa çıkamıyordum artık.

Televizyon karşısında kahve ve sigara keyfi yapan annemin karşısına geçip, hiçbir detayı atlamamaya çalışarak ve ruh çağırma meselesinden başlayarak her şeyi anlattık. Annem ilk birkaç saniye suskun kaldı, sonra da kahkaha attı. Şaşkındık. Çaresizliğimiz ve korkumuz her halimizden belliyken annemin nasıl gülebildiğini anlayamıyordum.

“Ben size kaç kere dedim çok korku filmi izliyorsunuz diye. Beni dinlemezseniz böyle olur işte. O abuk sabuk cin filmleri yüzünden kafayı yiyeceksiniz. Yarın Pazar. Sabah kiliseye gidip dua edin. Hatta babanız da zahmet edip gelirse hep beraber gidelim. Bir daha da korku filmi izlediğinizi görmeyeyim,” diye nutuk çekti bize.

Sinirlenmişim.

“Anne biz sana önemli bir konudan bahsediyoruz, farkında mısın? Hermine’nin sınıfındaki çocukların ve Tolga’nın nelere şahit olduğunu duydun. Bu insanların hepsi de korku filmi izleyip hayal mi görüyor?”

Annemin cevabı, “Ne bileyim ben,” oldu. “Öyledir herhalde. Aman, gidin başımdan Allah aşkına. Hadi Hermine daha çocuk sayılır. Ya sen? Sen koskoca kızsın. Hiç aklın mantığın alıyor mu bunları? Sen de belli ki rüya görmüşsün işte. Birbirinizi etkiliyorsunuz.”

“Tamam anne, tamam,” dedim ve Hermine’yi de alarak odamıza döndüm. Annemden hayır gelmeyeceği belliydi. Babamdan da gelmezdi muhtemelen. Kendi sorunumuzu kendimiz çözecektik.

Kara kara düşünen Hermine’ye, “Aslında kiliseye gitmek iyi bir fikir,” dedim. “Sabah kahvaltı etmeden gidelim. İkimiz

de Haghordutyun' alırsız. İşimiz Tanrı'ya ve İsa Mesih'e kaldı, kardeşim." Başıyla beni onayladı.

Günün geri kalanı olaysız geçti. Gece uyurken perdeyi çektik ve ışığı açık bıraktık. Sabah da erkenden uyandık. Annemle babam henüz kalkmamıştı. Elimizi, yüzümüzü yıkadık, giyindik ve saat 10:00'a doğru evden çıktık. Tören 10:00'da başlar biliyorsun, ama çoğu insan 11:00'den sonra gelir kiliseye. Biz girdiğimizde kilisede semtin yaşlıları vardı sadece. Sıralardan birine oturduk ve kendimizi Badarak** ayininin akışına bıraktık. Koronun söylediği ilahiler, kilisede yakılan günlüklerin kokusu o güne kadar hiç olmadığı kadar etkileyiciydi. Bir ara Hermine'nin kilisenin yan tarafındaki uzun pencerelerden birine dehşetle baktığını fark ettim. Hemen kardeşimin elini tuttum; orada ne gördüğünü tahmin edebiliyordum. Kulağına eğilip "Her şey düzelecek," dedim ona. "Cama değil, mihraba bak."

İkimiz de kilisedeki ulvi havanın etkisindeydik. Müziğiyle beni her daim etkileyen Der Voghormiya*** duasını okuyanlar, ellerini dik vaziyette birleştirip huşu içinde Tanrı'ya yakaranlar, İsa Mesih tasvirine bakıp gözleri dolanlar arasında ilerleyip ayini yöneten rahibin önünde sıraya girdik. Rahip küçük peksimetleri şaraba batırıp inananlara uzatıyordu. Sonunda sıra bize geldi. Önce Hermine sonra da ben ağzımızı açıp rahibin elinden Haghordutyun aldık. Haç çıkarıp kilise sıralarına doğru ilerlerken ikimiz de kendimizi eskisinden çok daha iyi hissediyorduk.

Öğlen vakti kiliseden çıktık ve eve gitmeden önce biraz yürüdük. Hava güzeldi ve Samatya Balık Pazarı hareketlen-

*Haghordutyun: Ermenicede komünyon anlamına gelen sözcük. Hristiyanlar İsa Peygamberin kanını simgeleyen şaraba batırılmış, İsa Peygamber'in etini simgeleyen ekmeği pazar ayininde rahibin elinden yerler.

** Badarak: Ermenicede kurban, sunu anlamlarına gelen kelime. Badarak, Ermeni Apostolik Kilisesi'nde icra edilen en büyük ayindir.

***Der Voghormiya: Ermeni kiliselerinde okunan ve güzel, etkileyici müziği olan Ermenice bir dua, ilahi.

meye başlamıştı. Yolda birkaç tanıdıkla karşılaşp ayaküstü konuştuk. Karnımız iyice acıkınca da eve doğru hareketlendik. Apartman kapısına geldiğimizde Hermine, “Kuyrig!” diye seslendi bana, ama devamını getirmedi.

“Söyle canım,” dedim ona. “Bir şey mi oldu?”

“Yok, bir şey olmadı da... Eğer bu şeyden kurtulursam Tolga’yı arayayım mı sence? Tehlike kalmazsa yani?”

Üzüldüm. Çünkü Tolga’dan bahsederken yüzü masum bir çocuğun yüzüne benzedi ve gözleri dolu dolu oldu. “Ara Hermine, ara kuzum,” dedim. “Ancak öncelikle başındaki dertten kurtulduğuna emin olalım. Böylece onun da korkusu biraz geçmiş olur.” Beni başıyla onayladı.

Eve girdiğimizde sofraya oturmuş yemek yiyen annemle babamın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştık. Bizim kiliseye gitmek için pazar sabahı erkenden kalktığımızı inanamıyorlardı. Neredeyse çocukluğumdan beri ilk kez o gün Haghordutyun aldığım düşünülecek olursa şaşırmakta haksız sayılmazlardı. Allah’tan bu konuyu fazla kurcalamadılar da yemeğimizi rahat rahat yedik. Hermine iyi görünüyordu, ama düşünceliydi.

Babam havanın güzel, günün de Pazar olduğunu hatırlatıp ailece Yeşilköy’e gitmeyi önerdi. Biz de tamam dedik tabii. Arabaya atlayıp yirmi dakika içinde oraya vardık. Etraf bir hayli kalabalıktı ve insanlar bahara öykünen şaşkın kışın sunduğu ılık havanın tadını çıkarma telaşındaydı. Kafelerin dışarıdaki masalarına oturup çay ve sigara keyfi yapanlar, köpeğini gezdirenler, banklarda sohbet edenler ve daha neler neler... Sahile yakın oturacak bir yer bulduk ve gün boyu oradan kalkmadık. Yiyip içtik, babamla annemin gereksiz tartışmalarını saçma sapan bir yerli diziymiş gibi boş bakışlarla izledik.

Gün boyu ona belli etmemeye çalışarak Hermine’yi takip ettim; anormal bir durum yoktu. Ne dehşetli bakışlarla etrafı süzüyor ne de korkuyordu. Umutlarım tazelendi. Kiliseye gidip törene katılmanın onu peşindeki kötü varlıktan kurtardığını düşünüyordum hâlâ. Akşam yemeğimizi de Yeşilköy’de

yiyip eve döndük. Hava kararmıştı ve herkes çok yorgundu. Annemin demlediği çayı içtikten ve biraz televizyon izledikten sonra odamıza çekildik ve ilk kez uyumadan önce dua ettik. Maneviyattan aldığımız destekle ışığı da söndürdük. Bir müddet sonra uyuyakaldık ve ben yine rüya gördüm. Kili-sedeydim ve çok şıktım. Koronun sesi duvarlarda yankılanıyor ve düğün için süslenmiş kilise huzur verici görünüyordu. Herkesle birlikte ayağa kalkıp arkama döndüğümde babamın kolunda ağır ağır ilerleyen, gelinliği içindeki Hermine'yi gördüm. Öyle mutlu ve güzel görünüyordu ki... Babam, Hermine'yi mihrabın önünde arkası dönük duran damada teslim etti. Damat, kardeşimin koluna girdikten sonra bize döndüğünde dehşete düştüm. Çünkü adam insana benzemiyordu. Olağanüstü uzunlukta bir yüzü vardı ve kırmızı gözleri ateşler saçıyordu. Damadın omuzlarında bir çift siyah kanat belirince Hermine çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Varlığın elinden kurtulmaya çalışıyor, ama o buna izin vermiyordu. Kilisedeki herkes buz kesmişti. Korkudan kimse kılını kımıldatamıyor ve herkes dehşet dolu bakışlarla olanları izliyordu. Gelinle damadın önünde nikâhlarını kıymak için bekleyen rahip bile hareketsizdi. Nefes nefese uyandım ve Hermine'nin rüyamı kâbusa çeviren çığlıklarının kulaklarımda asılı kaldığını zannettim. Çünkü hâlâ onun sesini duyuyordum. Tekrar uyumaya çalıştım, ama olmadı çünkü ortada bir gariplik vardı. Çığlıklar silineceği yerde daha da keskinleşiyordu. Hermine'nin yattığı tarafa döndüğümde aklımı nasıl kaçırmadım, bilmiyorum. Karşımdaki manzara inanılır gibi değildi. Kanatlı yara-tık, kardeşimin üstüne çıkmış ve kollarını yatağa bastırmıştı. Zavallı Hermine ise onu üstünden atmaya çalışıyordu. O gece dolunay vardı ve ışığıyla karşımdaki korkunç sahneyi aydınlatıyordu.

O iğrenç varlık kardeşimin geceliğini çıkarmaya, pis elle-riyle kavradığı bacaklarını ayırmaya çalışıyordu. Bir yandan da "Kilisede yediğin o şaraplı ekmekle benden kurtulabilece-

ğini mi sandın? Beni sen davet ettin. Artık bana aitsin ve kurtulamayacaksın elimden,” diyordu. Sesi tok, pürüzlü ve derin bir kuyudan geliyormuş gibi yankılıydı. Yaşadığım şokun etkisiyle yerimden kalkamadım, hatta sesimi bile çıkaramadım. İnsanüstü irilikteki yaratık, benim önümde kardeşime tecavüz etmek üzereydi ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu. Hermine ise ağzını kapatmaya uğraşan yaratığa rağmen can havliyle bağırmaya devam ediyordu.

Koridorun ışığı yanınca, yaratık nefret dolu bakışlarını kapıdan yana çevirdi ve ben onun ateş kırmızısı gözlerini gördüm. O gözleri, bakışları tarif edemem sana, Kevork. Sadece cehennem onlar kadar korkutucu olabilir. Yaratık, annemle babamın, “Ne oluyor kızlar?” diyen seslerini duyunca, kardeşimin üstünden kalkıp pencerenin önüne gitti ve ay ışığının altında yok oldu.

Birkaç saniye sonra da bizimkiler odaya girip ışığı açtı. Hâlimizi gören babamın rengi soldu. İkimizi de yataklarımızdan kaldırıp sarıldı bize. Sonra da ne olduğunu sordu. Bu arada annem de su getirmek için mutfığa gitmişti. İkimiz de konuşacak durumda değildik. Aradan biraz zaman geçince Hermine, “Biri bana saldırdı, baba,” dedi. Annem bir hayret nidası çıkarıp avucunu ağzına bastırdı, babam ise ne düşüneceğini bilemeyecek durumdaydı.

“Nasıl saldırdı, kızım? Kim saldırdı?” diye sorduktan sonra camın önüne gidip pencerenin kapalı olup olmadığına baktı. Evet, kapalıydı. Sonra da dışarı fırladı. Sokak kapısının kiliyle oynadığını, kapıyı açıp kapadığını ve tek tek tüm odalara girdiğini duyabiliyorduk. Hermine sakinleşeceği yerde dakikalar geçtikçe daha da kötüleşiyordu. Umutsuzluğa kapıldığını görebiliyordum. Hiç kimsenin ona yardım edemeyeceğini düşünüyordu.

Babam kan ter içinde odaya dönüp de “Kızım sen rüya görmüş olmayasın, kimse yok burada. Her taraf da kapalı,” deyince Hermine ruh çağırma meselesinden başlayarak her

şeyi tek tek anlattı. Babam ne diyeceğini bilemiyor, kaygılı bakışlarla kardeşimi süzmekle yetiniyordu. Annem de başlamıştı yine, “Sen iyice delirdin. Hayal ettiğin şeyleri gördüğünü sanıyorsun,” demeye.

Baktım ki ikisi de inanmıyor, olaya müdahale etmeye karar verdim.

“Hermine doğru söylüyor. O varlığı ben de gördüm. Kocamandı, Hermine’nin üstüne çullanmıştı,” dedim.

Annem hışımla çekip giderken, bir yandan da “Bu kızları psikiyatriste götürmek lazım, geç bile kaldık,” diye söyleniyordu. Babam yanımızda kaldı, sabaha kadar odamızdan ayrılmadı. Onun varlığından aldığımız cesaretle birkaç saat de olsa uyuyabildik.

Sabah kalktığımızda kahvaltı masasında bizi bekliyorlardı. Babam iki gün sonrası için güvendiği, methini duyduğu bir psikiyatristten randevu aldığını söyledi. O kadar kaygılı ve sevgi doluydu ki doktorun bize yardım edemeyeceğini bilmemize rağmen ne Hermine ne de ben babama karşı çıkabildik. “Tamam,” dedik. “Gidelim baba.”

O gün işe giderken Hermine’ye evden ve annemin yanında ayrılmamasını tembihledim. Sonra da dolmuşa atlayıp iş yerime gittim. Öğleden sonra telefonum çaldı, Hermine arıyordu. Telefonu açar açmaz kardeşimin, korkusunu ele veren titrek sesini duydum. “Sen neredesin kuyrik?” diye soruyordu.

“Nerede olacağım canım. İsteyim, çalışıyorum,” dedim.

Bunun üzerine kısa bir sessizlik oldu. Sonra da “Az evvel mutfaktan bana seslendin kuyrik. Biliyordum, şimdi de senin sesini taklit etmeye başladı,” dedi. Telaşlanmıştım. Annemin nerede olduğunu sordum. Alışverişe gittiğini söyledi. Ona izin alıp eve erken döneceğimi söyledim ve ben gelmeden yerinden kıpırdamamasını tembihledim. Patronumla nasıl konuştum, ofisten ne halde çıkıp eve döndüm gerçekten bilmiyorum.

Kapıyı açıp dairemize girdiğimde annem mutfaktaydı.

Hemen odamıza yöneldim. Hermine yatağında oturmuş ve gözlerini tavana dikmişti. Beni görünce boynuma sarıldı. Annem alışverişe gider gitmez babamın salon tarafından gelen sesini duymuş. Oraya gittiğinde bir de bakmış ki babam balkondan ona seslenip eliyle gelmesini işaret ediyor. “Onun aslında babam olmadığını hemen anladım,” dedi. Az sonra da Tolga’nın aynı şekilde seslendiğini duymuş ve bir de bakmış ki Tolga’nın kılığına giren varlık onu balkona çağırıyor. Odamıza dönerken ise benim mutfaktan gelen sesimi duymuş.

Kardeşimi güçlkle sakınleştirdim. İyi de kendimi nasıl sakınleştirecektim? O gün birbirimizden hiç ayrılmadık. Gece yatarken yine ışıkları açık bıraktık. Uzun zaman gözüme uyku girmedi. Neden sonra kendimden geçtim. Gecenin bir yarısı Hermine’nin sesiyle uyandım. Kapının önünde durmuş tir tir titriyordu ve yüzü kireç gibiydi. Son zamanlarda bir hayli zayıflamıştı ve kocaman açtığı iri, koyu kahverengi gözleri ince yüzünde iki dipsiz kuyu gibiydi. Bir müddet sonra ben sormadan anlatmaya başladı.

Rüyasında o kanatlı varlığı görmüş. Karanlık bir yerdeymişler. Varlık ona, “Babanı öldüreceğiz,” diyormuş. Sonra çok çirkin, dişlek, kırmızı gözlü, saçları tiftik tiftik bir kadın belirmiş kara kanatlı varlığın yanında ve ikisi birden, “Babanı öldüreceğiz,” diye tekrarlamışlar. Ardından Hermine kendini onlarla birlikte bizim evde bulmuş. Birlikte koridora çıkmışlar. Bu sırada babam banyodan çıkıyormuş. Birden babamın ayağı kayıp düşmüş ve başını eşiğe çarpmış. Birkaç saniye içinde eşik kanla kaplanmış. Bu sırada varlıklar Hermine’ye bakıp gülüyormuş. Hermine kan ter içinde uyandığında yataktan fırlayıp banyonun önüne gitmiş. Babam orada yokmuş, ama eşik tıpkı rüyasındaki gibi kan içindeymiş. İnleye inleye babamların odasına gidip kapıyı aralamış ve ikisinin de yataklarında uyuduğunu görünce biraz rahatlamış.

“Banyonun önü kan içinde, kuyruk. Gel kendi gözlerinle gör,” diyen kardeşimle birlikte banyoya doğru ilerlerken çok

korkuyordum. Oraya varıp da etrafta kan görmeyince rahat bir nefes aldım. Hermine ise inanmaz gözlerle yere bakıyor ve “Yemin ederim az önce kan içindeydi,” diyordu. Elinden tutup odaya götürürken bir yandan da ona inandığımı söylüyordum. Yattı, ama sakinleşmiyordu bir türlü. Benim de sinirlerim çok yıpranmıştı. Bizim kilisenin rahibiyle konuşacağımı, gerekirse Badriark’a* kadar çıkıp onu bu şeytani varlıktan kurtaracağımı söyleyince sinirleri yatıştı ve uykuya daldı.

Ancak ertesi gün ne kiliseye ne de rahibe gidebildim. Anemin yardım çığlığıyla uyandım. Hermine de öyle... Birbirimize korkuyla baktık, çünkü ikimizin de aklında aynı şey vardı. Yataktan fırladığım gibi koştum ve o an gördüklerim beni delirme noktasına getirdi. Babam, aynı Hermine’nin anlattığı gibi banyonun önünde yatıyordu ve başının arkasından boşalan kan her yere yayılmıştı. Deliliğin sınırında dolanan aklım başıma geldiğinde telefonumu kaptığım gibi ambulans çağırdım. Zavallı kardeşim Hermine de babamın yanına çökmüş ağlıyor ve “Benim yüzümden, benim yüzümden,” diyor-du.

Ambulans kısa sürede geldi. Babam sedyeyle taşınırken mahalleli sokağa dökülmüş bize bakıyordu. Kimileri vah vah diye dövünüyor kimileri de etrafındakilere “Ne olmuş”, “Nasıl olmuş?” diye soruyordu. Yoldayken ambulanstaki sağlık görevlileri babamın kendinde olup olmadığını kontrol etti. Evet, kendindeydi. Söyleneni anlıyor, ama konuşmakta zorlanıyordu. Babamı sedyeyle hastaneye kaldırırlarken hepimiz berbat durumdaydık. Saatler sonra doktordan bilgi alabildik. Gerekli testler yapılmıştı ve çok şükür beyin kanaması geçir-miyordu. Ancak yine de her ihtimale karşı bir gece müşahede

*Badriark: Ermenicede Patrik. Belli bir ülkedeki bütün Ermeni kiliselerinin başında olan en üst düzeydeki din adamına Badriark denir. Türkiye Ermenileri Patrikhanesi, İstanbul’un Kumkapı semtindedir.

altında tuttular. Ertesi gün de taburcu ettiler. Hep birlikte eve döndüğümüzde babacığım sarılı başını avuçlarının arasına alıp “Nasıl oldu bilmiyorum. Banyodan çıkarken bir anda ayağım kaydı ve düştüm. Kendimden geçmişim,” dedi. Biz biliyorduk nasıl olduğunu, ama konuşmadık.

Bu ani olay ve babamın istirahat için birkaç gün evde kalması sayesinde psikiyatrist randevusu unutuldu. Ben de bizim kilisenin rahibine gidemedim. Bir yandan, *bana inanacak mı*, diye düşünüyordum. Bir de sonrası vardı. Rahip bunları başkalarına anlatırsa etrafta ailecek alay konusu olabilirdik ya da adımız lanetli aileye çıkabilirdi. İçimi dökebilecek kadar tanı-mıyordum bizim kilisenin rahibini.

Babamın durumunu bahane ederek işten bir süreliğine izin aldım. Hermine bir şey anlatmıyordu, ama eminim o varlığı görüyordu. Bakışlarını pencerelerden kaçırmaması, geceleri yatağında huzursuzca dönüp durması, uykusunda sayıklaması başka nasıl açıklanabilirdi? Tek iyi gelişme babamın tamamen iyileşmesiydi. Başındaki sargı çıkarıldığında Büyükada’daki yazlığımıza gitme konusunu yeniden gündeme getirdi. Annem bu öneriyi sevinçle karşılayınca bize söyleyecek bir şey kalmadı. Ertesi sabah erkenden kalkıp vapurla Büyükada’ya doğru yola çıktık. Güvertede olmak, denizi ve vapurun üstünde volta atan martıları izlemek beni içinde debelendiğim karanlık gerçeklerden uzağa taşıdı. Bol bol hayal kurdum, hatta sen bile geldin aklıma biliyor musun? Eski günler, umutlar...

Neyse. Adaya varınca deniz kıyısındaki kafeye oturup bir şeyler atıştırdık, sonra da yazlığımıza gitmek üzere meydandaki faytonlardan birine atladık. Bizi taşıyan zavallı atlar nefes nefeseydi, üzüldüm hâllerine. Hermine de bir süredir onlar gibiydi. Karşı koyamadığı biri ya da birileri hayatını cehenneme çevirmişti. Çam ağaçlarıyla ve bahçeli, müstakil evlerle çevrelenmiş, denize tepeden bakan ada yollarından geçerken bunları düşündüm. Üç katlı bir apartmanın birinci katındaki yazlığımıza varınca içeri geçip üstümüzü değiştirdik ve hep

birlikte temizliğe giriştik. Dört kişi birkaç saat içinde pırıl pırıl yaptık her tarafı. Olağanüstü bir durum yoktu, Hermine daha iyi görünüyordu. Duş alıp rahatlayınca sıra dinlenmeye geldi. Ailecek balkonda otururken yandaki müstakil evde yaşayan Hrant Bey ile karısı Arusyak Hanım'ın sesini duyduk. Bizi görmüşlerdi ve bahçelerinde çay içmeye davet ediyorlardı. "Tamam," dedik. "Hemen geliyoruz."

Bahçe kapısından geçerken masada çocukluğumuzdan beri tanıdığımız rahibi görünce Hermine'yle ben birbirimize baktık. İkimizin de aklından aynı şey geçiyordu. Rahip, babamın da ahabıydı aslında. Daha önce ona başvurmak nasıl gelmemişti aklımıza? Kucaklaşma faslından sonra çaylarımızı içtik. Sohbet esnasında rahip bizim de hatıramızı sordu. Hermine, fırsat bu fırsat diye düşünüp "Ablam ve ben sizinle özel bir konu hakkında konuşabilir miyiz, Hayr Surp?" diye sordu. Konunun ne olduğunu anlayan annemin yüzü asıldı hemen, ama ev sahiplerinin yanında bir şey diyemedi.

"Tabii ki," dedi rahip. "Gelin biraz yürüyelim sizinle."

Rahip çok kibar ve düşünceli bir insandı. Sesini çıkarmayıp bizim konuşmamızı bekledi. Evden çıkıp iki yanı çam ağaçlarıyla çevrili yolda faytonlardan sakınmaya çalışarak yürürken Hermine ruh çağırma seansını anlatmaya başladı. Sonra da diğer yaşadıklarını... Ben de arada lafa girip onun eksik bıraktığı yerleri tamamladım. Rahibin beti benzi atmıştı. Üzüntü ve şefkat dolu bakışlarıyla tavrı bize inandığını gösteriyordu. Hermine sözlerini bitirdiğinde ellerini omuzlarımıza koyup İstanbul'a döner dönmez görev yaptığı kiliseye gitmemizi istedi. Kardeşimi o varlıktan kurtarmak için elinden geleni yapacağını, ama bu konudan kimseye bahsetmememiz gerektiğini söyledi. Hrant Bey'in bahçesine döndüğümüzde umut doluyduk.

*Hayr Surp: Ermenicede "Kutsal Baba" anlamına gelir. Rahiplere hitap ederken kullanılan bir ifadedir.

Annemle babam rahiple neler konuştuğumuzu tahmin ettiklerinden mahcup görünüyordlardı. Rahip eskisinden de samimi tavırlarıyla onları rahatlattı. Yazlığımıza döndükten sonra da bu konu hiç açılmadı. Sanırım annemle babam da rahiple konuşup ondan yardım istemiş olmamızdan memnundu. Adadaki günlerimiz güzel geçti. Biz yatarken yine odamızın ışığını açık bırakıyorduk ve Hermine bazı geceler çığlık atarak uyanıyordu, ama o varlığın saldırılarıyla başa çıkabiliyordu. Bana bir şey anlatmadı, ben de sormadım.

Bir hafta sonra eve döndüğümüzde ilk işimiz rahibe telefon açmak oldu. Bizi kilisede beklediğini söyleyince çıkıp ona gittik. Bu arada sana rahibin adını ve görev yaptığı kiliseyi söylemeyeceğim, Kevork. Çünkü içtenlikle durumumuza üzülüp bize yardım eden o değerli din adamının kilisedeki konumunun riske girmesini istemiyorum.

Rahip bizi kilisedeki odasında ve güler yüzle karşıladı. Önce bize çay söyleyip halimizi hatırımızı sordu. Akabinde de konuya girdi. Hermine için okunmuş su ve ahşap bir haç kolye hazırlamış. Gerekli duaları okuduğu için suyun ve haçın o varlığı uzaklaştıracığından emindi. Hermine'ye, "Bu suyu eşyalarına serp ve kalanını da iç. Kolyeyi ise asla boynundan çıkarma. Banyodayken bile üzerinde kalsın. Tanrı'nın da izniyle kurtulacaksın ondan," dedi. Ardından bu konunun aramızda kalması gerektiğini yineledi. Kilisenin "şeytan çıkarma" ve benzeri eylemleri yasakladığını ve yaptıkları duyulursa Patrikhane tarafından hakkında soruşturma açılabileceğini belirtti. Tabii ki söz verdik ona. Şimdi sana anlatarak sözümün bir kısmını çiğnemiş olabilirim, ama ismini asla vermeyeceğim.

Tam kapıdan çıkarken Hermine, "Hayr Surp, bu varlık kim ya da ne? Cin mi?" diye sordu.

Rahibin cevabı netti:

"Bizim dinimiz Hristiyanlık'ta cin diye bir şey yoktur, kızım. Onlar Düşmüş Melekler'dir. Sen ruh çağırınca Düşmüş Melekler'den birini istemedi davet etmişsin. Tanrı insanı

yarattığında onu meleklerden bile üstün kılacağını söylemişti. Bunun üzerine Lucifer yani Şeytan, kibre düşüp insana hizmet etmeyeceğini haykırdı. Lucifer'in bu isyanına başka melekler de katıldı. Baş melek Mikail ise Tanrı'ya isyan eden Lucifer'e ve yandaşlarına karşı göksel bir savaş başlattı. Savaşın neticesinde Mikail galip geldi. Lucifer ile destekçileri de cennetten yeryüzüne atıldı. İşte sana gelen, Lucifer'in yanındaki kötücül varlıklardan biri."

Hermine bu açıklamadan sonra haçı hemen boynuna taktı ve rahibe teşekkür edip kiliseden ayrıldık. Eve dönünce Hermine kutsal suyu bütün eşyalarına serpti, kalanını da içti. O günden sonra rahatladı Hermine. Rahibe gittiğimiz günün gecesinde ışığı yine açık bıraktık, ama bir şey olmadı. Sabah uyanınca Hermine'yi yatağında oturmuş gülümserken buldum. Ne olduğunu sorduğumda gece bir ara o şeytanın yatağının kenarına geldiğini ve "Sen bana ne yaptın?" diyerek ağladığını söyledi. Dedğine göre, kötü varlık Hermine'nin gözlerinin önünde yavaş yavaş silinmiş ve yok olmuş.

Gerçekten de o günden sonra Hermine o kara kanatlı varlığı görmedi ve hayatı normale döndü. Yaklaşık iki hafta süren kâbusun ardından yaşama dört elle sarıldı. Yarıyıl tatilinden sonra ise güle oynaya okuluna gitti. Annemle babam bile eskisi kadar sık tartışmıyordu artık. Hayatımıza huzur gelmişti. Keşke sonsuza dek sürseydi o huzurlu günler, ama olmadı. Bir hafta sonu havayı güzel ve güneşli görünce Hermine'yle birlikte yürüyüşe çıktık. Samatya'nın dar sokaklarında ilerledik, sonra da sahil tarafına indik. Yürüdükçe sıcak bastı ve Hermine montunun fermuarını açtı. Samatya Balık Pazarı'na uğrayıp annemin ısmarladığı balığı da alınca eve dönmeye karar verdik. Tam bizim sokağa girmiştik ki ardımızdan birileri seslendi. Arkamıza dönünce otuz yaşlarında iki sevimsiz adamla yüz yüze geldik. Biz fark etmemişiz, ama herhalde bir süredir bizi izliyorlardı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken önümüze geçtiler. Bize kötü kötü bakıyorlardı, yüzlerinden nefret oku-

nuyordu. İri yarı ve sakallı olan parmağıyla Hermine'nin boynunu işaret edip "Burası Müslüman ülkesi, gâvur. Utanmıyor musun o koca haçla sokakta gezmeye?" dedi.

Bir anlık şaşkınlığın ardından Hermine'nin elinden tutup koşmaya başladım, ama adamlar bize yetişip yine önümüzü kestiler. Bir yandan da "Allahuekber!" diye bağıryorlardı. Korkudan tir tir titriyorduk. Derken aramızda itiş kakış başladı, bağırarak yardım istedik, ama o sırada sokakta kimse yoktu. Sakallı olan, "Defol buradan, gâvur!" diye bağırıp Hermine'nin boynundaki haçlı kolyeyi kopardı ve koşmaya başladı. Aklımız başımızdan gitmişti, Hermine'nin hayatını kurtaran haçı onlara kaptıramazdık. Peşlerinden koştuk, ama geç kalmıştık. Birdenbire hava karardı ve önümüzde siyah bir kapı açıldı. Oradan çıkan kara kanatlı varlığın Hermine'yi kolundan tutup kapıdan geçirmesini dehşet içinde izledim. Saniyeler içinde her şey bitmiş ve zavallı kardeşim onun eline geçmişti.

O günden sonra benim için her şey bitti, Kevork. Umu-dum, yaşama arzum kalmadı. Polisler hâlâ kardeşimin kayboluşunu araştırıyorlar, ama boşuna. O artık kimsenin bulamayacağı bir yerde. Zavallı Hermine'm. Bazı geceler onu rüyamda görüyorum. Ateşle çevrelenmiş loş bir mağarada koşuyor ve onu kovalayan o kara kanatlı varlıktan kurtulmaya çalışıyor. Benden yardım istiyor, ama bir şey yapamıyorum. Acılar içindeyim.

Bunları yazmanı istiyorum senden, Kevork. Yaz ki insanlar gördüklerimizin, algıladıklarımızın dışında başka dünyalar, varlıklar olduğunu ve onlara asla bulaşmamaları gerektiğini öğrensinsinler. Polislerle konuştuğumda onlara da anlatacağım bunları ve muhtemelen buradan hiç çıkamayacağım. Çıksam ne olacak ki? Artık benim için her yer cehennem. Lütfen yaz bunları, lütfen.

Hıçkırıklara boğulan Lora'ya sımsıkı sarıldım. Tir tir tit-

riyordu. Aklım karman çormandı. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Anlattıkları inanılmaz geliyordu kulağa. Kapı açılınca ikimiz de irkildik. Gelenler doktorla hemşireydi ve ziyaret saatinin bittiğini söylüyorlardı. Ses kayıt cihazını kapatıp cebime soktum. Sonra da Lora'ya yeniden geleceğimi söyleyip kapıya yöneldim. Çıkmadan önce bir kez daha baktım ona. Gözleri beklentiyle doluydu. Hastane bahçesindeki banklardan birine oturup sigara yaktım ve Lora'dan duyduklarımı sindirmeye çalıştım. Zordu, hem de çok... Hâlâ anlattığı hikâyenin gerçekliğinden emin değilim, aklım bütün bunların mümkün olmadığını ve Lora'nın bir tür akıl hastalığından mustarip olduğunu söylüyor bana, ama kalbim ona inanmak istiyor.

Onunla konuştuğum günün gecesinde gözüme uyku girmedi, sürekli Lora'yı düşündüm. Ertesi gün işe gittiğimde Lora'nın annesini aramak ve onunla bu konuda konuşmak vardı aklımda. Yazı işleri toplantısından önce haberleri taramak için bilgisayarımı açıp ajansa girdim. Hızla önüme düşen haberlere göz atarken birinin başlığında Surp Pırğıç Ermeni Hastanesi'nin geçtiğini gördüm. Korkarak metne tıkladım ve daha giriş cümlesini okurken korkmakta haklı olduğumu anladım. Haber, "İstanbul Kazlıçeşme'de bulunan Surp Pırğıç Ermeni Hastanesi'nde psikiyatrik tedavi gören bir hasta, dün sabaha karşı odasında kendini asarak intihar etti. 25 yaşlarında olduğu öğrenilen Lora Sucuyan adlı hasta, kız kardeşinin gizemli bir şekilde kaybolmasının ardından sinir krizi geçirip hastaneye kaldırılmıştı," cümleleriyle başlıyordu.

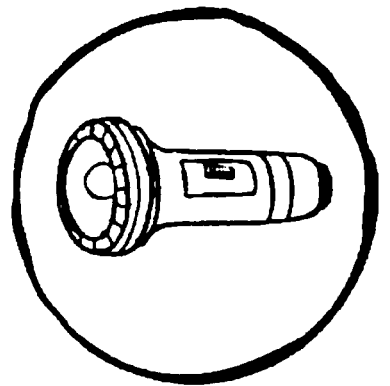
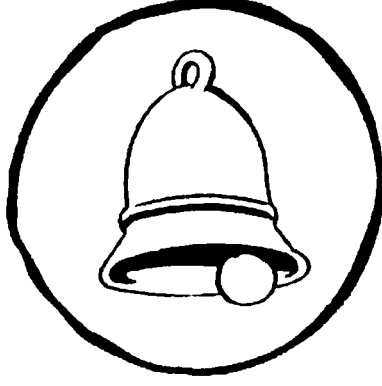
Gerisini getiremedim. Ekranın karşısında kalakaldım ve gözlerimden akan yaşlar klavyeye damlarken yanımdaki masada oturan editör arkadaşımın omzumu kavramasıyla kendime geldim. Kendime geldim mi gerçekten? Aslında hayır. O günden beri Lora'nın acı dolu bakışları ve anlattıkları aklımdan çıkmıyor. Ses kaydını hemen hemen her gece dinliyorum ve onun son arzusunu yerine getirmem gerektiği gerçeğiyle

yüzleşiyorum. Bütün bunları gazeteye yazamam. Yazsam da yayımlamazlar, ama ona verdiğim sözü tutacağım. Lora'nın anlattıklarından yola çıkarak uzun bir öykü, belki de bir roman yazacağım. Lora'yı ise asla unutmayacağım. Keşke unutabilsem, bana anlattığı o dehşeti aklımdan silip atabilsem. Kim bilir belki planladığım kitabı bitirip yayımlattığımda içim bir nebze olsun rahatlar ve Lora'yı hastane odasındaki yıkılmış hâliyle değil de lise yıllarımdaki güler yüzlülüğüyle ve sevimliliğiyle hatırlarım.

Evet, şimdi oturup yazmaya başlayacağım, tıpkı onun benden istediği gibi. Huzur içinde uyu Lora. Merak etme, sözümü tutacağım.

ÖLÜM AĞACI

NURGÜL ÇELEBİ

DARK
İSTANBUL

Minik parmaklarını rayların üzerinde gezdiriyor, soğuk demir yığınının anlamlandırmaya çalışarak parmak uçlarını üzerlerine bastırıyordu. Çocuk aklıyla trenlerin bu demir yığını üzerinde nasıl hareket ettiğini kavramaya çalışıyordu. Canının yanmasını önemsemiyor, tren yolu boyunca uzanan çakıl taşlarının arasına daldırıyordu ellerini. Rayların arasına sıkışmış çakıl taşları kimi zaman birer misket gibi parmaklarının arasında yuvarlanıyor kimi zaman da sıçrayarak rayların dışına kayıyordu.

Uzun yıllar boyunca garda güvenlik görevlisi olarak çalışan Ali, minik kızı gördüğünde her an ufukta bir tren görünebilir diye endişeye kapıldı. Fakat yıllardır gardan tek bir trenin dahi hareket etmediğini anımsayınca, göğsünün sıkışmasına neden olan endişe yok oldu. Derin bir nefes alıp rahatladığında elinin tersiyle alnında biriken teri sildi ve çakıl taşlarını eze eze rayların üzerinde ilerlemeye başladı. Aslında minik kızı rahatsız etmeye ve onu oyunundan alıkoymaya pek niyeti yoktu ancak içinde karşı koyamadığı bir yakınlık hissederek küçük kıza yaklaştı. Belki de birkaç kelime edip oyununa ortak olma arzusunu bastıramadığından kıza doğru yürüyordu Ali. Terk

edilmiş garda canına tak eden yalnızlığını bir nebze olsun gidermek gayesiyle...

O, rayların kenarında yürürken ayaklarının altında ezilerek sağa sola kaçışan çakıl taşlarının çıkardığı ses, minik kızın başını kaldırıp Ali'ye bakmasına neden oldu. O an tuhaf bir ürperti sardı genç adamın bedenini. Minik kızın masum bakışları, yüreğinde ince bir sızı oluşturdu. Kim bilir belki de o bakışlarda kendi kızını gördüğünden ya da göğüs kafesini sıkıştıran ancak tanımlamakta güçlük çektiği sancıdan ötürü. Ali aralarında biraz mesafe bırakıp kızın yanına çömeldi.

“Merhaba küçük hanım, ben Ali.” Parmağıyla arkasında bıraktığı tren garını gösterip sözlerine devam etti: “Şu garın güvenlik görevlisiyim. Seni görünce oyununa eşlik edecek birini arıyor olabileceğini düşündüm.” Sustu ve kendisini merakla izleyen kızın iri gözlerine baktı. Karşılık alamayınca konuşmaya devam etti.

“Adın ne senin?” Az önceki merakı sönmüş olan kız, ilgilenmemiş gibi görünerek başını eğdi. Önündeki raylarla uğraşmaya devam ederken, neredeyse duyulmayacak kadar cılız bir sesle cevap verdi Ali'nin sorusuna.

“Seni tanıyorum. Annemle birlikte bilet almıştık senden.” Kısa bir sessizlik oldu... “Geçen sene, bugündü...” Kızın bu sözlerine şaşırان Ali, daha önce hiç bilet satmadığını düşündü. Ancak elinde olmadan kolundaki saatin, martın yedisini gösteren tarih göstergesine baktı. Küçük kız, Ali'yi başka biriyle karıştırıyor olmalıydı.

“Ne bileti satmıştım size?”

“Tren bileti.” Kız odaklandığı işten başını dahi kaldırmadan cevap vermişti.

“Ama bu gardan kalkan herhangi bir tren yok ki. Yani yıllardır iş görmüyor bu raylar.”

“Biliyorum. Ama biz senden tren bileti aldık.”

“Hımmm. Peki, annen nerede şimdi? Tek başına mı geldin buraya?”

“Annem treni getirmek için önden gitti. Birazdan burada olur.” Ali, minik kızın hayal dünyasının geniş olduğuna kanaat getirerek ona eşlik etmeye karar verdi.

“Anlıyorum. Adın ne senin?” Minik kız kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

“Biletimizi sen kestir ya, adımı biliyorsun!” diyerek sert çıkıştı Ali’ye.

“Ah, özür dilerim. Ama o kadar çok bilet kestim ki adını hatırlayamıyorum.”

“Buradan tren kalkmıyor ki, akıllım. Nasıl satacaksın onca bileti? Sadece annemle bana bilet sattın.” Kızın zekâsı karşısında şaşkına uğrayan Ali kahkaha attı. Hemen hemen kendi kızıyla yaşıt gibi görünen minik kızın sert bakışları onu keyiflendirmişti. Bir an için kendi kızını çok özlediğini fark etti. Burnunda tütüyordu ailesi. Onları en son ne zaman gördüğünü bile anımsayamıyordu.

“İyi bakalım, küçük hanım. Dediğin gibi onca bileti satmam imkânsız. Hem bu gar yıllardır kapalı. Bir müzeden farksız anlayacağın... Raylar titremeyeli o kadar uzun zaman oldu ki.” O da minik kız gibi parmaklarını rayların üzerinde gezdirip devam etti konuşmaya. “Neredeyse ilk günkü kadar yeni duruyor bu demir yığını.” Bakışlarını minik kıza dikti ve ilk kez o an fark etti kızın üzerindeki. Giysileri paçavrayı andırıyordu. Kızın yıpranmış, yer yer yama yapılmış giysiler içinde olduğunu daha önce fark edememiş olduğuna şaşırdı. İçi acıyarak, başını eğip kulağını raylara dayayan kızı seyretti. Bir zamanlar Ali de köylerinin yakınından geçen tren yoluna gider ve kulağını raylara dayayıp sesini dinlerdi. Çocuk aklıyla bilirdi trenin gelmeyeceğini ama yine de arkadaşlarının ilgisi- ni çekebilmek için rayların titrediğini söylerdi. O eski anılarını düşünürken minik kız başını kaldırdı.

“Bu gece tren buradan geçecek.”

Ali kızın bu sözlerine tebessümle karşılık verdi. “Dediğin gibi olsun bakalım, küçük hanım.”

Minik kız oturmakta olduğu yerden kalkıp Ali'nin gözlerine derin bir hüznle baktı.

“Hayırdır, gidiyor musun yoksa?” diye sordu Ali.

“Benim gidecek başka bir yerim yok ki, bu gardan başka...” diyerek arkasını dönen kız, Ali'den uzaklaşmaya başladı. Sarf ettiği son sözler adeta Ali'yi tarif eder gibiydi. Yerinden yurdundan evinden uzakta, bir başına bu garda kalıyordu. Gidecek başka bir yeri, sığınacak başka bir limanı yoktu. Başını gökyüzüne doğru çevirip uçsuz bucaksız maviliğe baktı. Ne bir güvercin ne de bir bulut vardı. Tamamen yalnızdı bu koca garda. Gözleri düz bir hat üzerinde ilerledi ve rayların gökyüzü ile birleştiği noktada durdu. Az önce birkaç dakikalığına olsa da yalnızlığını paylaşan minik kızın arkasından hasretle bakakaldı. *Garip bir çocuk*, diye geçirdi içinden o uzaklaşırken. Henüz birkaç metre uzaklaşmıştı ki aniden döndü minik kız.

“Gece görüşürüz, Ali.”

Kendisine seslenen kızın ses tonu, genç adamın içinde anlamsız bir boşluk yarattı. Ona adıyla hitap etmesinde bir tuhafılık vardı. Sanki yıllardır tanıdığı bir tınısı vardı sesinin. Kızın, rayların uzandığı boşluğa doğru giderek ufalığını ve yok oluşunu seyrettikten sonra arkasına döndü. Haydarpaşa Garı'nın heybetli görüntüsüne takılıp kaldı bakışları. Bir kez daha, yıllardır iş görmeyen bu tarihi bina içini sızlattı. Hüznle, kendi yalnızlığına, içini sızlatan terk edilmiş bir yaşama doğru yol aldı. Ayaklarının altında ezilen çakıl taşları kendisine isyan edercesine kaçıyordu sanki. O an bir nesneye bastığını hissederek durdu ve ayaklarının dibinde bir oyuncak gördü. Eğilip oyuncağı yerden alınca bunun bir bez bebek olduğunu fark etti. Ancak öylesine kirlenmiş ve yıpranmıştı ki bir bebekten ziyade iblise benziyordu. Göz niyetine yüzünün ortasına iliştirilmiş olan düğmelerden biri kopmuştu. Kollarından biri muhtemelen üzerinden geçen bir tren nedeniyle paramparça olmuş karın boşluğundan da pamuk fışkırmıştı.

Bir an içi ürperdi. Bunun gerçek bir insanın başına gelebileceği fikri, midesinin kalkmasına neden oldu. Olduğu yerde doğrulup bir süre elindeki bebeği inceledi. O da bu tarihi gar gibi terk edilmişti. Elinde oyuncak bebekle birlikte gara doğru ilerlerken içinden dua etmeye başladı.

Gece karanlığı çökmüş garın her bir köşesi uğursuz uğultulara gömülmüştü. Ali, elindeki el fenerini önüne siper ederek garın içinde son bir tur daha atıp kendisi için ayrılmış olan güvenlik odasına geri döndü. Kapıyı arkasından kilitlemek gibi bir âdeti yoktu ama o gece, kendisini güvende hissetmeye ihtiyacı olduğunu seziyordu. Yine de kapıyı kilitlememeye karar verip elindeki anahtarlara şöyle bir baktı. Kendi evinin anahtarlarını anımsamıştı.

Sahi ne kadar olmuştı evine gitmeyeli? Kızının saçlarını okşamayı, karısının koynuna girip yatmayı ne çok özlemişti oysa. Gözleri dolunca zihninden uzaklaştırdı bu düşünceleri ve önünde duran masanın arkasına geçip döner koltuğa oturdu. Masanın üzerindeki bilgisayarın ekranına göz ucuyla bir baktı. Garın her bir köşesini gösteren güvenlik kameralarında herhangi bir hareket yoktu. Zaten gecenin bu saatinde olağandışı bir şey olmasını da beklemiyordu. Bu sebeple rahatlayıp kaslarını gevşetti. Koltuğuna iyice yerleşip başını geriye doğru bıraktı. Belki biraz kestirirse yılların yorgunluğunu atabilirdi, ama nerede! Yıllardır bir damla uyku girmemişti gözüne, çünkü yeniçağın hastalığı olarak tanımlanan uykusuzluk belası bulmuştu kendisini. Her gece yaptığı tek şey gözlerini kapatıp zihninin susmasını beklemektir, hiçbir zaman susmasa da... Belki gece güvenliği işini de bu yüzden seçmişti. Gecenin sonsuz sessizliği karşısında direnen zihnini oyalamaya ihtiyacı vardı. Bundan iyi bir iş bulması da pek mümkün değildi. Böylece yıllardır gecesini gündüzünü bu yaşlı garın yalnızlığıyla geçirmeye başlamıştı. O an gözlerini kapatıp derin bir

uykuya dalabilse belki rüyasında görürdü kızının masum yüzünü, eşinin güzel gözlerini. Ah, uykuya bir dalabilse hasret kaldığı ailesiyle paylaşırdı yalnızlığını, gecenin sessizliğini...

Tavana diktiği gözlerini usulca kapattı. Kısa bir süre etrafını kuşatan karanlığın uğursuz sessizliğini dinleyerek bedenini gevşetmeye çalıştı. Zihnini oyalayan tüm düşüncelerden arınmak ve dingin sulara yüzerek uykuya dalmak istiyordu. Ama olmadı. Tam odaklanacağı sırada yerinden sıçradı. Önünden bir gölgenin geçtiğini sandı. Hızlıca etrafına göz attı. Odanın içinde hiçbir şey kıpırdamıyordu. Ancak önünden bir gölgenin geçtiğinden emindi. Huzursuzca oturduğu yerde kıpırdandı. Öyle kolay kolay korkan biri de değildi fakat içinde peyda olan garip his, kalp atışlarının hızlanmasına neden olmuştu. Gözleriyle odanın her bir köşesini taradıktan sonra huzursuzluğu artmıştı çünkü her şey normal görünüyordu. Sakinliğini korumaya çalışarak etrafına göz gezdirmeye devam etti. Tam o esnada bilgisayar ekranına yansıyan bir hareketlenme dikkatini çekti. Tüm bedeninin gerildiğini hissetti. Daha önce hiç bu kadar korktuğunu anımsamıyordu. Dikkatlice önündeki bilgisayara doğru eğildi. Ekranın ortasındaki kamera görüntüsünde bir gariplik olduğundan emindi.

Kendini teskin etmeye çalışarak “Kesin faredir,” diye mırıldandı. Yüreğini sıkıştıran kaygıyı bastırmak için bunu söylüyor olduğunu biliyordu, buna rağmen kendisini kandırmaya ve bu fikre tutunmaya ihtiyacı vardı. Sonra bir kez daha aynı şey oldu; garın içinde bir yerlerde bir karartının dolaştığından emindi artık. Eli belindeki silaha gitti. Sakinliğini korumaya çalışarak ayağa kalktı. Gözlerini ekrandan ayırmadan, kısa bir süre zihninde garın içini canlandırmaya çalıştı. Karartının, garın hangi kısmında olduğunu kavrayınca silahını eline alıp sessizce çıktı odadan. Gerek duymadıkça emniyet kilidini açmayacaktı ama elindeki silahın ağırlığı ve kabzasının soğukluğu, ona güven veriyordu.

Karanlığın içinde ilerlemeye çalışırken gözlerinin etrafı se-

çebilmesi için hızla göz kapaklarını açıp kapattı. Birkaç saniye içinde göz bebekleri büyümüş ve karanlık gölgeler seçilebilir hale gelmişti. Salonun her bir köşesini incelerken, yüreğini sıkıştıran o garip hissin hiç geçmediğini fark etti. Sanki yüreği buz tutmuştu ve yüreğinden dalga dalga yayılan soğuk tüm damarlarını geziyor, kanını donduruyordu. Tüm bedenini saran ürperti neredeyse zangır zangır titremesine neden olacaktı. Adımlarını mümkün olduğunca sakın atmaya çalışarak hızla turladı bekleme salonunu. Etrafını saran belirsizlik, huzurunu iyiden iyiye kaçırmıştı. Tam o esnada karanlığın içinde yeni bir hareketlenme olduğunu fark etti. Hafif bir esinti yüzünü yalayıp geçti. Hızla esintinin geldiği yöne doğru dönüp o tarafa doğru ilerlemeye başladı. Garın her köşesine ölüm sessizliği çökmüştü adeta.

Gözleri karanlığa iyice alışınca etrafını X-ray cihazı gibi taramaya başladı. Silahının namlusunu önüne doğru uzatmış bir vaziyette, sakın ama seri adımlarla garın büyük salonunu bir kez daha turladı. Arkasından gelen bir fısıltı duyunca hızla arkasına döndü ancak hiçbir şey yoktu. Az önce buz tutmuş yüreğine bu defa ateş düşmüştü adeta. Soğuk terler dökmeye başladığında vücudu tamamen kasılmıştı. Bedenine yayılan adrenalin, bir alev misali teninin altında yükselmeye başlamıştı. Son bir defa gözlerini kısıp garın her bir köşesini taradı. Etrafta tek bir kıpırtı dahi yoktu. Kendi kendine, yorgunluk yüzünden hayal gördüğünü söyleyip rahatlamaya çalıştı.

Elindeki silahı indirip bedenini gevşettikten sonra başını sağa sola yatırıp boynunu küttetti. Parmaklarıyla göz pınarlarını ovuşturup uykusuzluğunu gidermeye çalıştı. Etrafını son bir kez daha kontrol ettikten sonra arkasını döndü ve güvenlik odasına doğru ilerlemeye koyuldu. Belki bir uyku hapi daha almak ona iyi gelirdi çünkü o gece, uyumaya her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Bir an önce koltuğuna yerleşebilmek için adımlarını hızlandırdı.

Sessiz karanlığı arkasında bırakıp odasına ulaşmıştı ki ku-

lakları sağır eden türden bir çan sesi işitti ve olduğu yere çöktü. Önce ne olduğuna anlam veremedi. Bir kilise çanı misali üç kez vuran çan durdu. Ancak bu defa da Ali'nin üzerine çökmüş olduğu zemin sarsılmaya başlamıştı. Bir an için deprem olduğunu düşünüp erken uyarı sisteminin geç de olsa çalıştığına kanaat getirdi fakat içinden bir ses bunun doğru olmadığını haykırıyordu. Çömeldiği yerden kalkıp arkasına döndü ve garın büyük salonuna doğru koşmaya başladı hızla. Salona yaklaştıkça sarsıntının arttığını ve ayaklarının altındaki zeminden garip sesler yükseldiğini fark etti. Sanki garın altındaki toprak saldırgan bir hayvan misali kükrüyordu. Nihayet salonun girişine vardığında gördüğü manzara karşısında donup kaldı Ali.

Ayağının altındaki zemin sarsılıyor ve elindeki fenerden yayılan ışık huzmesi sağa sola uçuşan toz zerreciklerini görür nür kılıyordu. Sarsıntı şiddetini artırdıkça Ali dengesini sağlamakta güçlük çekmeye başladı. Düşmemek için kenara kayıp kendisine en yakın duvara yaslandı. Bir yandan da sarsıntının nedenini anlayabilmek için fenerini öne doğru uzattı ve titrek ışığın aydınlattığı zemine dikkatle baktı. Salonun zeminini kaplayan seramik döşemeler çatırdamaya başlamış ve bazılarının kenarları yukarı doğru yükselmişti. Giderek artan sarsıntıyla birlikte, gürültü katlanıyor ve kulakları sağır edercesine garın her bir köşesine yayılıyordu. Ali boşta kalan elini, sırtını yaslamış olduğu duvara dayayıp tutunmaya çalıştığı sırada zemin orta yerinden parçalandı ve koca bir yarık oluşmaya başladı. Salonun ortasında neredeyse bir metre çapında bir çukur açılmıştı ve giderek genişlemeye devam ediyordu. Gözleri dehşetle büyüyen Ali ne yapması gerektiğini kestiremiyor olanları izlemekle yetiniyordu. Yeraltının karanlık kuytularından böğürtüler eşliğinde yükselen ve garın ortasında açılan yarıktan taşmak isteyen şey ne olabilirdi ki?

Merak ve korku iç içe geçmiş, Ali'nin zihnini felce uğratmıştı adeta. Olduğu yerde donup kalmış ve yeraltından çıka-

cak olan yaratığı, zebaniyi -veya her neyse- beklemeye başlamıştı. Nihayet açılan yarığın altında bir kıpırdanma olmuş ve saniyeler içinde çukurun içinden bir karartı yükselmeye başlamıştı. Önce bu karartının ne olduğuna anlam veremedi Ali. Gözlerini ovuşturup defalarca baktı, anlam vermeye çalıştı. Önce çarpık çurpuk bir dal göründü. Bu dal yükselirken altından daha geniş dallar ve koyu renkli, iri taneli yapraklar çıktı ortaya. Nihayet kabuk bağlamış geniş gövdesi görüldüğünde bunun simsiyah bir ağaç olduğunu dehşet içinde fark edebildi Ali. Yukarı doğru uzamaya devam eden ağacın gövdesine istem dışı yaklaştı. Başını ağacın hızla yükselmekte olduğu noktaya doğru kaldırdığında, onun birazdan garın tavanına ulaşacağını anlayabildi. Ve... Büyük bir gürültü koptu. Çarpmanın şiddetiyle gözlerini kapattığında Haydarpaşa Garı'nın tavanı büyük bir sarsıntıyla ikiye ayrıldı. Ağacın gövdesi açılan yarıktan göğe doğru yükselmeye devam ediyordu. Gözlerini ürkekçe açan Ali, yukarıya bakmaya cesaret edemiyordu. Ancak o taraftan yayılan ışık huzmesi ister istemez bakışlarını kendine doğru çekmişti. Arşa yükselen ağaç nihayet uzamayı sonlandırdığında dehşet içinde ağacın geniş gövdesine bakakaldı. Bir süre ne yapması gerektiğini bilemeden ağacı inceleyen Ali, en sonunda merakına yenik düşüp ağacın gövdesine yaklaşıp dokundu. Parmaklarının altındaki doku, yaşlı bir ağacın gövdesinden başka bir şey değildi. Böylece kendisini toparlayabildi ve ağacın tepesinde ne olduğunu görmek için tırmanmaya karar verdi. Merak ve öğrenme arzusu tüm korkularından baskındı. Koca ağacın gövdesindeki yarıkları bir basamak gibi kullandı ve dallara tutunarak kendisini yukarı doğru çekti.

Garın tavanına doğru yaklaştığı sırada kesik kesik bir öksürük işittiğini sandı. Sanki can çekişen biri nefes almakta güçlük çekiyor gibiydi. Hırıltılı sese yaklaştığının bilincinde olarak daha hızlı bir şekilde yukarı doğru tırmanmaya devam etti. Artık Ali'nin başı tavana değiyordu. Kendisini yarılmış

tavanın üstüne doğru tek bir hamlede çekmişti ki alnında duyduğu ıslaklık hissi bedeninde soğuk bir ürpertiye sebep oldu. Başını yukarı doğru çevirdi. Alnına ve yüzüne düşen damlalar artmıştı. *Yağmur yağıyor*, diye geçirdi içinden ancak yüzünü yalayan damlaların koyu kıvamı ve burnuna gelen pas kokusu bunun aksini söylüyordu. Elini yüzüne sürdüğünde artık yüzündeki ıslaklığın sebebinin yağmur damlaları olmadığından emindi.

Parmaklarından aşağı süzülen koyu renkli damlalara şaşkınlıkla baktı. İçindeki korku bedenine güç vermiş olmalı ki hızla hırıltıların geldiği yöne doğru tırmanmaya devam etti. Ve işte o an onu gördü. Başının üzerinde asılı duran çıplak kadın bedenini... Sonunda onu iyice görebileceği bir dala ulaştığında zihnine yansıyan görüntü kusmasına sebep olacak kadar berbattı. Dehşetle gözlerini sımsıkı kapattı. Yüreğinin sıkıştığını hissediyordu. Bir an dalların arasından kayıp düşecek gibi olduysa da elleriyle en yakınındaki dala tutundu. Derince nefes alıp gözlerini açtı. İşte tam önünde duruyordu.

Ağacın dalları arasında asılı kalan kadının yüzü paramparça olmuştu. Yüzündeki kan yer yer pıhtılaşmış ve siyaha dönmüştü. Kana bulanmış saçları, tutam tutam sertleşmiş bir vaziyetteydi. Kadının ağzının kenarından sızan kan, kusmukla karışmış ve kötü bir görüntü oluşturmuştu. Boğazından yükselen hırıltı onun henüz yaşıyor olduğunu gösteriyordu. Cansız gibi görünen bedeni hafifçe kıpırdandı ve başını Ali'ye doğru güçlkle çevirebildi. O esnada genç adam bayılacak gibi oldu. Zira kadının tek gözü yuvasından çıkmış, koyu renkli ince bir damarın ucundan aşağı doğru sarkıyordu. Çaresizce kendisine baktığını zannettiği diğer göz ise kan çanağına dönmüştü. Daha fazla dayanamayacağını anlayan Ali gözlerini sımsıkı kapatıp bu görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Kollarını üzerinde bulunduğu dala daha bir sıkı doladı. Aksi halde aşağı düşmesi an meselesiydi. Gözlerini açmaya cesareti yoktu ancak kulakları onların yerini almış gibi

görünüyordu. Kadının boğazından yükselen hırıltılar anlamlı bir bütün oluşturma çabasıyla şekillenmeye başlamıştı adeta.

“Şşş... Şşşeeeyt...” Ali kadının boğazından yükselen hırıltılı sözcüklere hiçbir anlam veremiyordu. “Şşşeeeytttaaa...” İstemese de gözlerini açıp kadının kanlar içindeki bedenine baktı. Kadının güçlkle kaldırıp, Ali’ye doğru uzattığı kolunun dirsekten itibaren kopmuş olduğunu fark ettiğinde Ali midesindeki kilerin yukarı doğru yükseldiğini hissetti. Dehşetle büyüyen gözlerinin önüne, sabah rayların üstünde bulduğu bez bebeğin görüntüsü gelmişti; tek gözü yerinden fırlamış, kolu kopmuş, yüzü parçalanmış haliyle kadının bir kopyası gibiydi. Kadın öylesine kötü bir durumdaydı ki toprak ana ona yapılan bu vahşeti kabul etmeyerek onu göğe yükseltmişti.

Zavallı, diye düşündü Ali. Onu bu hale getiren insana karşı büyük bir öfke duydu içinde. Kadına yardım etmek amacıyla ona yaklaştığı sırada ona uzanmaya çalışan kadın ağaçtan aşağı doğru kayd ve büyük bir gürültüyle birlikte garın zeminine çakıldı. Ne yapması gerektiğini bilemeden daldan dala atlayıp aşağı inen Ali, kadının bir oyuncak bebek misali çarpılmış bacaklarına ve kırılmış boynuna baktı. Bu görüntüye daha fazla dayanamayarak ögürdü ve midesindeki her şeyi çıkardı. Nefes borusunu tıkayan kusmuğa rağmen boğulurcasına havayı içine çekiyordu. Genzini yakan her bir nefeste biraz daha canı yanıyor ama o inatla daha derin nefes alıyordu. Öksürüklere boğulduğunda artık takati kalmamıştı.

Bir süre sonra nihayet kendine gelebildiğinde kadının cansız bedenine bakmaya cesaret edemiyordu ancak bir şeyler yapmalıydı. Ağzının etrafındaki kusmuğu üniformasının koluyla sildi ve ayağa kalktı. Tam arkasına dönecekken dehşetle olduğu yerde çakılıp kaldı. Sabah rayların arasında oynayan minik kız yerde yatan cansız bedene bakıyordu. Üstelik olanca soğukkanlılığıyla... Ali, bir an için onun şok geçiriyor olabileceğini düşünüp üzerine kapanmayı aklından geçirdi. Ancak minik kız sakince konuşmaya başladığında nutku tutuldu.

“Anneciğim, birazdan trenimiz gelecek, acele etmemiz gerekiyor.” Ardından Ali’ye dönüp baktı. Minik adımlarla ona doğru yaklaşıp elini tuttu ve avucunu yukarı doğru kaldırdı. Avucunun içine iki kâğıt parçası bırakarak konuşmaya devam etti: “Biletlerimizi kontrol edebilirsin, Ali. Aslında unutmuş olamazsın bizi. Çünkü biletlerimizi sen kesmiştin,” dedikten sonra yerde yatan kadına doğru ilerledi ve kadını kopmuş olan kolundan tutarak onu ayağa kaldırdı. Onlar ağır aksak garın kapısına doğru ilerlerken, şaşkınlık içinde izledi onları Ali. *Hayal görüyor olmalıyım*, diye kendi kendine tekrar etmeye başladığında iki parçalanmış beden garın kapısından çıkıp gitti. Derin bir sessizlik çöküvermişti garın ortasına. Karanlık, Ali’nin etrafını daha bir sarmıştı sanki. Beyni olup bitenlere anlam vermeye çalışırken omzundaki yükün ağırlığıyla eziliyordu. Oracıkta sonsuza dek öylece kalabilir ve az önce yaşadıklarını kavramaya çalışarak hayatını geçirebilirdi.

Aradan ne kadar bir süre geçti bilmiyordu ancak trenin kalkmak üzere olduğunu bildiren zil sesini duyunca, irkilek kendine geldi Ali. Az önce şahit olduklarının etkisinden henüz sıyrılamamıştı. Parmaklarını avuç içlerine bastırarak o anın gerçekliğini kendisine kanıtlamak istedi. Tırnaklarının battığı teninde acıyı duyumsuyordu. Rüyada olmadığından emindi ancak zihni isyan edencesine kabullenmek istemiyordu o anı.

“Bunların hepsi birer kâbus!” diye mırıldanarak gözlerini kırptırdı ve ellerini yüzünü ovma için yukarı kaldırdığında sol avucunun içine sıkıştırılmış olan kâğıtları fark etti. Korkarak elindeki dörtgen şeklindeki kâğıtları gözlerine yaklaştırdı. Gecenin karanlığına rağmen, üzerindeki yazıları okuyabiliyordu. Zihninin tam orta yerine yıldırım düşmüş gibi hissetti. Beyninin her bir zerresine elektrik akımı misali dalga dalga yayılıyordu etkisi. Unutulmak üzere beyninin arka odalarına hapsedilen her bir ânı bu dalgalara yenik düşüyor ve bir mıknatıs gibi geri çekiliyordu. Birbirine çarpa çarpa o ânın per-

desine yansiyordu geçmişin kötü sahneleri. Bu sahnelerden birinde, minik kızının masum yüzü gözyaşlarıyla yıkanmıştı. Karısının güzel yüzü dehşetin en büyüğünü yansıtıyordu. Ali bileklerini şakaklarına bastırarak bu görüntüleri yok etmeye çabaladı ancak beceremedi. Beyninin karanlık köşelerinde gizlenen her bir ânı zihninde çakan şimşekler sayesinde aydınlanıyor ve yaşadığı her bir sahne gözlerinin önüne geliyordu. Bu işkenceye daha fazla dayanamayacağını biliyordu ama onu yerle bir eden geçmişini değiştirmesi mümkün değildi artık. Şimdi hatırladığı her sahne alev alev yakıyordu bedenini. Çaresizce yeniden yaşadı hayatını cehenneme çeviren olayları. Zihnine yansıyanlar yavaşlayarak son bulduğunda kafatasının yarıldığını hissetti. Tam alnının ortasından açılan yarık giderek genişlemiş ve az önce bedenini kor misali yakan her bir anı bu yarıktan akmaya başlamıştı. Beyninin karanlık odaları boşalmaya devam ederken, alnındaki yarık daha da genişliyor ve tüm anılar coşkun bir nehir gibi dışarı akıyordu. Ne var ne yoksa her şeyi önüne katarak akan anı nehri giderek koyu bir renge bürünüyor, yoğunlaşıyordu. Sonunda kurşuni bir renge dönmüştü. Ali'nin zihnindeki tüm kötülükler bir zehir gibi akıyor ve bedeni, giderek yükselen yoğun zehrin içinde eriyordu. Alnının ortasındaki yarık kurumuştur adeta. İşte o sırada kana bulanmış iki beden çıktı o yarıktan ve Ali'nin içinde bulunduğu zehrin içine düştü. Zehir onları hiç etkilememişti. Usulca süzülüp çıktılar kötülüğün içinden. Üzerlerinden akan koyu kıvamlı damlaları geride bırakarak yürüdüler. Garın kapısından çıkıp gittiklerinde, Ali acı içinde kıvranarak seyretti gidişlerini. Yumruğunu havaya kaldırıp parmaklarını araladı. Minik kızın kendisine verdiği iki parça kâğıt, olduğu gibi duruyordu.

Meryem Gergin ve Melek Gergin adına kesilmiş iki bilet... Minik kız ve annesi için kesilmiş 8 Mart tarihli iki bilet, gerçeği haykırıyordu yüzüne. Koşarak garın kapısına gitti. Peronda duran tren neredeyse kalkmak üzereydi. Kömür

vagonunun bacasından gri bir duman yükseliyor ve trenin kalkmak üzere olduğunu bildiren sirenler ötüyordu. Trenin her bir vagonu, parçalanmış kadın bedenleri ve kana bulanmış çocuklarla doluydu. Vagonlardan birinin penceresinde, az önce garın zeminine çakılan kadının yüzünü gördü. Var olan tek gözünü adamın yüzüne sabitlemişti. Üzerinde kan ve kusmuğun kuruduğu dudakları kıpırdandığında artık ne demek istediğini anlayabiliyordu:

“Şeytan!”

Bir an için kendisine yönlendirilen bu kelimenin ağırlığıyla yere çöktü Ali. “Ben şeytan değilim,” diye mırıldanarak başını eğdiğinde, dizlerinin dibinde duran üçüncü bir bilet daha gördü. Biletin üzerindeki harfler net bir şekilde seçilebiliyordu. O an gözlerinin önünde beliren ismi okumamayı dilerdi.

Ali Gergin...

8 Mart 1980 Tarihli Gazete Haberi

Eşinin kendisini aldattığını öne süren A.G isimli bir vatandaş, eşini ve kızını Haydarpaşa Garı’nda hareket halindeki trenin önüne iterek öldürdü. Görgü tanığı makinist, olayın Konya seferi sonrası, treni Haydarpaşa Garı’na bakım için bırakmak üzere hareket ettiği sırada gerçekleştiğini kaydetti. Hareket halindeyken gece karanlığının içinde fark edemediği bir nesnenin rayların üzerine düştüğünü ancak treni durduramadığını ifade eden makinist, trenden indiğinde parçalanmış iki bedenle karşılaştığını belirtti. Anne (M.G) ve kızın (M.G) cansız bedenleri olay yerine giden görevlilerce raylardan güçlüklerle çıkarılabildi. Tanınamayacak vaziyette olan cansız bedenlerin üzerinden herhangi bir kimlik çıkmadı. Ancak olay yerinde inceleme yapan ekipler cesetlerin bulunduğu noktadan iki yüz metre kadar uzaklıkta bir erkek cesedi buldu. Yapılan araştırmalar neticesinde erkek cesedinin A.G’ye ait

olduğu anlaşıldı. Eşi ve kızını rayların altına ittikten sonra intihar ettiği anlaşılan A.G'nin cebinden çıkan notta, eşinin kendisini aldattığı dedikodularına dayanamadığı ve bu yüzden böyle bir eylemi gerçekleştirdiği yazılıydı.

8 Mart 2018

“Yeni güvenlik görevlisi de kaçtı, değil mi?” Beyaz saçlı kadının yüzüne baktı Meryem.

“Kaçmaması mümkün müydü? O da diğerleri gibi tam gece yarısı çan sesini duymuş olmalı. Bizi görmemiş olsa da, Araf'ta olduğu için insanların görebileceği bir boyuta geçebilen Ali'nin hayaletiyle karşılaşmıştır muhtemelen. Her sene, ölüm yıldönümümüzde aynı acıyı tekrar tekrar yaşamak için iniyor yeryüzüne. Acısı onu her geçen yıl biraz daha yumuşatıyor gibi ama henüz yaptığı hatayı kabullenemiyor. Belki kabullenebilseydi, ölüm trenine binmesi gerektiğini akıl edebilirdi. Ama her sene onsuz biniyoruz bu trene. Oysa kendisi kesmişti biletlerimizi.” Sözlerine kısa bir ara verip karşısındaki yaşlı kadına baktı. “Sizce yeryüzünde kadın cinayetleri bir gün son bulur mu?”

“İftiralar ve hırslar devam ettiği sürece bu imkânsız, Meryem, bunu sen de çok iyi biliyorsun.” İkisi de umutsuzca Haydarpaşa Garı'nın sessiz boşluğuna çevirdi başını. “Toprak ana köklerini salarak, parçalanmış kadın bedenlerini, katledilmiş anneleri; onlara yapılan vahşeti kabul etmeyerek göğe yükseltmeye devam edecek ve ölüm ağacının dalları sonsuza dek taşıyacak onları...”

Meryem, beyaz saçlı kadının donuk ifadesine baktı. Onun ne kadar da haklı olduğunu biliyordu fakat daha iyi bir dünyanın var olabileceğine olan inancını yitirmek istemiyordu.

“Belki bir gün... İleride bir gün... Kadınlar katledilmeyecek ve toprak ana huzurla salacak köklerini yerin derinlikleri-

ne. Çünkü göğе yükselmek acıtıyor onu, biliyorum. Kökleri topraktan ayrılarak yükseldiğinde çatırđıyor ruhu, dalları inliyor. Sanki sudan çıkarılmış bir balık gibi kıvranıyor ölümün pençesinde. Bu durum onu çok acıtıyor, biliyorum. Huzura ihtiyacı var, senin gibi...”

Meryem, beyaz saçlı kadının yüzünde belli belirsiz bir kıpırdanma olduğunu gördü. Fakat anında eski donuk halini aldı yüz ifadesi.

“Toprak ananın huzura ihtiyacı yok! Can verdiği, ruh üfle-diği her kadının huzura erdiğini ve kendisine döndüklerinde kötü anıların zehrinden arınmış bir vaziyette kutsal toprağına karıştıklarını görmeyi arzuluyor sadece. Tıpkı benim de arzu-ladığım gibi...”

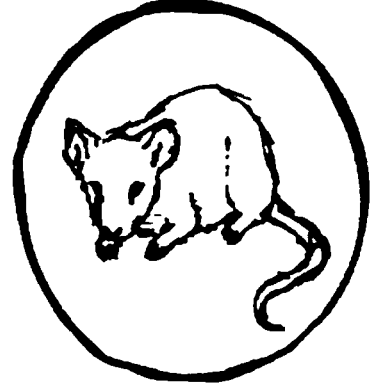
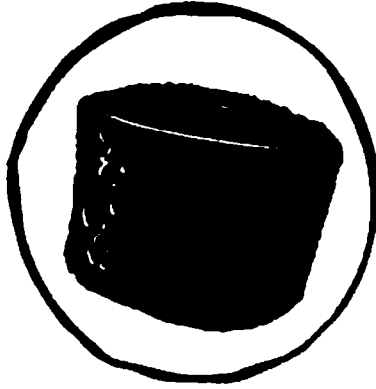
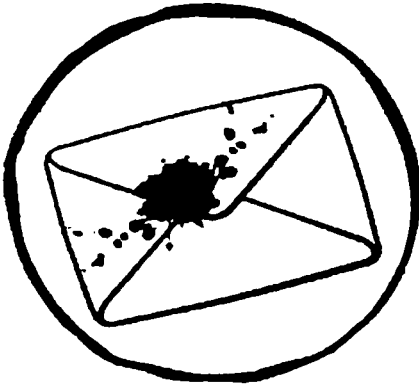
Meryem, beyaz saçlı kadının ışıık saçılan yüzüne dikkat-le baktı. Ona karşı hissettiğı duygu tüm benliğini ısıtmıştı. Teninden yayılan kristalize ışık zerrecikleri görenleri büyü-leyecek bir güzellik veriyordu ona. O, meleklerin en kutsalı olmayı hak ediyordu. Minik kızı Melek gibi... Meryem göz-lerini bu muazzam güzellikten ayırmadan başını bir aşağı bir yukarı salladı. “Haklısınız sanırım. Ölüm ağacının kökleri kadınların yaşadığı vahşet dolu anıların zehri yüzünden göğе yükseliyor. Katledilen her kadını bu zehirden kurtarmak ve onları kutsamak için köklerini koparıyor yaşam kaynağından, öz suyundan.”

“Evet, ölüm ağacı dahi kabullenemiyor adaletsiz ölümleri. Bizim kabullenemediğimiz gibi...”

Meryem, “Bizim kabullenemediğimiz gibi...” diye tekrar etti yaşlı kadının sözlerini. Bunun hayatta olan insanlar için de gerçek olmasını dileyerek.

CELLAT

ERCAN AKBAY

DARK
ISTANBUL

Kar kümbetine dönüşen bina yıkıntılarının önüne saplanan insan boyundaki meşalelerin zar zor aydınlatabildiği gökyüzü, yağ yeşiline dönüşmüş bugün. Deniz Müzesi yıkıntılarının yanındaki geniş boşluktan faydalanıp gelen lodos, yüzlerimizi kamçılıyıp, soğuk havayı hafifçe kırıyor. Beşiktaş Çarşı'nın küçük meydanında ayaküstü sohbet ediyor, dedikoduları güncelliyoruz. Pazarın en hareketli satışları Balıkçılar Çarşısı kısmında gerçekleşiyor. Sahildeki eski Barbaros İskeleyi'nin açığında kurulan dalyandan gelen balıklar, bol ve taze ezilmiş deniz buzuyla döşeli tezgâhlarda oynaşıyorlar.

Tuhaf giysili yabancı, çarşının sabaha kadar yanan sokak ateşleri arasından, uzun ve seri adımlarla yürüyerek yanımıza ulaşıyor. Porsuk Avcısı en az bir doksan boyunda, geniş omuzlarıyla oldukça heybetli. Çıkık elmacık kemikleri, kemerli burnu, çelik grisi gözleri ve koyu renk saç, sakalı var. Arkasındaki sıra tezgâhlarda mal satan pazarcılar hayranlıkla karışık kıskanç bakışlarla onu izliyorlar.

Hepimiz ense, kulak ve boyunlarımızı sarmalayan Sibirya tipi kalpaklardan giymişiz. Meydanda toplananlarla tek tek tokalaştıktan sonra sıra bana gelince duruyor, gözlerimin içi-

ne bakıyor ve kendisiyle aynı azametteki akrasıyla karşılaşmaktan memnun olduğunu belli eden sıcak bir jestle elimi sıkıyor.

Porsuk Avcısı daha önce uzaktan göz göze gelmekten başka bir tanışıklığımız olmamasına karşın, dostça davranıyor bana. “Sakallarının donmaması için yüzünü alkollü suyla yıkamanı öneririm,” diyor. “Ben her sabah öyle yapıyorum.”

Yeleğimin ve içdonumun zırh gibi koruyan porsuk derisinden dikilmiş olduğuna bahse girebileceğini söylüyor. Bilmeyenler için söylemeliyim ki porsuk derisi giysiler toplumdaki en belirgin zenginlik göstergesidir.

Esnaf tayfasına dönüp, “Selamlar, hepinize!” diyor Porsuk Avcısı. Konuşurken soluğunun dumanı kalabalığına karışıyor.

Sakarya’dan gelip ürünlerini pazara sunan bu adamı, abartılı bir sevgi gösterisiyle sarıp sarmalayan zahire tüccarı Bedo, balıkçı tezgâhlarının arkasında onu bir kenara çekiyor. Porsuk Avcısı sırtındaki kocaman deri heybenin kapağını aralayıp, bazı özel mallarından numuneler gösteriyor ona.

Çevredeki irili ufaklı yerleşimlerin idari anlamda bağlı olduğu Koloni’nin en zengin tüccarlarından Bedo. Herkesle arası limonidir ama benimle iyi geçinir. Tıknaz, kaytan bıyıklı, çipil mavi gözlü, patates burunlu, kırmızı suratlı bu elli yaşlarındaki şark kurnazı sevimsiz karakter, hem sinsi hem de sinekten yağ çıkartacak kadar cimridir.

Beni hakem olarak yanlarına çağırıyorlar. Sakarya’daki avlaktan buraya getirilen işlenmiş kürklerin bedeli konusunda uzlaşamadıklarını belirtiyor Bedo. Anlaşmazlıkları ödeme yöntemi konusundaymış. “Beş yüz kilo Trakya menşeli hayvan yemi ve bir ton çavdar unu arabaya yüklendi,” diyor. Bakıyesini piyasada nakit kabul edilen konsül senediyle tamamlayacağını söylüyor. “Yüzde elli nakit, daha ne olsun?”

“Takas hesapta yoktu, alışverişin tamamını konsül senedi konuşmuştuk,” diyor Porsuk Avcısı. “Son dakikada ağız değiştiriyorsun.”

Bedo saygınlığını güçlendirmek ister gibi koluma giriyor. “Piyasadaki darlık durumunu arkadaşım anlatsın,” diyor. “Nakit bulabilsem, senden esirgemem.”

Porsuk Avcısı gözlerimin içine bakıp gülümsüyor. Beni tanıyor mu acaba? Konsül senetlerinin dolaşımdaki miktarı azaldı son günlerde. Nedenini kimse bilmiyor. Bu yüzden de mal ve hizmet alışverişleri çoğunlukla takas usulüyle yapılıyor. Durumu ona açıklamaya çalışıyorum.

Maliyetlerin yüksekliğinden dem vuruyor. Sakarya Nehri boyunca uzayıp giden arazide yaşayan avcılar kolonisinin önemli fertlerinden biri olan bu genç adam, yaklaşık yüz yirmi kilometrelik yolu ve suları donmuş Boğaz’ı tahta kızaklı arabalarla aşarak ta buraya kadar gelmiş.

Bedo’yla biraz daha çekiştikten sonra anlaşıp el sıkışıyorlar. Yanımda yapılıyor olsa da beni ilgilendiren bir iş değil bu. Soğuk geçirmez zırhlı giysiler Koloni’deki yoksul kesime artık çok pahalı geliyor. Büyük kitleler gece gündüz yakılan sokak ateşlerinin çevresinden uzaklaşmaya cesaret edemiyor, sokağa atılan gıda artıklarıyla besleniyorlar.

Hiç sönmeyen sokak ateşlerini canlı tutabilmek içinse, metal aksamı eridiği için şekilsiz birer enkaza dönmüş milyonlarca motorlu araçtan geride kalan lastik ve organik atıklar, soğuğa uyum sağlayamayıp kuruyan sokak bitkileri, çöplüklerden toplanan yağ ve molozlar yakıt olarak kullanılıyor. Bu kolektif ateşlerin hayatiyetlerinin sürdürülebilmesi nöbetleşe çalışmayı gerekiyor. Aile oluşumunu toplumun var olmasının tek çaresi olarak gören Koloni’deki en önemli sosyal etkinlik budur.

Annem, babam ve kardeşlerim otuz küsur yıl önceki savaşta öldü. Tüm çocukluğum ıstıraplarla dolu bir yer olan Konsül Yetimhanesi’nde geçti. Kimsesiz bir çocuğun ilkel çağlara geri döndüğümüz günümüz şartlarına uyum sağlaması hiç kolay değildir. Zayıf çocuklar sapır sapır dökülür, kalanlar FGD’nin —Federal Güvenlik Dairesi— emrinde çalışmaya uygun hale gelir.

Şimdilerde bir karım var ve artık eskisi gibi sokakta yatıp kalkmıyoruz. Yıkık binaların arsalarındaki karla kaplı moloz yığınlarını düzleştirerek elde ettiğimiz ve ağaç merdivenle çıkılabilen alanlarda kurduğumuz buz evlerde barınıyor, imtiyazlı sınıftan olmanın nimetlerinden faydalanarak daha konforlu ve istikrarlı bir hayat sürüyoruz.

Genç eşim Simin, benim bir infazcı olduğumu bilmez. Söylemeye utandığımdan değil; gizlidir, kimse bilmez bunu. Koloni'yi ulak tabir edilen postacı memurlar aracılığıyla yaydığı bildirgelerle yöneten Konsül, yasalara uymayıp suç işleyenleri gıyabında yargılayıp hükme varır ve infazı gerçekleştirecek olan celladın kimliğini gizli tutar. Ağır suçların cezası, toplama kamplarında —tarım ve inşaat işlerinde— ömür boyu çalışma veya ölümdür.

Bir infazcı değil, ulak olarak bilinip tanınırım. İnfaz emri ni bana mühürlü bildirimlerle tebliğ ederler, ya da -eğer idam hükmü alan kişi siyasi bir kişiyse- gizli servis ajanları tarafından belirlenen yerlerde randevulara gidip ölüm emrini alır ve birkaç gün içinde gereğini yerine getiririm.

İbreti âlem için yapılan infazlar, halk üzerinde dehşet uyandırır da suç oranlarında beklendiği kadar azalma olmamıştır. Çeşitli şehir mitleri üretilip duruyor, çünkü birdenbire ortadan kaybolan insanların, seri katiller tarafından nedensizce öldürülen kurbanlar olduğu düşünülüyor. Kolonilerde kol gezdiği söylenen seri katillerin arkasındaki gerçeğin, benim gibi cellatların infazları olduğunu pek az insan bilir.

İdam hükümlerini mahkûmların şahdamarını delerek yerine getiririm. Boyundan fişkıran litrelerce kan, karlar üzerinde harika desenler yapar ve mahkûm birkaç dakika içinde kan kaybından ölür. Bu yöntem garantilidir. Bir celladın infazlarda kullandığı araç onun karakterini yansıtır. Ben özel yapım bir silah kullanıyorum. Evet, metalin bulunmadığı bir dünyada bu emsalsiz ölüm makinesini nasıl edindiğimi merak ettiğinizi duyar gibiyim, ama bana FGD'den bir dostumuzun lütfu olan bu sırrı kimseye söyleyemem.

Porsuk Avcısı tuhaf bir adam. Bedo'yla işi biter bitmez pazardaki esnafla vedalaşıp Sakarya'ya dönmeye hazırlanırken, aklına bir şey gelmiş gibi yanıma sokuluyor. Koluma girip beni kuytu bir köşeye çekiyor. "Akrep zehri ister misin?" diye soruyor. "Emsalsiz bir mal..."

Akrep zehri ender bulunur ve bu yaratıkların sağılması işini becerebilen kişi sayısı yok denecek kadar azaldı son zamanlarda. Dünyanın tüm kentsel yapılarını yerle bir eden 'büyük felaket' benim çocukluk dönemimde gerçekleşti. Yıkımın sonuna ilişkin Nuh'un Gemisi efsanesine benzer hikâyeler anlatılır, ne var ki hiçbiri gerçek değildir.

Savaş sonrasında korunaklı alanlarda bulunan pek az insan sağ kalmayı başarabilmiştir. Evcil hayvanlar da telef oldu, ama uyumluluğu güçlü yabani türler, çoğunlukla kınkanatlı bazı böcekler avantaj sağlayıp yaşamlarını sürdürebildiler. Doğu Akdeniz akrepleri her türlü yokluğa, yıkıma, salgına, afete ve hatta önceki buzul çağlarına dahi uyum sağlamış olan muhteşem dayanıklılıkta bir türdür.

Bu akrepler değerlidir. Koloniler arasında iletişim olmadığından, hayatta kalan insan ve hayvan nüfuslarına ilişkin net rakamları kimse bilmiyor. Adına hayat denen ıstırapın çekilmesi en az otuz yıldır bu şekilde sürüp gidiyor. Büyük felaket zincirinin ilk halkası, tüm metalleri eritip buharlaştıran nükleer bombaların kullanıldığı bir savaşın çıkmasıydı. Korkunç yıkımların meydana gelmesinin gelmesinden sonra, yüz milyonlarca ölen canlıların kireç kuyularına atılıp yok edilmesinin bile imkânsızlaştığı yeni buzul çağı son savaşın son safhası olmuştur. Anlatmama gerek yok, biliyorsunuz.

Kimileri bu son felaketin muazzam bir atmosferin delinmesi ve küresel ısınma sürecinin bir sonucu olduğunu söylese de buzulların Akdeniz kuşağına kadar inmesinin esas nedeni nükleer silahların yol açtığı kimyasal kirliliktir. Geride kaldığı düşünülen yaklaşık yüz milyon insan biliyor ki gökyüzünü saran kara bulutlar kuşaklar boyunca dağılmayacak, dünyamız

dondurucu soğuk ve sefalet ortamından bir daha asla kurtulamayacak.

Akrep zehri teklifi beni heyecandan yere çalıyor, zira kariyerimde ciddi bir sıçramanın somut nedeni olabilir, beni meslektaşlarımdan ayırttırarak değerli ve vazgeçilmez bir insan haline getirebilir. Geri çevrilmesi zor teklifiyle beni fena halde çelişkiye düşüren Porsuk Avcısı'nın bana yanaşmasının gerekçesini anlamaya çalışıyorum.

Çok garip... İlgi alanımı isabetle bilmesi ilginç, ama bu adam bir adım daha ötesini -gerçek kimliğimi- yani Konsül'ün infazcılarında biri olduğumu öğrenmiş olmalı. Porsuk Avcısı'nın ağzını arayabilmek için mesleğimi inkâr ediyorum. "Akrep zehri özel ilgi alanıma girer," diyorum. "Ancak bir postacı memur olarak ne satın almaya maaşım yeter ne de çalıştığım servise bu konuda talepname vermeye gücüm var."

"Ne görev yaptığını biliyorum."

Dolambaçlı yollara sapmadan konuya girince rahatsız oluyorum. Adam çok pervasız, çok cüretkâr... Allahtan çevremizde bizi duyabilecek kimse kalmadı. "Her söylentiye inanma," diyorum. "Üretilmiş dedikodular bizi yanıltır, düşmanlaştırır."

"Pekâlâ, birbirimize oyun oynayalım diyorsan, öyle olsun," diyor. "Malın alıcısı var. Benim için bir talep eksikliği söz konusu değil. İlgilenmiyorsan sen bilirsin."

Önünü kesip durduruyorum onu. Konsül adına alışveriş etmesem de bu teklifi kaçırmak benim yararına olmaz. Porsuk Avcısı'nın talep konusunda söylediği doğru: Bu tür zehirler pek çok alanda —özellikle sağlık tesislerinde—rağbet gören ürün grubunda yer alır ve ikamesi yoktur. Zaman kazanmam lazım. Bu konuyu üstlerime ancak ertesi sabah iletebileceğimi söyleyince, "Yarını bekleyemem," diyor, "yolum uzun, biliyorsun."

"Başka ne yapabilirim?"

"En azından alım garantisi verebilirsin," diyor. "Bizimkiler

yola çıkmak üzere toplandılar. Burada kalmak için makul bir gerekçem olması lazım.”

“Sana ancak şahsi olarak söz verebilirim. Eğer Konsül mal-la ilgilenmezse kendi imkânlarımla satın alma girişiminde bulunur, belki kredi kullanırım. Tam miktarı ve bedelini söylersen tabii...”

Söylüyor. Tahminim doğrultusunda, akrep zehrinin bütçe-mi katlarca aşan bir bedeli var. Miktarı da bir koloniyi tüm-den zehirleyecek kadar çok. Nasıl yapmış, o kadar zehri nasıl elde etmişler, aklım almıyor. Çata çat pazarlık ediyor ve sonunda uzlaşmaya varıyoruz. Ona şahsi birikimim konusunda yalan söylüyorum. “Biraz daha kolaylık sağlarsan ödeyebilirim,” diyorum. “Bu gece bizde kalırsın. Yarın her hâlükârda işi bitiririz.”

“Sorun değil.”

“Gerekli eşyan var mı yanında?”

Sırtındaki koca heybeyi işaret ediyor. “Her şeyim burada,” diyor. “Her an her türlü zor şarta hazırlıklı dolaşırım.”

“Zehir de orada mı?”

“Evet,” diyor. “Sağılıp bana ulaşması bir yıldan uzun sürdü. Ne kadar zorlu bir iş olduğunu biliyorsundur.”

Akşam ne yapacağımızı konuşuyoruz. “Heybemde et var,” diyor. “Ziyafet çekeriz.”

“Ne eti var?”

“Kar faresi...”

Bu harika! Nicedir pancar ve patatesten başka şey yemiyoruz. Albino kar fareleri ideal protein kaynaklarının en başta geleni olmasına rağmen, giderek daha zor bulunur oldu son yıllarda. Köküne kıran girdi. Farelerin besin kaynaklarının giderek azalması bizlere bu sorunu yaşıyor.

Saat denen mefhum yitirilmiş olduğundan, öğle saatlerinde yeşilimsi koyu griye çalan atmosferin siyaha dönmesiyle akşamın çökmekte olduğunu anlıyoruz. Porsuk Avcısı bana evin adresiyle ilgili hiçbir şey sormadan doğru yöne, yukarı mahalleye doğru yöneliyor.

Yol boyunca havadan sudan konuşuyoruz. Eşim Simin'i, evimizin yerini ve özel hayatımı bilir gibi davranıyor. Bu çok tuhaf, çünkü Simin dört yıllık evliliğimiz boyunca —yakın çevresini ziyaret dışında— neredeyse evden dışarı çıkmamış, hiçbir yabancıyla iletişimi olmamıştır. Acaba daha önceki bir dönemden tanıyor olabilirler mi? Genç kızlığından, mahalle-den, okuldan...

Yok canım, nereden tanısın? Biri doğma büyüme Beşiktaş-lı; okula burada gitmiş, kültürlü ve görgülü bir genç kadın; ötekiyse Sakarya kırsalından kopup gelmiş bir orman ada-mı...

Onunla birlikte sohbeta devam ederek yürüyoruz. Tipi bastırınca görüş mesafesi neredeyse bir metreye iniyor. Yol boyunca kimliğine ve geçmişine dair bir dizi tuzaklı soru sormam gardını düşürmüyor, hepsinden dikkatle seçilmiş sözcüklerle ve ustaca zihinsel manevralarla kurtuluyor. Evin sokağının başındaki yol ayrımına vardığımızda özellikle sağa doğru hamle yapıp bekliyorum, ama beni yine doğru yola yönlendiriyor. İnanılır gibi değil!

Evin önüne vardığımızda ben duraklamadığım halde du-ruveriyor. Evet, şüphem kalmadı, ev adresimi gayet iyi biliyor. Daha fena işkilleniyorum. Başımı gökyüzüne doğru kaldırıp merdiveni indirmesi için parolayı Simin'e şifreli alfabeyle ile-tiyorum:

“Tikiti tak tak, tikiti tik takatatak!”

Keçe çadırın kapısından çıkan Simin, geçmeli ağaç merdi-veni manivelalı mekanizmasını çözerek sokağa sarkıtıyor. Bir tokmağın üzerine basılarak halledilebilecek basit bir sistem... Tedbirli olmaya mecburuz, çünkü çok tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz. Açlıktan kırılan sokak serserilerinden korunmak için beş metre yüksekliğindeki platformlar bile yeterli olma-yabiliyor bazen. O yüzden mahallelerdeki konutların hepsin-de bu tür mobil merdiven yöntemi uygulanıyor.

Peş peşe yukarı çıkıyoruz. Çarşı'nın üst mahallesinde, eski-

den gevrek fırınının bulunduğu yokuşun az ilerisindeki evimiz yaklaşık yüz metrekairelik bir alana sahip. Bölgedeki en ferah parsellerden biri olan bu arsa-terasta, en küçüğü banyo-tuvallet olarak kullandığımız üç adet çadır var. Arka cepheye bakan kısımda örülmüş briket parapetle tümleşen ocaklarla mutfak tezgâhları gündelik yemek pişirme işimizi rahatça çözüyor.

Yarı dairesel çatılı kulübelerin önünde, sokağa bakan cepheye kadar olan yaklaşık kırk metrekairelik alanın ortasında, —tıpkı sokaktakiler gibi— gece gündüz canlı tuttuğumuz büyük ateş yanıyor ve bütün yaşantımız onun çevresinde dönüyor.

Simin, “Hoş geldiniz,” diyerek, bizi merdivenin başında karşılıyor. Şapka takmamış, kulaklarında kürklü koruyucu var. Kumral, gür ve dalgalı saçları pırıl pırıl... Uzun kirpikli büyük gözleriyle çok anlamlı bakıyor. “Gece kar fırtınası olacakmış, iyi ki erken davrandınız.”

Simin’le öpüşüp koklaşıyoruz. Yanımda eve konuk olarak gelen Porsuk Avcısı’nın gerçek adını bilmiyorum. Öylesine bir şeyler söyleyerek tanıştırıyorum ikisini. “Sakarya’nın meşhur avcısı,” diyorum. “Bu gece bizde kalacak.”

Söylediklerime tepki göstermeyip yalnızca gülümseyen Simin’in gözleri adamın yüzünde kilitleniyor o anda. Jestleri değişiyor, sanki yabancının çehresine aşınaymış gibi davranıyor. Çok garip...

Misafirimizin tuvalete girmesini fırsat bilip, tam Simin’e onu nereden tanıdığını sormak üzereyken, “Yine karanlık işlerin peşindesin galiba,” diyor. “Hayrola?”

Ne demem gerektiğini şaşırtıyor, satın almayı umduğum değerli bir maldan dem vurup ipe sapa gelmez gerekçeler uyduruyorum. Simin kısa bir süre düşünüyor, bir şey söylemiyor. İkna olup olmadığını yüz ifadesine bakarak anlayamıyorum, Porsuk Avcısı’yla aralarında bir şey olup olmadığını da soramıyorum, fakat tartışmaya girmekten kaçınıyorum o anda, çünkü bu yarı-gereksiz çatışma için hiç zamanım yok.

Misafirimiz tuvalet kapısını açarken, “İlginç ve nadir ürünler satan biraz öfkeli, fevri bir adamdır,” diye fısıldıyorum Simin’in kulağına. “Bu gece yapacağımız pazarlığa müdahale etme sakın. İşler iyice karışabilir.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Yemekten sonra odaya çekilersen sorun olmaz, biz de rahat ederiz. İşimiz kolaylaşır. Hem biraz da içki içeceğiz...”

Simin benim bir infazcı olduğumu bilmese de birtakım karanlık işler çevirdiğimin farkında sanırım. Evet, bakışlarından anlıyorum bunu. Seri katiller kurbanlarını her zaman kendilerine has yöntemlerle kandırırlar, infazcılar da öyle... Hep aynı yalanları söylerler.

Simin işine gücüne bakıyor, evin ek bölümündeki konuk odasını hazırlıyor. Uysal kadındır, ne de olsa temiz bir ailede yetişmiş, terzilik yapan yumuşak karakterli bir babanın biricik kızı.

Porsuk Avcısı’yla kısa bir sohbetten sonra, hep birlikte yemek hazırlığına giriyoruz. Hava o kadar kararmış ki ana çadırımızın önündeki ateşi canlandırmamız terası aydınlatmaya yetmiyor. Arkada ocak olarak kullandığımız briket yığınının her iki yanındaki küçük ateşleri de körükleyip etrafı görünür hale getirmeye çalışıyoruz.

Porsuk Avcısı heybesini açıp üç adet tombul kar faresi çıkarıyor. Büyük bir şevkle yer soframızı ateşin çevresinde hazır eden Simin, öğle yemeğinden arta kalan haşlanmış pancar ve patatesleri ısıtıyor. Fareleri toprak kaplar içinde ocağın küllerine gömüyor. Yirmi dakika kadar ateşin başında bekliyor, sohbete devam ediyoruz. Fareler lokum gibi oluyorlar.

Sofra hazır. Yerimize geçerken Simin’in omuzlarına sarılınca Porsuk Avcısı’nın gözlerinde belli belirsiz bir kıskançlık pırıltısı fark ediyorum. Zaten sürekli olarak karımı süzüyor, ona üzeri kapalı kur yapıyor bunu fark etmemeye imkân yok.

Sebzeli fare güveçlerimize yumuluyoruz. Çok acıkmışız. Yemek arasında sohbeti sürdürürken, “Halkın çürük elmalar-

dan ve günahkârlardan arınması lazım, öyle değil mi?” diyerek yeni bir fasıl açıyor bizimki. “Dönüşüm gününe giden süreçte cezalar tam olarak kesilmezse kuruların yanında yaşlar da yanar.”

Koyu dindar olduğu anlaşılan Porsuk Avcısı'nın dokundurduğu 'dönüşüm günü' savaş sonrası dönemde ortaya çıktığı söylenen yeni peygamberin yazdığı kutsal kitapta sözü edilen ve buzulların geri çekilme sürecine gireceği temsili gündür. Bu dönüm noktasından başlayarak ve yine otuz yıldan uzun sürecek yeni çağın başlangıcı öncesinde yok edici bir tufan bekleniyor ve soyu bozuk kişilerin kabaran sulara telef olacağı rivayet olunuyor.

“Dönüşüme hazırlık için fazla zamanımız kalmadı,” diyorum. “Kutsal kitap bize on yıl sonrasının ışığını gösteriyorken, Konsül'ün toplumu kötülerden ve kötülükten arındırmak için daha fazla çaba sarf etmesi gerekir.”

Gözlerinde öfke şimşekleri çakıyor. “Şahsen ben üzerime düşeni yapıyorum!” diyor sert bir tonda. “Kötülerin bu dünyadan temizlenmesine yardım ediyorum.”

Bu ne anlama geliyor acaba? FGD'nin yetkilendirmediği birinin insan öldürmesi idamlık bir suçtur. Sohbeti sonlandırırken kararımı veriyorum. Bu fanatik yabancı tekinsiz ve tehlikeli, kesinlikle yok edilmesi gereken bir çıbanbaşı... Onu öldürürüm, çantasındaki akrep zehrine sahip olunca da rahat ve yüksek bir statüye kavuşurum. Bizi buraya girerken kimse görmedi, zaten onu eve getirme niyetim de buydu.

Yahnilerimizin son lokmalarına gelmeden önce, yemek bitmek üzereyken büyük felaket öncesinden kalma bir şişe rakı açıyorum. Yeni din anlayışı alkolü yasaklamaz, teşvik eder. Bu nadide ikram karşısında âdeta uçuyor. “Harika bir şey!” diyor. Sevinçten gözleri parlıyor. “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“Güzel sohbet olunca, mutlaka rakı eşlik etmeli, öyle değil mi?”

Sofradaki iki bardağı da dolduruyorum. Simin zaten içki içmez, bense ayda yalnızca bir gün, tek kadehle yetinirim. İki buçuk yıl önce karaborsacılardan satın aldığım rakı stoğunun bu kadar uzun süre dayanmasının nedeni cimrilik olsa da bu akşamki cömertliğimin dikkat çekmemesi için ona sıcak ve yakın davranıyorum.

Epeyce konuşuyoruz. Odasına çekilen Simin gittikten sonra birer kadeh daha içki içiyoruz. Porsuk Avcısı'nın çenesi kapanmak bilmiyor, anlaşılan o da şişenin dibini görmeden rahat edemeyenlerden... Sonunda şişe bitiyor ve fanatik monoloğu ateşin önündeki döşekte sızıp kalmasıyla son buluyor.

‘Şimdi tam zamanı... Porsuk derisiyle bağlanmış, içinde sıvı mıknatıs bulunan ebonit çubuklu ve sığır kemiğinden mamul teleskopik iğneli ölüm aletini kürklü ceketimin gizli cebinden dışarı çıkarıyorum. Koloni'nin en bilge kişilerinden bir usta celladın infazcılık görevime başladığım gün bana hediye ettiği bu yarım çemberli tasmanın, hükümlü şahsın boynuna dokundurulması ve tetiğinin hafifçe bükülerek dışarı doğru çekilmesi yeterlidir.

Özel bir yağ karışımından ibaret manyetik sıvının etkisiyle mekanizma harekete geçer, boynu sıkıca kavrar, kanallar açılır ve birbirinin içine geçmiş kemik iğneler aort damarına hızla saplanıp onu deler. Tasmanın oluklarından bedenin tüm kanı fişkırlarak akar ve idam mahkûmu bir iki dakika içinde bilincini yitirip kan kaybından ölür.

Karanlığın içine saklanan Porsuk Avcısı'nın yanına iki adımda varıyorum. Kürk kalpağını çenesine bağlayan deri bantlı bağcığı çözüp mengeneli tasmayı boynunun sol tarafına takmam üç saniye bile sürmüyor. Tetiğini çektiğim mekanizmanın mıknatıslı sıvısı harekete geçiyor. Kanları fişkırlırken ellerini gırtlığına götürüp çırpınıyor. Boynuna vampir yarasa gibi yapışan tasmayı parmaklarıyla açıp ölüm aletinden kurtulmaya çalışıyor.

Ağzından anlaşılmaz bir hırıltı çıkıyor. Porsuk Avcısı'nın

kana bulanmış elleri, parmakları ve yay gibi kasılmış vücudu zangır zangır titremeye başlıyor. Bir adım geri çekilip can çekişmesini izlerken, omuz askısıyla göğsünde çaprazladığı şişkin heybesine gözüm takılıyor.

Adamın kalbi durunca yanına gidip, kalpağından ve ensesinden tutarak çantayı çekip çıkarıyorum. Heybenin içi tıklım tikiş... Besin maddelerini çıkarıp teras parapetinin bir kenarına istifleyerek dipteki bölmelere daldığımda, önce akrep zehriyle dolu şişeyi, sonra da Konsül'ün görevlendirdiği postacılara dağıttığı kimlik belgesini buluyorum. Bu çok kötü bir haber...

Porsuk Avcısı dokunulmazlık sahibi bir ulakmış meğer... Nasıl olur? Bana neden söylemedi bunu? Bir anda sırtımdan ecel terleri boşanıyor, saç diplerime ateş basıyor, çünkü görevi başındaki bir postacıyı öldürmek idamlık bir suçtur. Ne yapacağım şimdi? Bana neden yalanlar uydurdu, neden bir avcı kılığında geldi oraya, neden ulak kimliğini gizleme gereği duydu. Neden?!

Ateşin yanına çöküyor, durup dururken karanlığa bürünen geleceğimi bir daha nasıl şekillendirebileceğime dair çareler arıyor, nasıl olup da bu kadar vahim bir yanılgıya düştüğümü anlamaya çalışıyorum. Filmi başa sarmak en iyisi... Onu ilk gördüğüm güne ve sonra olanlara gidiyorum.

Akrep zehri?

Muammayı çözebilmek için zehir şişesini açıp kokluyorum. Sahte değil! Bir nefeste esriklik yaratan kimyasalı nerede solusam tanırım. Bir yandan da kucağımdaki heybeyi karıştırmayı sürdürüyorum. Fildişi bir tarak, içi senet dolu cüzdan, çeşitli kürk ve deri örnekleri... Kapağı balmumuyla mühürlenmiş, ancak muhafazası bozularak açılmış 'çok gizli' ibareli zarfı görünce heyecanlanıyorum. Elim ayağım birbirine dolanıyor.

Zarfı açtığım halde içerisindeki yazıyı seçip okuyamıyorum. Büyük ateş neredeyse geçmek üzere, közler soğuyup kül-

lenmiş... Üzerine atık yağlar döküp canlandırınca ortam biraz olsun aydınlanıyor. Tam zarfın içindeki tebligatı okumak üzere doğrulup arkama dönerken, ense köküne lastik benzeri bir cisimle vuruluyor, biri kollarıma yapışıp beni yüzükoyun yere çökertiyor ve bütün debelenmelerime karşın üzerime abanıp ellerimi ve ayaklarımı arkadan bağlayıveriyor.

Kimin gelip de beni neden esir ettiğini anlamaya çalışırken, bir yandan da atletik bedenimin gücünü kullanarak kendimi yüzükoyun konumundan sırtüstü pozisyona alıyorum ve ateşin kızıl alevinin içinde o pisliğin sırtlana benzeyen bakışlarını görüyorum. Paraya tapan tüccar Bedo çarpık dişleriyle sırıtıyor. Elinde kocaman, siyah bir cop var. “İyi ki gelmişim ve iyi ki buradayım!” diyor. “Yoksa bok ettiğin işler iyice sarpa saracaktı.”

Bu adam nasıl çıkmış evime?

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Porsuk Avcısı merdiveni çaktırmadan aşağı saldı, ama ben onun karışık icraatına geç kaldım ne yazık ki,” diyor. “Eh, işim çıktı, on beş dakika geciktim. Ne yapacaksın işte...”

Gürültüleri duyan Simin çadırdan çıkıp yanımıza geliyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Durumun kontrol altında olduğunu telkin eden yalanlar söylüyor Bedo. Her ikimize de sakın kalmamızı tavsiye ediyor. “Fena yaparım sonra!” diyor.

Simin bana doğru bir adım atmayı denese de Porsuk Avcısı’nın dev bir vişneli dondurma görüntüsü veren cesedine ayağı takılıp tökezliyor. Etrafa bakınıp bütün kalelerimizin düştüğünü anlayınca gerisin geriye eve kaçıyor. “Porsuk Avcısı sana tebligat getiren postacıydı,” diyor Bedo. “Cellatlıktan azledildiğini bildiren emri sana resmi olarak bildirecekti, ama görevini yapmasına izin vermedin ve onu öldürdün. İki idamlık suçu bir arada işledin.”

Şaşıyorum bu sözlerle. “Ne görevi yahu?!” diye bağıriyorum. “Bir postacı tebligat yapacağı ajana böyle mi yaklaşır, ona mal mı satar?”

“Bütün memurlar ek iş yapıyor, ne var bunda?” diyor. “Akrep zehri gibi özel bir ürünle ilgilenecek biri olduğunu düşünüyordu. Zavallıyı yok yere öldürdün.”

“Tebligatın içeriğini nereden biliyorsun?”

“Onunla aramızdaki alışveriş esnasında tesadüfen okudum. Böylece gerçek ortaya çıktı.”

“Konsül benim için neden görevden ihraç kararı alsın ki? Yasalara aykırı bir şey yapmadım.”

“Konsül’ün seni cellatlık görevinden alması için çok neden var, ama işin temel gerekçesi, benim şahsi talebim,” diyor Bedo. Kendisinin bir gizli servis muhbiri olduğunu ima ediyor. “Titiz çalışmalarım doğrultusunda hazırlanan personel değerlendirme raporuna istinaden...”

“Neyi yanlış yapmışım ki ben?”

“Mesleki performansın konusunda kendini hiç sorguladın mı?”

Aşağılık Bedo’ya haddini bilmesini söylüyorum ama ne fayda. Bütün hayatı sahtekârlık üzerine kurulmuş olan zahire tüccarı, Porsuk Avcısı’nın cesedinden kanlı tasmayı söküp mekanizmasını kapattıktan sonra, onun heybesine dalıyor ve işine yarayacak malzemeleri kendi çantasına aktarıyor.

Belli ki soygun peşinde, ganimeti topladıktan sonra bizi —beni ve Simin’i— öldürecek ve Porsuk Avcısı’nın da işin içinde olduğu kahramanca bir senaryo yazıp kendini kolayca aklayacak.

Niyetini anlamış olsam da, “Beni yok etmekle eline ne geçecek?” diye soruyorum zaman kazanmak için.

Olup bitenden ders çıkaramadığımı söylüyor. “Çünkü aptalsın!” diyor. “Konsül senin gibi kontrolden çıkmış canavarları infaz etmeden yola devam etmez, edemez. Bir postacıyı tuzağa düşürüp acımasızca katlettin. Ölmeyi hak ettin, ben de ikinizden arta kalanları cebe indirmeyi hak ettim.”

Durup düşündükten sonra, —işî fazla uzattığını anlamış gibi— elindeki ölüm aletiyle yanıma yaklaşıyor. Gözlerinde-

ki nefreti o zaman görüyorum. Elinde tuttuğu lastik copu ve tasmayı yere bırakıyor, kalpağından tutup boynumu —ensem dahil— boydan boya saran çene bandımı söküyor.

Tam o esnada, büyük çadırın solunda, arka cepheyi saran parapetin yanında bir siluetin süzüldüğünü hayal meyal fark ediyorum. Simin olmalı. Bir şeyler yapmaya çalışıyor. Gölgesinin hızla ateşe doğru koştuğunu görünce harekete geçiyorum. Bedo yerdeki tasmayı almak üzere hamle yaparken, bileklerindeki bağları koparmak için bütün gücümle debelenip bağlı ayaklarımı savuruyorum.

Omzuna çarpan postal darbesi onu durdurmuyor ama hızla yaklaşan Simin'in lastik copu yerden kaparak Bedo'nun ense köküne vurmasıyla kendimi yay gibi savurup ayağa kalkmam aynı anda gerçekleşiyor. Simin'le birlikte tüm alanda kontrolü sağlıyor, Bedo'yu derdest ediyoruz.

Porsuk Avcısı'nın infazını kendi evimde gerçekleştirmenin pişmanlığı şimdi beni kötü etkiliyor. Simin'e sarılıp ağlamaya başlayınca beni kenara itip yanından uzaklaştırıyor. “Şimdi zırlamanın sırası değil,” diyor acımasız ve soğuk bir tonda.

Hiçbir şeyi düşünüp değerlendiremeyecek halde kalakalmışken, her şeye vâkıf serinkanlılıkla Porsuk Avcısı'nın heybesinden çıkan zarfa göz atıyor Simin. “Bildirim sana değil banaymış,” diyor.

Konsül neden Simin'e bildirimde bulunsun ki?

Parapetin üzerine dizili eşyalar arasından zehir şişesinin kapağını açıyor ve içindeki sıvının minik bir kısmını elindeki fildişi iğneli enjektöre çekiyor. Seri ve kararlı hareketlerini şaşkınlıkla izlediğimi görünce “Tebliğatı oku, ona göre davranalım,” diyor. “Ok yaydan çıktı. İşin geri kalanını prosedüre uygun şekilde bitirmeden önce Bedo konusunu halledelim.”

Alçak zahire tüccarını ayılttıktan ve onu merdivenin başına götürdükten sonra salıveriyor Simin. Kulağına fısıldananları tövbe billah nidalarıyla karşılayan Bedo ağlaya inleye aşağıya inip kaçıyor.

Simin kendinden çok emin. “Bir daha infazcıyla ulak arasına nifak sokmaya asla cesaret edemeyecek,” diyor arkasından.

“Sen bunları nereden biliyorsun?”

Derin bir soluk alıp veriyor. “Rahmetli babamın bir terzi olduğunu sanıyorsun, on altı yaşına kadar ben de öyle bildim,” diyor. “Aslında o da senin gibi bir cellattı. Tek çocuğu olarak beni çok sever ve sırlarını paylaşırdı. Seninle ikimizi tanıştırmaması bir rastlantı değildi. Babam senin ne iş yaptığını biliyordu.”

Biliyormuş demek! Gizli olduğunu düşündüğüm hayatımın herkesin gözü önünde apaçık ortada olması çok şaşırtıcı. “Baban infazları nasıl yapıyordu?” diye soruyorum.

“Zehirli iğne kullanıyordu. Onun silahı en azından kansızdı. Ben de mesleğinin son zamanlarında babamla birlikte görev yaptım.”

Simin evlilik hayatımız boyunca hiç konuşmadığı kadar çok konuşuyor, bir yandan ortalığı topluyor ve cesetten etrafa saçılan kana bulanana karları kürüyor. “Mahkûmları kandırmak için oyunlar düzenlerdi babam,” diyor. “Bilirsin işte, sen de benzerlerini yapıyorsun. Mizansenler, sahneler, roller, pozlar, yalanlar... Bir genç kız olarak infaz yerindeki havayı yumuşatır, ölümün asla düşünülemediği ortamlar hazırlardım.”

Biz evlenmeden birkaç ay önce vefat etmişti Simin’in babası. “Ne oldu sonra?” diye soruyorum.

Babasının kalp krizinden öldüğünü sanıyordum. Derin bir iç geçiriyor. “Cellatlar çok insanın ahını alır,” derken tek kaşı havaya kalkıyor. “Bunu sen gayet iyi bilirsin. Üstelik bir süre sonra sadistleşir ve can yakmaktan zevk almaya başlarlar...”

“Baban öyle mi oldu?”

“Onunla işe çıkmaya başlamamdan üç yıl sonra, sırf kendi egosunu tatmin etmek için arkadaşını öldürdüğü zaman ‘bu işin cılkı çıktı’ dedim kendi kendime.”

Meğer Simin’i hiç tanımamışım. O kadar soğuk, o kadar duygusuz bakıyor ki ondan ürkmeye başlıyorum.

“Babamın emekliliğine daha çok zaman vardı, ama iş çığı-
rından çıkmıştı,” diye yanıtlıyor beni. “Birinin onu durdur-
ması gerekiyordu. FGD’nin gizli servisiyle iletişim kurdum.
Çok güç oldu, ama başardım.”

Halktan biri için gizli servis yetkilileriyle görüşmek nere-
deyse imkânsızdır. Kimseye randevu vermezler. Bunu nasıl
hallettiğini sorunca, beni bu işe sokan, ölüm aletimin mucidi
aile dostumuzun adını söylüyor. Randevuyu o almış. “Baba-
mın emekli edilmesini talep edince, gerekçesini öğrenmek
istediler,” diyor. “Ben de onlara olan biteni anlattım. Bana
ne söylediklerini ve sonra da ne talimat verdiklerini tahmin
etmişsindir.”

Bir celladın emekli edilmesi, onun ortadan kaldırılması
demektir. Üç yıllık evliliğimiz boyunca Simin’in infazcılarını
denetleyen bir ajan olduğunu hiç anlamamış, ondan hiç şüp-
helenmemiştim.

“Porsuk Avcısı kötü gözlerle, seni tanıyormuş gibi bakıyor-
du,” diyorum. “Sen de ona pas veriyor gibiydin.”

“Sana öyle gelmiş,” diyor acı acı gülümseyerek. “Yoz cella-
dın bahaneleri böyle başlar.”

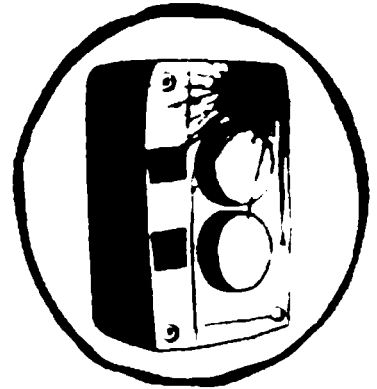
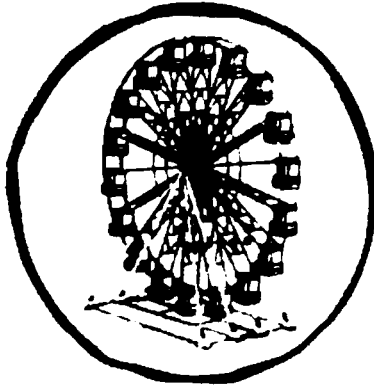
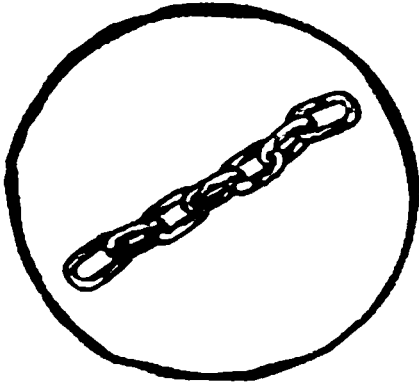
Her şeye rağmen Simin’i çok seviyorum ve onun da beni
sevdiğinden eminim. Canım benim! Onu kucaklamak, sarıp
sarmalama ihtiyacı duyuyorum. Ayağa kalkıp ona sokuldu-
ğum anda boynumu bir şey ısıtıyor. İnce bir iğne giriyor de-
rimden içeri.

Kalpağımdan çekip sıkıca başımı kavırıyor. “Vakti geldi-
ğinde babamı ben emekli etmiştim,” diyor Simin. “Denetim
görevime o gün başladım.”

Gözümün önündeki amorf imgeler ve güröldeyerek yanan
ateşler büyüdükçe büyüyor. İfadesiz sesi, “Harç bitti, yapı
paydos,” diye devam ederken etraf kararıyor, sesler sönüyor.
Kar şiddetini artırdığında vücudum bütünüyle hissizleşiyor,
bir buz parçası gibi donup katılaşıyorum.

LUNAPARK VE BİTMEMİŞ BİR GECE

ATTİLA ŞANBAY

DARK
İSTANBUL

Bu öykü gerçek kişilerden ve olaylardan ilham alınarak kurgulanmıştır.

*Ölüm, bir kasiyer Dünya Market kasasında,
Çıkışta hesabını öderiz, hayattan aldığımız ne varsa...*

Mayıs 2017, Üsküdar

“Bu kazıkları da böylece bıraktılar...” diye düşündü. Memnuniyetsiz şekilde yüzünü buruşturdu.

Battal Çolak, önündeki denizin içinden uzanan kazıklara ve ardından daha ilerilere bakıyordu. Sabahın üçünde bu sahilde, her zaman durduğu bu noktada kendisinden başka kimse olmazdı pek. Şu anda da yalnızdı. Kuşkonmaz Camisi'nin önünde elleri ceplerinde, ayakkabılarının burun uçlarının bir buçuk metre aşağısındaki şıkırdayan denize bakan bir adam. Sabahçı martılar geceyi geçirdikleri binaların damlarından henüz havalanmamıştı, kuytularda ve sahildeki bazı büyük taşların gediklerinde uyuyan kediler ise gerine gerine, yatış pozisyonlarını değiştiriyorlardı.

Bu yılın başlarında Üsküdar Şemsipaşa'da, halk arasındaki adı Kuşkonmaz Cami olan Şemsi Ahmet Paşa Camisi'nin önündeki denizin dibine, kocaman demir kazıklar çakılmaya başlanmıştı. Sayıları yüzden fazla olan bu devasa kazıkların uçları, şimdi olduğu gibi denizin yüzeyinden dışarı uzanıyor-

du. Güya bu kazıkların üzerine inşa edilecek beton platformla, caminin önündeki denizin üzerine bir *teras* yapılacak ve sahildeki gezinti yolu genişletilmiş olacaktı. Ne var ki, kazıkların büyük bölümü çakıldıktan hemen sonra, suyun zemininden başlayarak, tarihi cami ile külliyesinin bahçe duvarlarında ve önündeki denize bakan, Battal'ın da şu an üzerinde durduğu beton kısımda tehlikeli çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Sivil toplum örgütleri, Üsküdar Gönüllüleri ve Mimarlar Odası ile bazı sanatçı ve uzmanların karşı çıkmalarından sonra proje durdurulmuş ve çakılan o kazıklar da paslı ve çirkin halleriyle orada kalmıştı.

Belediyeden emekli olduğundan beri, hep aynı vakitte buraya geliyor ve yaklaşık iki saat boyunca, önünde uzanan denize bakıyordu. Hep *o saatte...* Bekliyordu. On bir yaşından beri içinde taşıdığı pişmanlığın, acının ve korkunun son bulması için, *yaptığı o şeyin* bedelini ödemeyi bekliyordu. Ödetilmesini... Bir insan bir şey için ödeme yapmaya bu kadar hevesli olur muydu? Ama o, ödemek istiyordu. Yani, *artık* istiyordu. Üsküdar'da doğup büyümesine ve halen de burada yaşamasına rağmen, on bir yaşındayken geçirdiği o geceden sonra sahile hiç inmemişti. Sahil tarafına gitmemek için, gitmesini gerektirecek onlarca şeyden, işten vazgeçmişti ömrü boyunca. Bu semtten taşınabilirdi de ama bunu da yapmadı. Bir şekilde, görünmez zincirlerle ve iradesi dışında bağlı kalmıştı buraya. Daha yukarılarda bulunan Doğancılar'daki aileden kalma evinden dışarıya çıktığında işine ya da her nereye gidecekse, başka yolları kullanmıştı hep. Hesap vermekten kaçmıştı, ödemekten.

Varujan, ödemişti mesela. Ödemiş ve kurtulmuştu yıllar önce. Şanslı çocuk... Ermeni komşularının on bir yaşındaki oğulları, çocukluğundaki en samimi arkadaşı olan Varujan, kurtulmuştu. Hem de o olaydan kısa bir süre sonra, on iki yaşına bile gelmeden, kendisi gibi kırk dokuz azap dolu yılı yaşamadan.

Yıllar içinde bunu kendisine ödetmeyi kendisi de düşünmüş hatta bir iki kez de fiili olarak buna yeltenmişti ama can tatlıydı işte. Üstelik yarım şişe uyku şurubuyla intihar etmek de biraz... Ne diyordu şimdiki gençler? Heh! Şovdu.

Ve işte, lanet olası bu yaşına kadar yaşamıştı. Yıllar boyunca hep o saatte, aynı saatte duyduğu o sesle göğsü sıkışıp sıçrayarak uyandığı geceler; yaşamaktan sayılırsa.

“Bas ulan şuna, piç kurusu! Baasss!”

Canhıraş fakat bir o kadar da öfkeli bir bağırisi...

Kan ter içinde yatağında doğrulur ve ses, o an kesilirdi. Ama bir sonraki gece ve bir sonraki gece de duyacağını bilmenin tedirginliğiyle, tekrar uykuya dalamazdı. Sersem sepelek, sabaha kadar evin içinde volta atar, gün doğup da nispeten daha güvenli görünen, gerçek renk ve biçimlerden oluşan gündüz hayatı başlayana kadar da saçma sapan işlerle vakit öldürmeye çalışırdı.

“Eserekli bu adam kuzum, ayrıl sen bundan,” demeye başlamışlardı bir süre sonra, gençliğinin ilk yıllarında evlendiği karısının yakınları. Allah biliyor ya, genç kadın ilk dört ay boyunca bu gece nöbetlerine katlanmış, korku içindeki kocasını teskin etmeye çalışmış, onunla birlikte korkmuş, ona mutfaktan su getirmişti her seferinde. Kocasına ne olduğunu her sorduğunda ise adam hep, bir kâbus olduğunu söyleyerek geçiştirmiş fakat bu kâbusa neden olan o olayın ne olduğunu asla anlatmamıştı. Çünkü ömrü boyunca hiç kimseye anlatmamıştı... Genç kadın birkaç kez, doktora ya da hocaya gitmeyi teklif etmişti fakat adam bu önerileri geri çevirmişti. Bunun hocalık ya da doktorluk bir durum olmadığını biliyordu. Sonunda karısı, belki toyluktan belki korkudan ve artık dayanamamaktan, belki biraz da akrabalarının telkiniyle, evliliklerinin beşinci ayında evi terk etmiş, bundan beş altı ay sonra da resmen boşanmışlardı. Battal Çolak, bir daha evlenmemişti.

Ailesi Battal Gazi ile Üsküdar ve Kızkulesi efsanelerinden

yola çıkararak ona bu ismi vermişti. Bir dönem, aileleri Üsküdarlı olup Üsküdar'da doğan pek çok erkek çocuğunun ismi Battal'dı zaten. Ermeni ve Rum kökenli ailelerle aynı sokakta, birbirine bitişik, cumbalı iki üç katlı, geneli ahşap olan o sıcak evlerde yaşarlardı.

O günlere dönebilmeyi geçirdi yine içinden belki milyonnuncu kez. Ve o geceye... Belki, belki... O zaman yapması gereken o basit şeyi yapabilir ve hayatı bambaşka olabilirdi bugün. Olabilirdi tabii, pekâlâ olabilirdi. Kendi hayatıyla beraber, arkadaşı Varujan'ın ve... Ayağının dibindeki denize tekrar baktı... Ve de *onun*.

Ama çocuklardı o zaman. Kahretsin! Küçük, akılsız, haylaz ve korkmuş çocuklardı sadece.

Başını geriye doğru çevirdi. Caminin arka tarafında kalan sahil yoluna ve onun da arkasındaki karşı kaldırımın ötesine baktı. Şimdilerde orada bulunan büyük lokanta binası, hayalinde yavaş yavaş silikleşmeye, duvar ve pencere hatları dönme dolap, atlıkarınca ve de *o lanet olası devasa oyuncağın* şeklini almaya, dönüşmeye başladı. Çocukluğunda her yaz, tam o alanda kurulan lunaparka dönüşmeye...

Gözünde bunlar canlanırken duyduğu sesle normal dünyaya döndü. Başını hayalet lunaparktan tekrar denize doğru çevirdi. O başını çevirirken lunapark, yine lokantaya dönüştü.

Denizden gelmişti ses. Gecenin o sessizliğinde, arada esen hafif rüzgârla sadece hafifçe şıkırdayan suyun sesine, şimdi bir şıkırtı daha eklenmişti. Fakat denizinki gibi tatlı ve sakın değil; ürpertici, beklenmedik ve daha metalik bir şıkırtıydı bu. Sanki... Hareket eden bir *zincirin* sesi gibi... Suyun içinde ağır ağır, kıvrılarak ilerleyen bir yılanmışçasına hareket eden, ıslak ve paslı bir zincir...

Pür dikkat ve büyümüş gözlerle denizin, üzerinde durduğu betonun bir metre kadar ötesindeki bir noktasına bakmaya başladı. Suda, görünen bir şey yoktu. Az önce baktığı yöndeki sahil yolundan bir motor sesi duydu. Başını çevirip tekrar

arkaya baktı. Yirmi metre gerideki yoldan, devriye gezen bir polis otomobili yavaş yavaş geçip Harem yönüne doğru gitti. Polis aracını takip etmeyi bırakan gözleri, az önce baktığı yere dönmeden önce, sol çaprazında kalan ve denizin açıklarındaki Kızkulesi'ne takıldı. Bir süre kuleye baktı ve ne kadar güzel olduğunu düşündü. Derken, yine o tedirgin edici zincir şıkırtısını duydu ve bu sefer yakalayabilmek umuduyla başını hızla ayakucundaki denize çevirdi. Kazıkların arasında kalan suyun bir bölgesinde, hafif bir hareketlenme gördü. Sanki o bakmadan hemen önce denize bir şey dalmış gibi. Ya da görünmeyen bir şey, denizden şimdi çıkmış gibi.

Temmuz 1968, Üsküdar

“Varuuj!”

Sesini güçlendirmek için bir elini ağzının kenarına koyarak yukarıdaki bir pencereye doğru bağırdı sokaktaki çocuk. On-on bir yaşlarındaydı. Elini ağzından çekmeden bir süre, iki katlı ahşap evin penceresine baktı. Tekrar seslendi,

“Varujan!” sondaki *a* harfini uzatarak söylemişti ismi.

Birkaç saniye sonra camın ardındaki tül kımıldadı, arkasındaki bir el önce tülü sonra da pencereyi açtı. Pencerede beliren ve sokaktakiyle aynı yaşlardaki siyah saçlı bir erkek çocuk, gülümseyerek aşağı baktı. İşaret parmağıyla aşağıdaki çocuğa beklemesini ifade ederek pencereden ayrılmadan evin içine döndü,

“Anne! Battal geldi. Çıkayım mı?” diye sordu.

Çıkabilirdi tabii. Hatta neden çıkmıyordu ki zaten? Dikkatli olmalıydı, fazla uzaklaşmamalıydı, geç dönmemeliydi ve evet, elbette çıkabilirdi. Yeter ki çıksın da kadın likör şişelerinin dibini evde rahat rahat görebilsindi. İçki içtiğini oğlu da biliyordu fakat onun gözünün önünde içmek, içten içe de rahatsız ediyordu kadını. İyi bir kadındı, oğlunu seviyordu, çok seviyordu ama bir süre buna da ihtiyacı olduğunu

düşünüyordu. Toparlanana kadar belki... Son iki aydır fazla-
ca içtiğini tüm mahalle hatta bütün Doğancılar semti biliyor-
du aslında. Fakat yaşadıklarından sonra komşuları acıklı bir
anlayışla ona hak da veriyorlar, yakında normale dönmesini
umuyorlardı. Tabii, tavsiye ve telkinleriyle de destek vermeye
çalışıyorlardı.

“Anahtarını al,” demişti Varujan’a. Çocuklar döndüğünde
muhtemelen sızmış olacaktı. Bazen akşam dokuzu bile bulma-
dan sızabiliyordu çünkü. Alkolün rehaveti üzerine tam olarak
çökmeden önce iki çocuk için yemek hazırlar ve mutfaktaki
masaya bırakırdı. Eğer gerekirse Varujan, zaten kendisini
uyandırırdu. Bu akşam, Battal onlarda kalacaktı. Yaz tatille-
rinde bazı akşamlar, iki çocuk da birbirlerinin evlerinde ka-
lırlardı. Aslında Battal’ın annesi Nebahat, Arpine’yi sevse de
son aylardaki durumu için kaygı duyuyor, oğlunu yatıya gön-
dermeyi pek istemiyordu. Bunu Arpine’ye belli etmiyordu el-
bette. Evine gider, kadına teselli verirdi haftanın birkaç günü.
Gerçekten severdi o kadını özünde, yıllardır da komşuydular.
Aralarında dokuz bina vardı. Fakat Battal’ın bu gece orada
kalmasını, özellikle Battal’ın babası İsmet istemişti. Bıyığını
abartılı bir şekilde burmuş ve imalı imalı karısına bakarak,

*“Gönder oğlanı bu gece arkadaşına, belki artık bir kardeş is-
tiyordur he?”* demişti sırtarak.

Nebahat ise önce utanmış görünüp sonra da cilveli bir
şekilde, *“Sen var ya, az hınzır değilsin,”* diyerek kocasının
göğsüne hafif bir yumruk vurmuştu.

Nebahat, sabah saatlerinde Arpine’nin evine uğrayıp, Bat-
tal’ın o gece onlarda kalmak istediğini söylediği ve usulen
müsait olup olmadığını sorduğundaysa Arpine, kafası her ne
kadar iki çocuğu birden kaldırarak durumda değilse de bunu
kabul etmişti. Ayrıca İsmet Bey yakın zamanda kendisine bü-
yük bir iyilik yapmıştı.

Onun bir suçu, günahı olmadığını biliyordu komşuları
ve arkadaşları. Arnavut kaldırımli dar sokakta, karşı çapraz-

daki kırmızı, cumbalı evde yaşayan Madam Halina, onu en iyi anlayan ve destek verenlerden biriydi. Yine aynı sokağın köşesinde bir bakkal dükkânları vardı ve dükkânı kocası Yanni işletirdi. Madam Halina bazı günler dükkâna gider, kocası Yanni'den, zavallı genç kadına götürmek için erzak vermesini isterdi. Dışarıdan görünmemesi için kesekâğıtlarına doldurduğu bir miktar erzakla karşı komşusunun kapısını çalar ve birkaç saat ona yarenlik ederdi.

“Ah, güzel Arpine,” derdi içli içli. “Yavrimu...”

Kırk yaşındaki kadın, kendisinden on yaş küçük olan Arpine'nin yanında oturur, onun uzun dalgalı, siyah saçlarını okşardı şefkatle. O hergele kocasının zaten her gece ayak takımıyla birlikte Balaban iskelesindeki kayıkların arasında şarap içtiğini, işe yaramazın teki olduğunu ve o süslü kaltakla kaçıp gitmesinin, aslında kendisinin ve Varujan'ın hayrına olduğunu söylerdi. O ana kadar dedikodular yayılmaya başlamıştı zaten. Arpine'nin de kulağına gelmişti bazı şeyler fakat o harekete geçene kadar -artık, geçse bile ne yapacaksa- olan olmuş, kocası ve sevgilisi, kim bilir hangi cehenneme gitmişlerdi. Dört ay olmuştu ve henüz iyi ya da kötü bir haber de gelmemişti.

Arpine şu ana kadar, elinde var olan bir miktar parayla idare etmişti. Fakat içkiye yüklenmeye başladığı günden beri, zaten fazla olmayan bu para suyunu çekmeye başlamıştı. Bunun böyle gitmeyeceğinin farkındaydı. Kendisini seven komşuları da farkındaydı. Ve geçen hafta, oğlunun en yakın arkadaşı Battal'ın babası İsmet Bey rica minnet, çalıştığı yerdeki ustabaşı ile görüşüp Arpine'ye bir iş ayarlamıştı. Önümüzdeki hafta işbaşı yapacaktı kadın. Ama o zamana kadar ayık kalmayı öğrenmesi ve içkiden kurtulması gerekiyordu.

“*Bugün son olsun madem*” diye düşündü kararlılıkla. Oğlu için bunu yapmalıydı. Az önce oğlunun baktığı pencereden dışarı baktı ve Varujan, Battal'la birlikte sokağın sonunda gözden kaybolduktan sonra son olmasını umduğu bir şişe kayısı

likörünü alarak, salondaki yeşil kadife kaplı koltuğa oturdu. Günlerden perşembe, saat akşamüstü beş buçuktu.

Battal ve Varujan, evlerinin bulunduğu uzun, dar sokağın açıldığı Halk Caddesi'ne çıktılar. Semtin en büyük ve en işlek caddesiydi. Karşılıklı her iki kaldırıma sıralanmış büyük ağaçların gölgesinde konfeksiyon mağazaları, pastaneler, irili ufaklı dükkânlar, kaldırımlardaki işportacılar, ortadaki geniş yoldan geçen otomobiller ve kimi dükkân vitrinlerine bakan kimiyse yürüyen insanlar... Bu yokuşlu cadde sonunda Üsküdar sahiline kadar inerdi. Caddenin yukarı başında ise Doğancılar Parkı vardı. Bu iki çocuğun bu akşamki planları da önce biraz parkta aylaklık etmek sonrasında ise suare başladığında parkın karşı köşesine düşen Aypark Bahçe Sineması'na sızdı. İki kafadar bu işte usta sayılırlardı. Birkaç kez sinemada, boynuna deri bir kemerle astığı tahta tepsinin içinde Frigo, gazoz ve çekirdek satan Sırrı isimli adama yakalanmış ve kulakları bükülmüştü. Ama bu işten hiç vazgeçmemişler ve pek çok filmi burada izlemişlerdi. En çok da Sadri Alışık'ın filmlerini severlerdi. Geçen yaz, *Turist Ömer* ve *Turist Ömer Almanya'da* filmlerini izledikten sonra aylarca, birbirlerine Turist Ömer selamı verip kikirdeyip durmuşlardı.

Fakat bu yılki favorileri başka bir filmdi. Film sinemada gösterilmeye başlayalı bir ay olmasına rağmen, üç kez izlemişlerdi. Tam üç farklı akşam, iki küçük kertenkele gibi Aypark Bahçe Sineması'nın üç metrelik duvarına tırmanmış, akışkan birer pelte kütlesi gibi de duvarın diğer yüzünden süzülerek karanlıktaki bir kuytuya gizlenerek filmi izlemişlerdi. Frigocu Sırrı, ikinci akşamlarında yakalamıştı onları. Birer eliyle ikisinin de birer kulağına yapışarak duvarda bulunan servis kapısından sokağa fırlatıvermişti çocukları.

Ama ne Frigocu Sırrı ne de başka herhangi bir şey, *Doktor Jivago*'yu bir daha seyretmekten alıkoyardı onları. Üstelik bu gece onların gecesi idi. Belli bir saatte ayrılıp evlerine dönmek zorunda değillerdi. Varujan'ın annesinin, çok uzun saat-

ler boyunca yokluklarını fark etmeyeceğini de iyi biliyorlardı. Doğancılar Parkı'nda iki üç saat koşturdular, parktaki çeşmeden ağızlarına su doldurup birbirlerine fişkırttılar, çimlerde yuvarlandılar, birkaç köpekle oynadılar. O köpekler onlardan daha temizdi çünkü sonunda terlemiş, şortlarının altındaki dizlerine kadar çekilmiş çorapları toz toprak içinde ve saçları karman çorman haldeydiler. Ama keyifleri yerindeydi.

Sinemada suare, saat dokuzda başlayacaktı. Kimseye görünmemek için tüm seyircilerin yerlerine oturmasını ve ışıkların da kapanıp filmin başlamasını beklemek zorundaydılar. Filmin jeneriğini kaçırmak onlar için önemli değildi. Aslında filmi izlemek de önemli değildi. Önemli olan, yaşadıkları o heyecandı.

Zaman geldi ve kertenkeleler duvara tırmandılar sonra pelteleşip içeri aktılar. Her zaman sığındıkları kuytudan filmin yaklaşık bir saatini izlediler. Sonunda büyükler için daha anlamlı olan bu filmi dördüncü kez izlemekten ya sıkıldılar ya da içten içe ve birbirlerine belli etmeden, Sırrı'ya tekrar yakalanmaktan korktular. Filmin bitmesini beklemeden oradan ayrıldılar.

Görmeleri gereken bölümü görmüşlerdi nasılsa. Doktor Jivago rolündeki Ömer Şerif'in Lara'yla birlikte kadının evine girdikten sonraki ateşli öpüşme sahneleri, en sevdikleri kısımdı.

“Anatola, uzat dudaklarını yavrum.”

Gözleri kapalı halde dudaklarını büzüştürerek ileri uzattı Battal.

“Hadi be sidikli! Anatola seni öpmeye kalksa korkudan donuna sıçarsın,” dedi ve hem kahkahayı hem de şaplağı Battal'ın ensesinde patlattı yanında yürümekte olan Varujan.

Tokadı yiyen Battal'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Fakat kızmamıştı. O da gülmeye başladı.

“Sen önce sümüklerini temizle ulan,” diyerek karşılık verdi arkadaşına. “Onu işte böyle, Doktor Jivago gibi öpeceğim.” Az önceki gibi yine havayı öptü.

Bakkal Yanni ve Madam Halina'nın on dokuz yaşındaki kızlarından söz ediyorlardı. Zarif, biçimli vücudu, menekşe rengi gözleri ve uzun kumral saçlarıyla mahallenin delikanlılarını kendine âşık etmişti Anatola. Bazen babasına yardım etmek için bakkalda durur ve onu orada gören Battal ve Varujan da ıvır zıvır alma bahanesiyle dükkâna girerlerdi.

“Bay Yanni bir gün ona öyle baktığını göreceksin sonra da salam dilimlediği o koca bıçakla senin çükünü kesecek,” dedi Varujan.

“Yanni benim çükümü yesin,” diye cevapladı Battal. İki çocuk da az öncekinden daha coşkulu kahkahalarla, hoplaya zıplaya, birbirlerini ite kaka, artık akşamın karanlığına ve sessizliğe bürünmüş olan Doğancılar yokuşundan aşağı inmeye başladılar.

“Saat kaçtır acaba?” Önüne çıkan küçük bir taşa tekme attı Varujan.

İki çocuk da artık koşturmuyor, yürüyordu. Yorulmuşlardı bile.

“Film bitmeden çıktık,” dedi Battal. Gözlerini sol üst köşeye kaydırıp düşündü, “Dokuzda başladı işte... Onu geçiyordur şimdi,” diye fikir yürüttü.

“Hadi eve gidelim artık, annem gebertecek beni,” dedi Varujan. Annesinin aslında, şu an pencereden girip kanını emmekte olan bir sivrisineği bile gebertecek durumda olmadığını bilerek.

“Varuuuj...” dedi Battal gözlerini devirip arkadaşına bakarak. Hafifçe de gülümsedi. “*Hadiiii. Annenin sızmış olduğunu ve yokluğumuzu fark etmeyeceğini sen de ben de biliyoruz,*” anlamı vardı bu söyleyiş ve bakışta. Ama bunu sesli dillendirip çocuğu üzmemiştir.

“Hadi, oğlum, bu hafta çarpışan otomobil kurmuşlar lunaparka,” diye devam etti Battal, gözleri heyecanla ışıldadı. Bu yeni bir oyuncaktı ve iki çocuk da hayatlarında daha önce hiç görmemişlerdi.

Caddeden aşağı yürümeye devam ediyorlardı.

“Sende kaç para var ki?” diye sordu Varujan. İki çocuk da aynı anda ellerini şortlarının ceplerine sokup karıştırmaya başladılar. “Dönme dolap bile üç lira, çarpışanlar muhakkak beş liradır en az.” Annesini unutmuştu bile. Ellerini ceplerinden çıkardı, açtı. Sağ avucunda iki tane yirmi beş kuruş, bir tane gazoz kapağı, paslı bir cıvata somunu, sol avucundaysa iki tane bakır on kuruş ve bir tane bakır beş kuruş vardı. Umutsuz bir ifadeyle arkadaşına baktı.

O sırada Battal’ın da avucunda bir tane madeni bir lira ve bir tane bakır on kuruş duruyordu. Elini Varujan’a doğru uzatıp gösterdi.

“Aman, sadece izleriz,” dedi Battal. Ama ikisinin de aklından, bazı oyuncaklara kaçak binebilme ihtimali geçiyordu. Belki, belki...

Yaklaşık on dakika sonra Üsküdar Meydanı’na vardılar. Burası ile sahil boyu, az önce kat ettikleri Halk Caddesi’nden daha hareketli ve ışıklıydı. Tam karşılarına çıkan Üçüncü Ahmet Çeşmesi’nin hemen arkasında pek çok kayığın bağlı olduğu ahşap Balaban İskeleyi görölüyordu. İskelenin sağ tarafında Üsküdar Vapur İskeleyi, sol tarafında ve Harem yönüne doğru sırasıyla, 1985 yılında yıkılacak olan, kırmızıya çalan rengiyle Reji Tekel Binası, onun da yanında Şemsipaşa Camisi vardı. Battal’ın babası İsmet Bey, Üsküdarlıların sadece *Reji* dedikleri bu yerde çalışıyordu ve Arpine için ayarladığı yeni iş de buradaydı.

İki arkadaş, karşıya, deniz tarafına geçmeyip sola dönerek Şemsipaşa’ya doğru yürümeye başladılar. 1988 yılında deniz doldurularak genişletilecek olan Harem – Üsküdar sahil yolu o zamanlar beş altı metre genişliğinde, kenarları ağaçlıklı dar bir şose yoldu.

Çocuklar gözleri mutlulukla büyümüş, biraz daha hızlanarak, gittikçe yaklaştıkları o ışık ve ses cümbüşüne doğru ilerlediler. Yol kenarındaki ağaçların arasından ve

tepesinden bile görülebiliyordu bazı oyuncakların yanıp sönen renkli ışıkları. Ve kahkahalar ve bazı hızlı oyuncaklara binmiş olanların korkulu çığlıkları... Sonunda, yüz metre daha yürüdükten sonra Kuşkonmaz Camisi'nin tam karşısına düşen lunaparkın giriş kapısına vardılar.

Ferforje oylumlu kapının girişindeki büyük teneke levhadaki yazıya baktılar:

AÇILIŞ: 17.00 – KAPANIŞ: 00.00
(PAZAR GÜNLERİ 15.00'TE AÇILIR.
GİRİŞLER ÜCRETSİZDİR.)

“Sanki ücretli olsa ne?” diyerek kikirdeki Varujan.

Battal da yılışık bir şekilde gülerek onun omzuna bir yumruk attı, iki çocuk birbirleriyle oynayan köpek yavruları gibi yine itişe kakışa lunaparka girdiler. Karanlık akşam ve karanlık deniz arkalarında kalmış, boyutlar arasında açılan bir kapıdan geçmiş gibi kendilerini farklı, renkli, ışıltılı bir dünyada bulmuşlardı.

İçeri girer girmez büyülenmiş gözlerle ve heyecanla sağa sola bakınmaya başladılar. Burunlarına sağda solda tezgâhlar açmış olan seyyar satıcıların sattıkları yiyeceklerin kokusu doluyordu. Kavrulmuş leblebi, pamuk şekerinin yanık tatlı kokusu, közlenmiş mısır, ızgarada kızaran köfteler... Saat geç olmuştu ve yorgunlardı. Bu kokular karınlarını acıktırdı. Fakat ikisindeki paranın toplamıyla bile her ikisini de doyuracak bir şeyler satın almalarının imkânı yoktu.

Zaten önce şu çarpışan otomobilleri görmek istiyorlardı. Dönme dolabın önünden geçerken ağır ağır dönen koltuklarına baktılar mutlulukla. Koltukların hepsi dolu değildi, lunaparkın içi de çok kalabalık değildi. Hafta sonu olsa daha kalabalık olurdu elbet. Fakat yine de dışarıya göre oldukça canlı sayılırdı. Dönme dolaptan uzaklaştılar, tepelerinden bir yerden çığlık sesleri geliyordu. Başlarını kaldırıp baktılar. Kule

yüksekliği yerden on iki metre olan zincir salıncağın koltuklarında hızla dönen kadın ve erkekler çığlık atıyorlardı. Yirmi kadar koltuğa bağlı zincirlerin uzunluğu dokuz metre kadar olmalıydı. Makine hızla döndükçe zincirler yere paralel şekilde açılıp koltuklardaki insanları göğe doğru yükseltiyordu. Açılan bir şemsiyenin içindeki teller gibi.

Yukarı bakmakta olan Battal, birden omzunda bir acı hissetti. Geriye doğru savruldu, az kalsın düşecekti. Şaşkınlık ve acıyla, hafif bir inleme koyuverdi.

“Önüne baksana velet!” dedi elindeki gazete kâğıdına sarılı şişenin ucu görünen genç, bıçkın, en fazla yirmi yaşlarındaki bir adam. Ve beklenmedik bir biçimde daha fazla uzatmadan, çocuğa çarpmasına sebep olan şeyi yapmaya döndü. Belki rüzgârdan açılan bir etek görebilmek umuduyla, başını yine yukarı kaldırıp dönen zincire baka baka uzaklaştı.

“İyi misin?” diye soran Varujan, arkadaşının omuzlarını tuttu. Bir yandan da uzaklaşan serseriye öfkeyle bakıyordu.

“Pis hergele!” sözler ağzından çıkar çıkmaz, adamın duymamış olması için dua etti. Fakat üç metre kadar uzaklaşmış olan genç durdu, yukarıya zincire bakan başı aşağı düştü ve arkasını döndü.

“Ne dedin sen, *eşşoğlu* eşek?” diye tısladı. Boş olan elinin işaret parmağını tehditkâr şekilde uzatıp çocuklara doğru bir adım attı. Tam o sırada adamın yanından apartman topuklu ayakkabılarıyla, biri mini elbiseli, biri İspanyol paça pantolonlu iki genç kız, sohbet ederek ve gülüşerek geçti. Adamın çocuklara çevrili olan başı, bir radar anteni gibi kızlara takıldı ve yavaş yavaş dönerek onları takip etmeye başladı. Kısa bir an için tekrar çocuklara baktı ve parmağını tekrar salladı. Fakat arkasını dönerek abartılı bir kasıntıyla, uzaklaşmakta olan kızların peşine takıldı.

“İyiyim, iyiyim. Boş ver. Kalkuyruğun teki zaten, fazla acıtamadı bile,” dedi Battal. Gülümsedi.

Neşeleri hemen yerine geldi. Zincirin altından uzaklaştı-

lar. Birbirinin peşi sıra dönen sevimli atların olduğu atlıkarınca'nın önünden geçtiler. Hareketli tatlı bir müzik çalıyordu, oyuncağa özenle dizilmiş olan rengârenk ışıklar ritimli bir şekilde yanıp sönüyordu ve o güzel atlar, hiç yorulmadan birbirlerini takip ediyordu.

“İşte! İşte!” diye bağırdı birden Battal. Varujan da aynı anda görmüştü. İşte oradaydı. Vay be! Ne biçim bir şeymiş bu. Daha önce birkaç mecmuada görmüşlerdi fakat şu an gerçekte ve tam karşılarında duruyordu. Otomobillerin içinde dönüp durduğu büyük dikdörtgen platformun etrafı insan kaynıyordu ve otomobilleri görmek imkânsızdı. Fakat buradan bile birbirlerine çarpma sesleri ve onları kullanan ya da izleyen insanların neşeli haykırıışları duyuluyordu. İki çocuk, bu seslerin de cazibesıyla adımlarını hızlandırarak platformu çevreleyen insanların yanına vardılar ve onları hafifçe iterek kendilerinin de yerleşip izleyeceği birer görüş alanı buldular.

Kollarını birbirlerinin omuzlarına atarak itiş kakışta araçların önüne düşmemek için birbirlerine destek oldular ve diğer insanlarla birlikte coşkuyla gülüp haykırdılar. Bir ara kendilerine birer otomobil seçip, hangisinin diğerine üstün geleceği hakkında iddiaya bile tutuştular. Biraz daha paraları olunca tekrar gelecek ve kendileri de bunları kullanacaktı. Evet. Hatta gerekirse evlerindeki kumbaralarını bile patlatacaklardı. Gerçi Varujan'ın kumbarasında şu günlerde bol bol oksijenden başka bir şeyin biriktiği yoktu ama Battal'inkinden ne çıkarsa birlikte harcayacaklardı. Anlaştılar.

Ne kadar zamandır orada durduklarının farkına varmadılar. Etraflarını çevreleyen ve otomobilleri kullanan insanların azaldığının da farkına varmadılar. Ve platformun karşı kenarında durmakta olan daha doğrusu durmakta zorlanan, elindeki gazeteye sarılı şişe kim bilir kaçıncısı olan bıçkın bir genç adamın da onlara baktığının farkına varmadılar.

Adam olduğu yerde iyiden iyiye sallanıyordu. Fakat çocuklara bakan gözlerindeki öfke gayet dinçti. Belki bu akşam

peşlerine düştüğü genç kızlar tarafından aşağılayıcı bir reddedişe maruz kalmıştı. Belki bunun hıncını da kendisine, “*Pis hergele!*” diyen bu sidikli piçlerden çıkarmak istiyordu. Bazı hasta beyinler, birkaç şişe içkiden sonra en olmadık emelleri kurabiliyordu. Olabiliyordu bu...

Bir süre sonra, birden tüm müzikler kesildi ve oyuncakların mekanik gürültüleri sustu. Çarpışan otomobil platformunun tavanındaki tellerden elektrik yüklü bir vınlama sesi geldi sonra kesildi ve otomobiller de durdu.

“Sayın misafirlerimiz! Parkımız on beş dakika sonra kapanacaktır. Geldiğiniz için teşekkür eder, yarın akşam yine bekleriz! Unutmayın, cumartesi günü kurulacak olan çadırda, ateş yutan meşhur Simini ve diğer acayip gösteriler sizleri bekleyecektir!”

Tüm bu ani sessizlikle ve ardından başlayan, lunaparkın çeşitli noktalarındaki hoparlörlerden duyulan bu coşkulu anonsla kendilerine geldi çocuklar. Havada şimdi memnuniyetsiz insanların, uğultulu mırıldanması vardı sadece.

Etraflarına bakındılar. İnsanlar, durmuş olan oyuncaklardan inmeye ve aheste aheste çıkış kapısına doğru yürümeye başlamışlardı. İşte tam o sırada gözleri, platformun karşı kenarından onlara bakmakta olan adama ilişti.

Önce bir süre karşılıklı, düelloya tutuşacak olan kovboylar gibi birbirlerine baktılar. Sonra yan yana durmakta olan Battal ve Varujan korkuyla birbirlerine baktılar. Sonra yine karşıdaki adama baktılar. Adam aynı öfkeyle birkaç saniye daha onlara baktıktan sonra birden ok gibi ileri atılıp otomobil platformuna atladı. Sendeleyle sendeleyle, çarpışan otomobillere takılarak ama kararlılıkla çocuklara doğru koşmaya başladı. Bunun üzerine çocuklar, hızla arkalarını dönüp lunaparkın içlerine doğru koştular.

“Yavaş olsana be adam! İnsan gibi dışarıdan geçsene!” diye bağırdı çarpışan otomobillerin operatörü. Ama genç adam ona aldırmadan karşı tarafa geçmiş, çocukları kovalamaya başlamıştı.

“Çıkalım! Dışarı çıkalım!” diye bağıırıyordu Varujan koşarken ve gerçekten de elli metre kadar ötedeki çıkış kapısına doğru yöneldi. Battal durdu ve Varujan’ın eline yapışarak onu tersi bir yöne doğru çekti.

“Olmaz! Vakitten haberin var mı? Gece on iki! Biz mahalleye çıkana kadar karanlık yokuşta ve kimseler yokken yakalayıp keser bizi bu herif!”

Atlıkarıncanın arkasına dolanıp çömeldiler. Oyuncağın kaidesindeki büyük aynalardan birine baktılar. Adam meydana duruyor ve başını hızla sağa sola çevirerek onları arıyordu.

“Olur ya burada bizi yakalasa bile, elinden kurtaracak birileri çıkar şimdilik.” Battal tekrar aynaya baktı, adam bir sağa bir sola üçer beşer adım atıyor, etrafa bakınıyordu. “Tutamadın gevşek çeneni,” diye ekledi.

“E, ne yapay...” diye yanıtlıyacakken Varujan, Battal’ın aynaya bakan gözleri büyüdü.

Fısıldayarak ama telaşla, “Geliyor, bu tarafa geliyor...” dedi.

Varujan titremeye başlamıştı.

Battal etrafına bakındı. Tam arkalarında on metre kadar ileride, lunaparkın arka duvarına yakın bir şeye sabitlendi gözleri. Bunun ne olduğunu biliyordu. Çok da büyük olmayan, gerçek bir sandal boyutlarında ve şeklinde, bağlı olduğu mekanizmayla yavaş yavaş sallanan bir salıncaktı bu. Aileler genellikle küçük çocuklarını bu oyuncağa bindirirlerdi. Birkaç yaz önce babası da bu sandala bindirmişti onu. Fakat şimdi üzeri kocaman bir brandayla kapatılmıştı, yine de hatlarından bunun o sandal olduğu anlaşılıyordu. Önünde de bir levha duruyordu, üzerindeki yazıyı buradan bile okunabiliyordu:

ARIZALI

“Kalk!” dedi Varujan’a, yine fısıldayarak. Arkadaşının elinden tutarak sandala doğru çekmeye başladı. “Sessiz ol.”

Aralarında büyük atlıkarınca durduğu için adam şu an on-

ları göremiyordu. Ama eğer atlıkarıncanın etrafından dolaşmaya karar verirse birkaç saniye sonra görebilecekti.

İki çocuk sessiz olmaya dikkat ederek ama hızla sandala koştular. Yanına vardıklarında Battal, brandanın bir kenarını kaldırdı, Varujan'ı omzundan iterek içeri soktu, ardından da kendisi girip aceleyle brandayı kapattı. Ne de olsa bu iki küçük kertenkele, bir şeylerin içine sızmakta ustaydılar.

Çocuklardan biri sandalın içindeki uzun yolcu koltuğuna, diğeri de karşısındakine uzandı. Parmağını dudaklarına götürüp *sus* işareti yaptı Battal. Varujan da başını salladı. Brandadan geçen hafif ışıkla, içerisi loştu. Nefeslerini tutarak dışarıyı dinlemeye başladılar.

Ziyaretçilerin hepsi çıkmış, lunapark mezar sessizliğine bürünmüştü. Bu sessizliğin içinde önce hafif sonra sertleşerek artan bir ses gelmeye başladı kulaklarına.

Tak! Tak! Tak!

Arkasına basılmış, yumurta topuklu bir çift ayakkabının sesi. O pis hergelenin ayakkabılarının sesi... *Tak! Tak! Tak!* Gittikçe yaklaşıyordu.

Korkuyla birbirlerine baktılar büzüştükleri koltuklardan.

Tak! Tak! Tak! Tak! İki metreye kadar yaklaşmıştı ses.

“Birader, kapandı! Hadi dışarı lütfen!”

“Rrr-dşma... Aarrkadaşma bakyom...” diyen bir yanıt duyuldu dili dolaşan birinden.

“Hadi kardeş, hadi! Kimse kalmadı burada, gitmiştir arkadaşın da!”

Hergele, bir süre daha dili dolaşarak itiraz etmeye çalıştıysa da otoriter olan diğer ses, onu bastırdı. Ve iki ses, birbirlerine bir şeyler söylemeye devam ederek çocuklardan uzaklaşmaya başladı.

Battal ve Varujan, rahatlamış gözlerle birbirlerine bakarak, bir süredir tuttukları nefeslerini saldılar.

“Tamam, hadi çıkalım,” dedi Varujan fısıldayarak.

“Duralım biraz daha,” diye itiraz etti Battal. “İyice uzak-

laşsın o herif. Hem ya bizi beklerse dışarıda bir yerde? Sıkılıp gider belki zaman geçince.”

Varujan’a mantıklı geldi, “İyi madem.”

Gerek tüm günün yorgunluğundan gerek yaşadıkları gerilimden gerekse açlıktan, bir süre sonra uykuya teslim oldular. Başlarının üzerindeki sarımtırak branda da onlara güvenlik hissi verip gevşetmişti.

Duymaya başladığı ses yüzünden, Varujan gözlerini kırptırdı. Sonra esneyerek ve mahmur mahmur gözlerini açtı. Üşüyordu, kollarını omuzlarına sardı. Şaşkın bir ifadeyle sağına soluna bakındı. İlk anda nerede olduğuna anlam veremediyse de karşısındaki oturakta, iki büküm vaziyette uyuyan Battal’ı görünce bilinci netleşti. Ses devam ediyordu. Uzaklardan gelen bir bağırış... Uzaklardan ve tuhaf bir biçimde, yukarıdan... Gökyüzünden.

Elini uzatıp arkadaşını dürttü.

“Battal! Battal! Uyan!” artık fısıldamıyordu.

Battal sıçrayarak uyandı. Yüzünde Varujan’ın az önceki ifadesi vardı, birkaç saniye boş boş baktıktan sonra hızla doğrulup oturdu. Başı brandaya değdi ve dışında bir tümsek oluşturdu.

“Allah kahretsin! Nasıl uyuduk? Eyvah! Saat kaç?”

“Bilmiyorum ama çok geç herhalde. Annem beni öldürecek. Ya uyandıysa?” dedi ve hemen ardından işaret parmağıyla yukarıyı, brandanın dışında bir yeri göstererek, “Dinle,” dedi.

Battal başını yana eğip kulak kabarttı. “Biri... Biri mi bağırıyor?” Dudaklarını büküp iri iri gözlerle dinlemeye devam etti.

“Saat kim bilir gece kaç? Bu saatte ne biri? Ya cinler falansa?” dedi Varujan. İyice korkmuş görünüyordu.

“Hadi be! Sizde cin mi var? Şeytan var sizde,” dedi Battal.

“He ya, şeytan daha güzel sanki,” dedi Varujan da. “Sarhoşlar mı acaba?” diye ekledi sonra. Olabilirdi, Battal da başını salladı.

Şeytansa da cinse de çocuklar buradan çıkmalıydılar. Hem üşüyorlardı hem açlardı hem de eve gitmeliydiler. Üstelik de ses uzaklardan geliyor gibiydi. Görünmeden sıvışıp evin yolunu tutabilirlerdi.

Girerken yaptıkları gibi brandanın ucunu kaldırdılar, önce temkinli bir şekilde sağa sola baktılar, kimseler yoktu. Sonra dışarı çıktılar. Tutulmuş eklemelerini gerdiler.

“Bu sefer de bekçi yakalayacak bizi!” dedi Battal.

Az ötedeki arka duvarı işaret etti Varujan, “Kapıdan çıkmayacağız ki!”

Öyle ya, bekçi kulübesi kapının yanındaydı.

Duvara varmak için altı metre kadar yürümüşlerdi ki ses, haykırışa dönüşmeye başladı. Üstelik bir uzaklaşıyor, bir yaklaşıyordu. Şimdi daha net duyabildikleri bir makine sesi de eklenmişti buna. Biraz daha yürüyüp atlıkarıncayı geçerek açıklığa vardılar ve...

Ve “Çocuklaarr!” diye haykırdı ses birden. Yine uzak ve yukarıdan geliyordu ama anlaşılıyordu. “Çocuklar! Burada-yım!”

İlk önce Battal anladı sesin geldiği yönü ve soluna dönerek başını kaldırıp ileride, yüksekteki bir noktaya bakmaya başladı.

“Bekçi bizi nah yakalar,” dedi sayıklar gibi.

Bunun üzerine Varujan da onun baktığı yere baktı ve çenesi şaşkınlıkla açıldı.

Bekçi, gerilip açılarak yerden metrelerce yükselmiş olan zincir salıncağın bir koltuğunda, tek başına, elleri bacakları çırpınarak, gecenin karanlığının içinde hızla dönüp duruyordu. Aşağıdan bakıldığında küçücük görünüyordu.

“Çocuuk...” zincir bu tarafa döndüğünde yakınlaşan ses, diğer tarafa, denize doğru döndüğünde uzaklaşıyordu, “...laarr!”

Varujan ve Battal şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Neydi bu böyle?

“Basıınn!” diye bağırdı bekçi gökyüzünden. “Düğmeye!”

İki çocuk ürkek adımlarla zincir kulesine doğru yürüdüler. Biniş merdivenlerine ve kumanda paneline beş metre kala durup daha fazla yaklaşmadılar.

Zincir yelpazesinin bir ucundaki ve çocuklardan sekiz on metre yukarıdaki bekçi, tekrar çocukların tarafına döndü.

“Orada düğme var! *Stop* yazan kırmızı... Kırmızıya basın!” Tekrar deniz tarafına döndü. Bir yandan da çırpınmaya devam ediyordu. Bu görüntü bir an Battal’a komik geldi. Uçmaya çalışan acemi, aptal bir kuş türü gibiydi. Gülecekti ama kendini tuttu.

Durumu kavrayan Varujan, merdivenlerin yukarısındaki kumanda panelinde bulunan ve buradan da seçilebilen durdurma-başlatma düğmesine ulaşmak üzere birkaç adım attı. Fakat Battal hemen koluna yapışarak onu durdurdu.

Varujan şaşkın gözlerle arkadaşına baktı, “Ne?”

“Burada kaçagız, oradan indiği zaman bizi dövebilir hatta polise bile verebilir. Eve sabaha kadar gidemeyebiliriz. O zaman ne olacak, ne diyeceğiz? Ama şimdi gidersek annen hâlâ uyuyordur. Anneni biliyorsun...”

Varujan incinmiş ve de kızmış göründü.

Bunun üzerine Battal, “Yani, uyuyordur işte...” diyerek lafı yuvarladı. “Görünmeden girip yatarız ve bu akşamdan kimse haberi olmaz. Yoksa ikimizi de büyük cezalar, dayaklar bekler. Bütün yazı da evde geçiririz.”

“Adam ne olacak?” diye sordu Varujan yukarıda dönüp durmakta olan bekçiye bakarak. “Hem oraya nasıl çıkmış, kim çalıştırmış bunu?”

“Nasılsa nasıl,” dedi Battal da yukarı bakarak. “Elbet biri duyar gelir ve onu indirir. Ne olacak ki zaten orada ona? Ölecek mi?” dedi. Çocuk akıllarıyla yürüttükleri bu fikirler ve çocuksu korkuları yüzünden, zincir kulesine arkalarını dönerek az önce dışarı çıkmak için gözlerine kestirdikleri duvara doğru yürümeye başladılar yine.

“Çocuklar!” diye haykırdı uzaklaştıklarını gören bekçi.
“Gitmeyin! Basın şu düğmeye!”

Bir an için iki çocuk da durdu. Birbirlerinin gözlerine baktılar, tam geri döneceklerdi, bekçi tekrar bağırdı,

“Bassanıza ulan piç kuruları!”

Zaten korkmuş olan iki çocuk, bunun üzerine vazgeçip duvara doğru koşmaya başladılar ve iki küçük kertenkele gibi tırmanıp duvarın öte yanında, gecenin karanlığında gözden kayboldular.

Bekçi bağırmaya devam ediyordu, “Orospu çocukları!”

Kan ter içinde Halk Caddesi’nden tırmanıp eve vardıklarında, Arpine koltukta horlayarak uyuyordu. Bir kolu koltuktan yere sarkmıştı ve yerde boş bir likör şişesi duruyordu. Varujan utanarak şişeyi yerden kaldırdı ve sehpanın üzerine koydu, annesinin kolun da koltuğa. Battal da anlayışlı bir ifadeyle ve başını öne eğerek arkadaşının omuzuna dokundu. Duvardaki rakkaslı saat, sabaha karşı üç buçuğu gösteriyordu. Arpine’nin onlar için hazırlayıp masaya koyduğu yemeklere baktılar fakat iştahları yoktu. Yemek yemek yerine, ses çıkarmamaya özen göstererek Varujan’ın odasına gidip, karşılıklı iki divana hazırlanmış olan yataklarına girdiler.

Ertesi gün öğleye doğru uyandılar. Arpine, eve kaçta döndüklerini sorduğunda bakkal Yanni’nin henüz açık olduğunu söylediler. Yanni, dükkânı akşam on buçukta kapatırdı. Kadın neden yemek yemediklerini ve daha başka şeyleri sormadı. Baş çatlıyordu. Ama yine de onlara kahvaltı hazırladı. Çocuklar kahvaltı boyunca birbirlerinin yüzüne pek bakmadılar. Ondan sonraki hayatları boyunca da birbirlerini en fazla üç kere daha gördüler.

O geceden iki gün sonra herkesin dilinde bir hadise do-

laşmaya başladı. Battal'ın babası İsmet, bir akşam işten çıktıktan sonra eve gelip karısına anlatmıştı olayı. Lunaparkın bekçisinden üç gündür haber alınamamış. Önceleri pek üzerinde durmamış kimse fakat tuhaf olan bir şey daha varmış. Oyuncakların bakımını yapan işçiler, lunaparktaki büyük zincir salıncağın zincirlerinden birinin kopuk olduğunu görmüşler. İşin ilginç, kopan onca metrelik zincirin ve ucuna bağlı olan oturma sandalyesinin nerede olduğunu da bulamamışlar. Ta ki, bugün sabah saatlerinde Kuşkonmaz Camisi'nin önündeki bir balıkçının oltası, bir şeye takılana kadar... Reji'nin penceresinden görmüş İsmet sahildeki hummalı kalabalığı ve gidip oraya toplaşan meraklı kalabalığın arasına karışmış.

“Zincir bütün vücuduna dolanmış, şişmiş dili bir karış dışarıda ve hâlâ o sandalyede oturur vaziyette çıkardılar onu denizden,” demişti İsmet karısına, fısıldayarak. Fakat odasının kapısı aralık olan Battal hepsini duymuştu.

Nasıl olduğunu henüz kimse bilmiyormuş fakat en olası görünen şey, bekçinin hangi akla hizmetse, lunapark kapandıktan sonra geç bir vakitte zincire bindiği, oturduktan sonra uzanıp başlatma düğmesine bastığını fakat durdurma düğmesine kimin basacağını akıl etmemesiymiş. Muhtemelen saatler boyunca dönen zincir, bir zaman sonra dayanamayarak kopmuş ve o hızla, adamcağızı denize kadar fırlatmış. Belki zincir kopmadan bile ölmüş olabileceğini söylemiş bazı kişiler. Adam belki biraz eğlenmek istemiş olabilirmiş, belki biraz da sarhoş olabilirmiş. Tuhaf görünse de durum buymuş işte. Yetkililer yine de her seçeneği araştırıcaklarmış.

Babası annesine anlatırken tüm bunları duymuştu Battal. Gözleri dolmuş ve boğazına bir yumru oturmuştu. Aynı şeyler Varujan'ın evinde de konuşulmuştu tabii. İki çocuğun o günden sonra yüzleri pek gülmedi. Eski neşeli halleri kalmadı. Birbirleriyle de görüşmeyi istemez oldular. Kısa buluşmalarının birinde, bundan kimseye bahsetmeyeceklerine dair sözleştiler. Çünkü tersi olursa o gece lunaparktaki korkularının kat kat fazlası onları bekliyor olacaktı.

Ve bundan sonraki her şey çok hızlı gelişti. Birkaç ay sonra Varujan tuhaf sesler duyup, olmayan şeyler görmeye başladı. Durumu bir türlü düzelmeyen çocuğu kilise papazına, cami hocasına ve doktorlara götürdüler. Fakat çocuk düzelmedi.

Haftalardan sonra bir gün Battal, annesi Nebahat'ın zoruyla Varujan'ı ziyarete gitti. İki kadın salonda sohbet ederlerken Battal, o gece karşılıklı uyudukları odaya girdi ve yatağında yatmakta olan Varujan'ın karşısındaki divana oturdu. Başını öne eğdi ve arkadaşıyla hiç konuşmadı. On dakikalık suskunluğun sonunda Varujan, yastıktaki başını yavaşça Battal'a doğru çevirdi, altları mor halkalarla dolu boş gözleriyle arkadaşına bakarak,

“Yanni bıçakla çükünü kesecek!” dedi ve çılgınca gülmeye başladı. Ağzının içinde şişen iğrenç bir tükürük balonu dudaklarında patladı. Burnundan da yeşil sümükler fışkırdı.

Avurtları çökmüş, dudakları gerilmiş ve dişleri korkunç biçimde ortaya çıkmıştı. Mezardan kaçmış bir hortlağa benziyordu çocuk. Battal ağlamaya başladı ve koşarak odadan çıktı.

Bu, Varujan'ı son görüşüydü.

İki hafta sonra Varujan'ı akıl hastanesine yatırdılar ve ondan sekiz ay sonra da mahalleye ölüm haberi geldi. Son zamanlarda hiçbir şey yiyip içmemeye başladığını ve sonunda çoklu organ yetmezliğine bağlı olarak öldüğünü söylediler.

Varujan, ödemişti. Şanslı çocuktu.

Mayıs 2017, Üsküdar

Saat, sabaha karşı üç buçuktu. Battal Çolak, montunun yakalarını kaldırdı. Denizden esen hafif bir rüzgâr, kırılaşmış saçlarından geçti. Hâlâ denizdeki kazıkların arasındaki o noktaya bakıyor ve olmasını umduğu şeyin olmasını bekliyordu. Bir insan bir şeyin bedelini ödemeye bu kadar hevesli olur muydu? Ama o, ödemek istiyordu artık.

Ayakta durmaktan yorulmuştu. Hemen yanı başındaki

banka oturdu. Omuzlarını kaldırıp boynunu içeri çekti. Gözleri hafifçe kapandı, evde olsa uyuyamazdı ama buraya geldiği her gece, on beş dakika uyuyabiliyordu. Belki de huzuru bulmaya en yakın yerin burası olduğunu düşündüğü için...

“Piç kurusu...”

O ses! Gözlerini kırpıştırarak araladı. Denize doğru baktı. Yarım saat kadar önce suya bir şeyin battığını ya da sudan bir şeyin çıktığını gördüğünü sandığı o noktada, deniz yine hareketlenmeye başladı. Heyecanla ayağa kalktı ve pürdikkat bakmaya başladı. Korkuyordu, çok korkuyordu ama bir yandan da çok istiyordu.

“Hadi...” dedi beklenti dolu bir fısıltıyla.

Sudaki hareketlenme çoğaldı ve fokurtulara dönüştü.

Derken, yine o paslı şıkırtı duyuldu. Islak bir zincirin suda ilerleyen bir yılanmışçasına, kıvrıla kıvrıla hareket ederkenki sesi.

Oluyordu galiba! Sonunda ödemesini yapabilecekti. Ödeyecek ve huzur bulabilecekti sonunda!

Ayakucunda serili denize bakarken su, bir noktada farklı bir renge büründü. Bir metre karelik bir alan... Sonra o alanın içinde, denizle birlikte dalgalanan bazı yüzler belirmeye başladı. Önce annesinin yüzü belirdi, suyun hemen altında dalgalanıyordu. Sonra silikleşip dağılarak babasının yüzüne dönüştü. Aynı şekilde babasının yüzü de Varujan’a... Dalgalanan yüzler albümüne yenileri ekleniyordu. Bakkal Yanni, Anatola, Ömer Şerif, Sadri Alışık, Arpine... Hepsi de birbirine dönüşüp, birbirine karışarak suyla beraber dalgalanıyorlardı.

Battal’ın gözleri doldu. Beyaz bıyıklarının altındaki dudaklarında buruk, özlemlili bir gülümseme belirdi. Gözleri şimdi altmış yaşındaki bir adamın değil, on bir yaşındaki çocuk Battal’ın gözleriydi.

Tanıdığı ve özlediği yüzler bir süre sonra kayboldular fakat yerlerinde yeni bir yüz belirdi. Denizin derinlerinden yavaş

yavaş yüzeye yükseldi bu yüz ve o da diğerleri gibi dalgalanmaya başladı. Battal'ın bakışları bir an için korkuyla dondu. Evet, ödemeye yıllardan beri hazırdı ama şimdi korkuyordu işte.

“Korkma ufaklık,” dedi sudaki yüz. Onca güzel yüzden sonra bu, elbette korkulacak bir yüzdü. Gözlerinden biri yerinde değildi ve siyah kanlı bir çukur vardı orada. Sağ yanığının büyük kısmı balıklar tarafından yenmiş gibi, etleri lime limeydi. Morarmış dudaklarının kenarlarını yosunlar kaplamıştı. Yıllar boyunca denizin dibinde kalmış ve çürümüş birinin yüzüydü bu. Ve suda dalgalandıkça daha da iç bulandırıcı görünüyordu.

“Burada da bir lunaparkta duruyorum ben,” diye devam etti yüz. “Üstelik sadece geceleri değil, sürekli duruyorum. Sen ve arkadaşının sayesinde sürekli burada duruyorum. Buradaki lunaparkın da bir bekçiye ihtiyacı var evlat.” Sesi yüzeye boğuk, derinden, ıslak ama ürpertici bir şekilde de anlaşılır geliyordu.

Battal Çolak, büyülenmiş gibi denize bakıyordu.

“Burada çarpışan otomobile bedava binebilirsin ufaklık,” dedi yüz. “İster misin?”

Yutkunarak başını salladı Battal. Ama aklının salim bir yanı da oradan uzaklaşmasını söylüyordu.

“Evet, tabii istersin. Bütün çocuklar ister. Seni burada çarpışan otomobile bindireceğim çocuk. İstedığın kadar binebileceksin.” Yüz, iğrenç bir şekilde dalgalanmaya devam etti.

Battal Çolak, yavaşça bir ayağını geriye attı. Ama gözleri halen sudaki yüzdeydi.

“Gel bak, daha neler göstereceğim sana burada. Ne de olsa ben buranın bekçisiyim ve sana önemli bir şey öğreteceğim ufaklık.”

Battal diğer ayağını da öbürünün yanına çekti. Üzerinde durduğu betonda bir adım geri atmış oldu.

Birden, o zincir şıkırtısını duydu yine. Ama daha güçlü şe-

kilde. Sudaki yüzün iki yanı fokurdamaya başladı ve bir anda, üzeri yosunlarla kaplanmış, paslanarak kararmış iki zincir, ok gibi suyun içinden yukarı fırlayarak Battal'ın ayak bileklerine dolandı.

“Evet, sana öğreteceğim piç kurusu! Bir düğmeye nasıl basılması gerektiğini de öğreteceğim sana burada!” diye haykırdı yüz.

“*Gel buraya!*”

Sudaki yüzün olduğu o bir metrekarelik alan, şimdi kaynamaya başladı. Sanki binlerce balık o noktaya toplanmış ve kıvranıp duruyorlardı. Battal'ın ayak bileklerine dolanan paslı zincirler, kuvvetle suyun içine geri çekilmeye başladı. Bu kuvvete karşı koymayan adam, sakince gözlerini kapattı.

“Ödüyorum işte sonunda,” dedi alçak bir sesle.

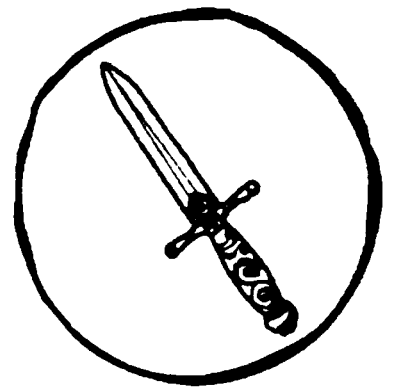
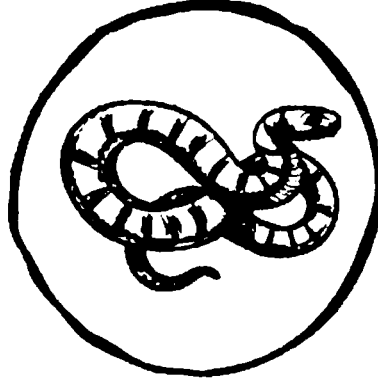
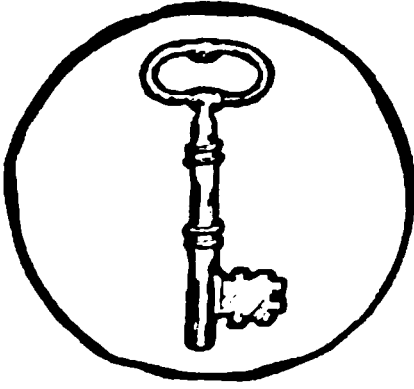
Ayak bileklerine dolanmış olan zincirlerin hemen ardından, Battal'ın bedeni de suya dalıp gözden kayboldu. Denizin o noktası bir süre daha hafifçe fokurdayıp sonra normale döndü.

Erken uyanmış kirli beyaz bir kedi, az önce Battal'ın durduğu yere giderek denizde yitip gittiği o noktaya baktı. Kısa bir süre sonra da kendisini ilgilendirmediğini düşünmüş olacak ki “*Her neyse,*” der gibi miyavlayarak Kuşkonmaz Camisi'nin bahçesine girdi.

Üsküdar sessizdi. Denizin yüzeyi, esen rüzgârda hafifçe şırıldıyordu. Yarım saat önce caminin arkasındaki yoldan Harem yönüne doğru geçmiş olan polis devriye otomobili, bu kez de yavaş yavaş Üsküdar iskelesine doğru ilerliyordu.

KORKUNUN KENDİSİ

FUNDA ÖZLEM ŞERAN

DARK
İSTANBUL

“Sayın yolcular, yoğun türbölans nedeniyle uçuşumuzda ufak bir sıkıntı yaşamaktayız. Lütfen güvenliğiniz için koltuklarınızdan kalkmayın, kemerlerinizi bağlı tutun ve kabin personelinin talimatlarına uyun. Ladies and gentlemen, please...”

Uçağın şiddetli sarsıntılarına bir yenisi daha eklenirken, sıkıntının pek de ufak olmadığını anlayan yolcuları büyük bir panik dalgası sardı. Pilotun anonsu insanları sakinleştireceği yerde daha beter korkutmuştu. Oksijen maskelerine uzananlar, can yeleklerini giymeye çalışanlar, kemerine sımsıkı yapışıp dua edenler, çığlık atanlar, kafasını dizlerinin arasına sokup deve kuşu gibi saklananlar arasında sakin olan tek bir kişi vardı.

Bir hahamla papazın arasında oturan kadın tek başına yolculuk ediyordu ve iki din adamı da korkudan bembeyaz olmuş yüzlerle tanrılarına yakarırken onları hafif bir tebessümle izlemekteydi. Uçağı saran dehşet ona bulaşmamıştı, aksine bu durumdan zevk alan bir hali vardı. Dev metal kuş olağanüstü hava koşulları nedeniyle bir sağa bir sola yatarak havada kalmaya çalışırken genç kadın, sanki lunaparktaki bir hız trenin-

deymiş gibi eğleniyordu. Ancak yüzündeki tekinsiz gülümseme uçağın manevralarından çok, etrafındaki insanların çaresiz yalvarışlarından kaynaklanıyordu. Hosteslerden biri hiç âdeti olmamasına rağmen çığlık atarak bayılınca, genç kadın tatmin dolu bir iç çekişle gözlerini kapatıp başını geriye yasladı.

Bu sırada hem uçağın hem kendisinin kontrolünü elinde tutmaya çalışan pilot bir anons daha yaparak İstanbul Havalimanı'na zorunlu iniş yapacaklarını duyurdu. Kimse ona karşı çıkmadı; sadece sağ salim yere inebilmek için dua ediyorlardı. Zorunlu olduğu kadar zorlu da geçen iniş boyunca korku ve panik sürdü; fakat tekerlekler piste değdiği anda çığlıklar, sayıklamalar, inilti, fısıltılar son bulmuştu. Uçakta çıt çıkmıyordu. Normalde böyle bir uçuştan sonra yolcular sevinçten alkış tutar, aşırı jestlerle pilotu ve hostesleri tebrik eder, birbirlerini kutlayıp şamata yapardı. Ancak tek başına yolculuk yapan kadının aralarında bulunduğu kalabalık ölüm sessizliğine bürünmüştü. Pistten terminale olan uzun sürüş sırasında ifadesiz yüzlerle beklediler, sessizliği bozan tek şey uçak durduğunda yanan kemer ikaz ışığının sesi oldu. Pilot anons bile yapmamıştı, o da herkes gibi bir boşluğa düşmüş gibiydi.

Şaşkın hostesler kapıların yanındaki yerlerini aldı ama kimse konuşmadı. İnsanlar uykudan uyanır gibi sakın yüzlerle kalkıp bagajlarını aldılar ve kapılar açılınca sırayla uçaktan indiler. Planladıklarından başka bir yere indikleri için kızgın bile değillerdi. Kimse söylenip şikâyet etmiyordu çünkü kimse ne olduğunu anlamamıştı. Neler olup bittiğini bilen tek kişiye merdivenin tepesinde bir an durdu ve etrafa bakındı. Fırtına taşıyan havayı koklarken yüzündeki gülümseme genişledi, sonra o da diğer yolcuların arkasından aşağı indi. Artık onlarla işi bitmişti.

Ancak terminal binasına adım attığında şaşkınlık onu da yakaladı. Etrafta koşturan insanlarla karşılaşınca yürümeye devam etti ama tebessümü silinmiş, yerini meraklı ve biraz da endişeli bir ifade almıştı. Ağlayanlar, bayılanlar, bağıran-

lar, koşanlar, yığılanlar ortalığı velveleye vermişti ve yakın zamanda sakinleşecekleri de yoktu. Kadın yanlarından geçerken dikkatle onları izledi ama bir anlam veremedi. O sırada acil durum anonsu yankılandı. Havaalanına bomba ihbarı yapılmıştı, yetkililer terör saldırısı tehdidini bertaraf etmek için var güçleriyle çalışıyordu ve vatandaşlardan sakinliklerini koruyarak görevlilere yardımcı olmaları isteniyordu. Kadın neler olduğunu anlamamanın rahatlığıyla iç çekti, yüzündeki alaycı tebessüm geri gelmişti. “Ah, kardeşim...” diye kendi kendine, söylenerek toplu histerinin pençesindeki kalabalığı aştı ve güvenlik barikatlarını atlatarak uzun bir yürüyüşün ardından havalimanından çıktı.

Tam zamanında gelmişti; bugün Hermes’in günüydü, yani habercinin ve gezginin. Dışarıda yağmur ve upuzun bir taksikuyruğu onu bekliyordu. İçerideki krizi fırsat bilen taksiciler çaresiz müşterilerle pazarlık ederek tarifelerini üçe dörde katlamamanın peşindeydi. Kadının böyle dertleri yoktu; o yüzden yanına yaklaşan at hırsız kılıklı taksiciye önce aldırmadı. Adam hem yağlı müşteriye hem de güzel bir kadını avucuna düşürmenin hayaliyle sırita sırita yanaştı. Birkaç kelime bozuk İngilizceyle şansını denedi, kadının onun dilini gayet iyi anlayıp konuşabildiğini bilmeden. Cevap alamayınca bu sefer beden dilini kullanmaya karar verdi, neyse ki fazla ileri gidmeden kadın dönüp ona sert bir bakış attı. Ancak adamla göz göze gelince ifadesi değişti. Onda gördüğü bir şey bakışlarının yumuşamasına, o tekinsiz tebessümün geri gelmesine sebep olmuştu. Elbette, şoför bunu yanlış anlamakta gecikmedi, talihin ona güldüğünü sanarak sırtıttı. Oysa ona gülen şey bambaşkaydı.

Kadının valizi yoktu ama taksici bu önemsiz detayı fark etmedi. Abartılı bir jestle arabanın kapısını açtı, müşterisi arka koltuğa otururken aklına gelen binbir hinlikle ellerini ovuşturmaya başlamıştı bile. Yola çıktılar ve havaalanının şehre tek bağlantısı olan otobanda ilerlemeye başladılar. Başka ara yollar

olsa taksici mutlaka dolanıp yolu uzatır, taksimetreyi şişirirdi ama etrafta sadece ormanlık alan vardı. Karanlık çökmüş, yağmur dinmişti. Kırmızıya çalan yarım ay, bir film sahnesindeki gibi bulutların arasından çıkmıştı. Ancak şoförün aklında başka sahneler vardı. Sessiz yolculukları sırasında kadına kaçamak bakışlar atmıştı ama kadın özellikle onunla göz göze gelmiyor gibiydi. Epey güzeldi, turist olduğu belliydi. Sadece parasını söğüşleyip bırakmak haksızlık olurdu. Hem bu yabancılar rahat tipler değil miydi? Taksiyi şöyle kenara, ormanın içine doğru çekse, kendisi de arka koltuğa, kadının yanına geçse ne olurdu? Karşı çıkacak değildi ya? Hem çıksa kaç yazardı? Onu da üç ay önceki kız gibi susturmasını bilirdi. Gerçi o daha genç, çıtı pıtı bir şeydi. Bağırınca tek yumrukta susmuş, cılız kollarıyla uzun süre karşı koyamamıştı. Ölüp gitmesi iyi olmamıştı ama o da pek dayanıksız çıkmıştı canım! Hem ne yapacaktı başka? Orospu, boynunu ısırınca öfkesine yenilip karıyı gırtlaklayıvermişti. Ne vardı bunda? Sorsalar meşru müdafaa derdi; neyse ki o kadarına gerek kalmamıştı. Hazır ormanlık yerdeyken bir çukur kazıp cesedi gömmüştü, elbette işini bitirdikten sonra.

Dikiz aynasında gördüğü görüntüyle direksiyon hâkimiyetini kaybetti bir an. Öldürdüğü kız arka koltuktaydı. Fakat o değildi, olamazdı. Kendini de direksiyonla beraber toparlayıp tekrar baktığında camdan dışarıyı izleyen kadını gördü. Derin bir nefes alarak her şeyin yolunda olduğunu düşünmeye çalıştı. Kısa bir an hayal görmüştü o kadar. Uykusuzluk ve yorgunluk, anıları su yüzüne çıkarmıştı sadece. Kızın gömülü olduğu yerden geçiyorlardı tam da; şu dönemecin orası mıydı, yoksa uzun ağacın arkası mı? Peki, ya çalıların arasından yalpalaya yalpalaya çıkan şey, o değil miydi?

Bu kez kaslarını kontrol altında tuttu. Fakat zihnine söz geçiremiyordu. Arabayı hızla sürerken kızın bir şekilde canlanıp topraktan çıkarak peşine düştüğünü hayal ediyor, dahası o çürümüş cesedin taksinin arkasından koştuğunu sanarak dikiz

aynasına bakıp duruyordu. Oysa gördüğü tek şey, müşterisinin sakın tebessümüydü.

Yolun kalanını nasıl gittiğini anlamadı, arabayı öyle hızlı kullanmıştı ki muhtemelen birkaç ceza birden yemişti. Umu-runda değildi, ormanlık alandan uzaklaşıp şehre ulaşana kadar kan ter içinde kalmıştı ama hâlâ güvende hissetmiyordu. Kızın cesedi peşindeymiş gibi ikide bir arkaya bakıp duruyordu. Ne kadın vardı artık gözünde ne de taksimetre. Gidecekleri yere vardıklarında kadının uzattığı parayı saymadan aldı. Ancak o iner inmez korkudan irileşen gözlerinde bomboş bir bakış belirdi. Sanki içi çekilip alınmış, geriye yalnız posası kalmıştı. Onun aksine, kadın işi bittiğinde posayı gömmeye gerek görmedi. Kendinden emin adımlarla yürüyüp gitti.

Taksim Meydanı, gündüzün çılgın keşmekeşinden gecenin karanlık tekinsizliğine geçiş yapmıştı. Kadın için hava hoştu. Yanından geçen tehlikeli tipler, alıcı gözüyle tartan uğursuz bakışlar, taksicinin benzeri yılışık gülüşler onu rahatsız etmiyordu. Asıl rahatsızlığı ona yaklaşma, hatta peşine düşme cesaretini gösterenler yaşıyordu. Kimisi özgüvenli yürüyüşünden onun sivil polis olduğuna hükmetti, kimisi uzun boyunu ve kaslı vücudunu transseksüel oluşuna verdi, kimi de sadece yandan gördüğü o yamuk tebessümle irkildi. Sonuçta her biri en kötü fobisiyle yüzleşerek geri çekildi. Kadın Tarlabası'ndan aşağı inerken arkasında kafası hayli karışık bir kalabalık bırakmıştı.

Ara sokaklardan birine girdiğinde köşe başında bekleyen torbacı önce erketede kaldı, sonra giderek kullanmaya başladı. En sonunda, "Sıçarım böyle işe!" diyerek tabanları yağladı. Genç kadın sakince yürümeye devam etti; sanki her adımda şehri özömsüyor, her geçen dakika burayı evi haline getiriyordu. Buna rağmen kalmak için bir oteli tercih etmişti. Hem konumu hem dış cephesiyle hiç de öyle tercih edilecek bir yer gibi görünmüyordu; fakat kadın karanlık sokağın ucundaki izbe binaya girerken tereddüt etmedi. Kapıdan geçerken tabe-

lada yanıp sönen neonlu “Afrodit Otel” yazısına belli belirsiz tebessüm etmişti, o kadar.

Resepsiyonda uyuklayan adam onu fark edince iri göbeğini kaşıyarak doğruldu. Suç filmlerindeki belalı karakterlerin kötü bir kopyası gibiydi. Tavrından ve duruşundan yılın işletmecisi ödülünü kazanmadığı açıkça belli oluyordu ama kadına bakarken salyalarını toplamayı becermişti en azından. Kadın bir oda istedi, adam saatlik fiyatı söyledi, belirgin bir imayla. İşte o zaman çekti kadının dikkatini. Tekinsiz gülümseme aralarındaki gizli bir anlaşmanın mührüymüş gibi bir süre havada asılı kaldı. Sonra adamın sakallı yüzü soldu, gözleri titredi, başı öne eğildi. Kadına odanın anahtarını uzatırken sesi içine kaçmıştı. Ne kimlik sordu ne de gecelik ücreti peşin istedi. Sadece masanın altına saklanıp başparmağını emmek istiyordu; çocukken babaannesesi Karakoncolos hikâyeleri anlattığında yaptığı gibi.

Anahtarı alan kadın arkasında bıraktığı doldurulamaz boşluğa aldırmadan merdivenleri çıktı. Her katta odalardan gürültüler geliyor, kapılar açılıyor, gün yüzü görmemiş karanlık kafalar dışarı uzanarak meymenetsiz bakışlarla ortama yeni düşen bu esrarengiz kadını kesiyordu. Otelin pek de sakin olmayan sakinleri gecenin getirdiği şeyden paylarını alabilmek için fırsat kolluyordu. Neyse ki çok fazla beklemeleri gerek-meyecekti.

On üç numaralı odanın önüne gelince durdu kadın. Uğursuzluğa inanmıyordu, ne de olsa uğursuzluğu yanında taşıyordu. Anahtarı sokup kapıyı açtı ve meraklı bakışlar eşliğinde içeri girdi. Odanın hali içler acısıydı; otelin adına inat, güzel olan ne varsa buraya ölmek için gelmiş gibiydi. Kadın aldırmadı. Yırtık perdelere, lekeli çarşaflara, kan izleriyle dolu duvarlara bakmadan banyoya girdi. Oranın durumu odadan daha iyi değildi gerçi, daracık küvetin dibi kirden kapkaraydı. Kadın umursamadan giysilerini çıkarıp attı, gömleğinin tam da aynanın üzerine düşerek paslı görüntüyü kapatması pek de

tesadüf değildi. Fakat duş perdesi yapış yapıştı ve kapı da tam kapanmıyordu. Oteli İstanbul'un en kötü işletmesi olmaktan kurtarabilecek tek şey sıcak suyun akmasıydı, kadın da buna odaklanmış gibi hemen duşa girdi.

Neredeyse kaynar haldeki suyun buharı küçük banyoyu sarmışken duş perdesinin arkasında bir karaltı belirdi. Kocaman bir bıçağın keskin gölgesi ona eşlik ediyordu. O meşhur filmdeki tanıdık sahneyi hatırlatırcasına duş perdesi aniden açıldı ve kadın elbisesi giymiş iri yarı bir adam, elindeki bıçağı havaya kaldırdı. Suyun altındaki çıplak kadın korkuyla çığlık attı, adamın indirdiği darbelere karşı koymaya çalışıyordu ama güçsüz kolları onu savuşturamadı. Bıçak her saplanışında derin kesikler açıyordu vücudunda, kısa sürede her yer kana bulanmıştı. Çığlıkları son bulurken nihayet kadın da daha fazla direnemedi ve cansız bir hâlde küvete yığıldı. Son nefesini vermeden önce tüm korkusu silinmişti. O sırada yandaki on üç numaralı odada kalan kadın, keyifle gülümseyerek banyo yapmaya devam ediyordu.

Ertesi gün Zeus'un günüydü. Havayı şimşekler ve yıldırımlar doldururken herkes kuytu bir köşeye sığınmıştı. Sokaklar nispeten tenhaydı. Kadın hiç acele etmedi, otelden çıkıp İstiklâl boyunca aşağı indi. Galata Kulesi'nin önünde her zamanki kalabalık yoktu, olsaydı da onu durdurmazdı. Kimseye aldırmadan içeri girdi, asansör yerine merdivenlere yöneldi. Kapıdaki görevli ona engel olmak istedi ama bir anda içini garip bir klostrofobi (kapalı alan korkusu) kaplamıştı, kendini dışarı zor attı. Kadınsa basamakları ağır ağır çıkarken duvardaki yüzyıllık taşları okşuyor, garip ve eski bir dilde sözcükler mırıldanıyordu.

Kulenin tepesine ulaştığında bir lokantayla karşılaşınca bozuldu; fakat bu ona mâni olmadı. İçeridekilerin meraklı bakışları eşliğinde balkona çıktı. O kadar yüksekte İstanbul manzarasına bakarken yüzünde yine nahoş bir tebessüm belirmişti. Ancak fazla oyalanmadı, kulenin etrafında dönerek taş

duvarlarda elini gezdirmeye başladı. Bunu yaparken yüzünü manzara yerine kulenin kendisine dönmüştü, her turda yinelediği sözcüklerle sanki onunla konuşuyordu. Sayısını sadece onun bildiği tekrarların sonunda, kulenin tepesine bir karaltı çöktü. Aşağıdaki tek tük insanların üzerine de bir çift yarasa kanadının gölgesi düşmüştü ama kimse ne olduğunu anlayamadı. Kadın kafasını kaldırıp karaltıya gülümsedi. Galata'nın ünlü kanatlarının gerçek sahibi arka pençelerinin üzerinde dikilerek kadını selamladı ve tüylü kafasını havaya kaldırarak sivri dişlerinin arasından haykırdı. Bu açıkça bir uyarıydı; şehre salacağı korkunun, kan ve vahşetin teminatıydı. Sözü nü yerine getirmek üzere kocaman kanatlarını açtı ve kulenin tepesinden atlayarak şimşeklerle birlikte İstanbul semalarında süzölmeye başladı.

Sonraki gün Afrodit'indi. Kadın karşı yakaya geçti. İnsanların kanını emen dev vampir yarasa dehşeti henüz buraya sıçramamıştı. Ancak Kadıköy'de başka bir dehşetin izlerine rastladı. Körler Ülkesi, insanları aniden kör eden garip bir salgınla çalkalanmaktaydı. Kadının yüzünde yine o bezgin, alaycı ifade belirdi; belli ki biri ondan önce davranmıştı. O yüzden burada fazla durmadı. Üsküdar'dan Kız Kulesi'ne geçerek hedefine vardı. Buranın da lokantaya çevrilmiş olmasına bozulmaktan öte kızmıştı artık. Merdivenlerle yerin altındaki gizli mahzene inerken söyleniyordu. Görevliler ofidiyofobi ve hidrofobi (yılan ve su korkusu) ile etrafa kaçıştığı için onu durduracak kimse kalmamıştı.

Kulenin dibine ulaştığında asırlardır saklı kalmış yılan figürlü eski lahiti neredeyse eliyle koymuş gibi buldu. Üzerindeki tozu toprağı sevgiyle okşayarak temizledi ve kadim sözleri tekrarladı. Yer sarsılmaya başlayınca lahit de çatlamıştı. İçinden sızan ışık çok ama çok karanlık bir şeyin habercisiydi sanki. Önce kuyruğunun ucu göründü, havada şaklayarak sahibesini selamladı. Ardından pulları titreşti meşum pırıltılar saçarak; upuzun, kalın yılan vücudu sürünerek lahitten çık-

tığında, Şahmeran tüm ihtişamıyla özgürlüğüne kavuşmuş oldu. Bundan sonrası İstanbulluların sorunuydu.

Cumartesi Kronos'un günüydü. Yılanlar ve yarasalarla kafayı bozmuş kalabalığın arasında dolaşarak biraz beslenen kadın, Topkapı Sarayı'na Bab-ı Hümayun'dan giriş yaptı. Hızlı adımlarla ilerleyerek Babüsselam'a vardı ama geçişte kimse ona kimlik ya da bilet sormadı. Nedense acayip bir entomofobiye (böcek korkusu) kapılmıştı herkes, o kargaşada kadını fark etmemişlerdi bile. Ne Babüssaade'den geçerken ne de Has Oda'ya yürürken önüne çıkan oldu. Beş yüz yıldır özenle saklanan kutsal emanetler onun karşısında korunmasızdı. Peygamberlerin mukaddes eşyalarının bulunduğu cam muhafazalarda elini gezdirerek sözcüklerini söyledi ve hiç uyanmaması gereken şeyleri harekete geçirdi. Saraydan çıkarken arkasına bakmamıştı, oysa koskoca bir cin kavmi asırlar süren esaretinden kurtulmuştu ve insanlığa korku salmak üzere tekrar yeryüzünde idi.

Kadının sonraki durağı Ayasofya'ydı ama buradaki işi daha uzun sürdü. Eskinin kilisesi, sonranın camisi, şimdinin de müzesinin üç yüz altmış bir kapısından tılsımlı olan yüz bir tanesini açarken biraz sabırsızlanmış, biraz da yorulmuştu. Arada mola verip bir Japon turist kafilesini Gashadokuro (öfkeli, aç iskelet) ve Hachishakusama (çocukları kaçıran dev kadın hayaleti) ile korkutması gerekti ama nihayet sonuncu mührü de açtığında cehennemin tüm iblislerini dünyaya salmıştı.

Güneş'in gününde eski bir dostu görmek için Yerebatan Sarnıcı'na gitti. Kuzeybatı köşesine doğru sakın adımlarla yürüdü ve kapıya en uzak noktadaki sütunun önüne gelince durdu. Aslında iki sütun vardı ama kadın kendinden emin bir şekilde yalnızca birine ilgi göstermişti. Suya girip ters duran kaidenin üzerindeki Medusa kafasına iyice yaklaştı. Ona bakarken gözlerinde ilk defa gerçek sevinç ve sempati vardı. Uzanıp dev yüzü sevgiyle okşadı, bir yandan da kadim lisanda konuşuyordu. Zemindeki su titreşti, balıklar kaçıştı; bir şeyin yaklaşmakta olduğunu anlamışlardı.

Yüzyıllar önce içindeki kötülüğü zapt etmek için ters şekilde konulan kafanın göz kapakları açıldı. Medusa'nın kapkara gözleri etrafında olup biteni anlamak ister gibi birkaç kez kırpıştı. Karşısındaki yüz, onun bakışlarıyla taşa dönüşmemişti; fakat şaşırtıcı derecede tanıdıktı. Heykelin dudakları çok geçmeden kıvrılarak tebessüm etti. Kafası ters durduğu için ağzı sanki üzgünmüş gibi aşağı eğimliydi, hatta nemli sütundan akan damlalar sayılırsa ağlıyor da sanılabilirdi. Kadın bu karışıklığa son vermek istercesine geri çekildi ve Medusa'ya yer açtı. Saçlarındaki yılanlar canlanarak tıslamaya başlayan gorgon kıpırdandı; fakat bir eksiği vardı. Başına en son neler geldiğini hatırlayınca hafif bir dehşete kapıldı, bu karşısındaki kadını istemeden de olsa güldürmüştü. Özür dilercesine omuzlarını kaldırıp indirdi ama arkadaşının gönlünü nasıl alacağını biliyordu.

Zemini sarsan, balıkları kaçırarak gürültü giderek arttı. Önce suyun içinde irili ufaklı yılanlar belirdi, ardından daha büyükleri sürünerek geldi ve en sonunda sütunların arasından devasa bir yaratık çıktı. Bu, Kız Kulesi'nde canlanan Şahmeran'dan başkası değildi. Kuleyi sarnıca bağlayan gizli "köpek öldüren" kanalını kullanarak gelmişti ve yanında maiyetindeki tüm çıyanları, yılanları, sürünenleri getirmişti. Ancak asıl önemli olan, ne taşıdıklarıydı. Pullu derilerin üzerinde kutsal bir emanetmiş gibi gezdirilen şey, Medusa'nın kayıp vücuduydu. Asırlar önce başı kesilip buraya yerleştirilmiş, gövdesiyse Boğaz'ın derinliklerine gizlenmişti. Şimdi ikisi bir araya gelmiş, kehanet tamamlanmıştı. Gorgon da kafasıyla bedeni birleştğinde tamamlanacaktı ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu sırrı yalnız ikisi paylaşmış gibi kadınla birbirlerine gülümседiler. Kadın ona hafif bir selam vererek karanlıklara karıştı, ne de olsa hasret gidereceği tek kişi Medusa değildi.

Ay Günü'ne gelindiğinde şehirdeki kaos ve korku ayyuka, kıpkırmızı dolunay da gökyüzüne çıkmıştı. Kadının istikameti o güne özel olarak Emirgan'daki Hekate Tapınağı'ydı. Ay

Tanrıçası'nın kendisi ortalarda yoktu ama zamanında müridi olan cadıların ruhları hâlâ mabedin içindeydi. Kadın önce üç mum yaktı; ardından anahtar, hançer ve ipten oluşan üç simgeyi sunağın ortasına yerleştirdi. Kyparodes'in kadim hayaletlerini çağırırken bir yandan da onlara güçlerini geri verecek sözleri fısıldıyordu. Serviler hışırdadı, köpekler uludu. Ayin bittiğinde küplerin üzerinde uçan kara gölgelerin korkunç kahkahaları semayı doldurmuştu.

Ancak gecenin karanlığına karışan başka sesler de vardı. Kadın yönünü bir sonraki durağına çevirmişti ki ara bir sokakta hırlamalar duydu. Karanlığın içinde gölgeler hızla yer değiştiriyor, kadının çevresini kuşatıyordu. Hırıltılar giderek artarken uğursuz parıltılar saçan aç bakışlar üzerine dikilmişti. Fakat o sakince durdu, bekledi. Sadece ne olacağını merak eder gibiydi. Önce ıslak burunlar görüldü, sonra sipsivri dişlerin arasından hırlayan gergin, salyalı ağızlar çıktı meydana. Vahşice kısılan kırmızı gözler eşlik ediyordu uzun, tüylü suratlara. Sonunda kocaman, kıllı vücutları ve parçalamaya hazır pençeleriyle kurtadamlar etrafını sardığında kadının yüzünde hayrete yakın bir ifade belirmişti. Nereden çıktıklarını bilmiyordu; çünkü onları o çağırmamıştı. Fakat kimin eseri olduklarını tahmin edebiliyordu.

Yaratıklardan biri aç bir bakışla hırlayarak öne doğru atılacak oldu. Kadına ulaştığı anda parçalayıp mideye indirmesi yalnız saniyeler sürerdi. Ancak öyle olmadı. Kadın üzerine saldırmak için hamle yapan dev kurtadama dönüp şöyle bir baktı. Çok bir şey yapmamıştı; sadece kafasını yana yatırıp tek kaşını havaya kaldırmıştı ama bu bile yetti. Canavar tekmelenmiş küçük bir köpek yavrusu gibi inleyerek kaçtı, diğerleri de onu izledi. Ulumaları kızıl dolunaya ulaşırken onlar da dehşetlerini şehrin öbür ucuna saçmak üzere uzaklaşmıştı.

Kadınsa başka bir dehşeti uyandırmak üzere Eyüp Sultan Mezarlığı'na gitti. Bir çocuğun oyuncak ya da şeker dükkânında dolaşması gibi mezarların arasında gezinmeye başladı,

ta ki isimsiz mezar taşlarına rastlayana dek. Zamanında halktan özellikle ayrı tutulan kabirler yer darlığından diğerleriyle birleşmiş, ancak içlerinde yatanları layığıyla muhafaza etmişti. Cellatlar Mezarlığı pek çok bakımdan adının hakkını veriyordu. Kadın da onlara hakkını vermek için buradaydı. Ellerini taşların üzerinde gezdirirken her birinin ismini ayrı ayrı zikretti. Adını duyan diriliyor, toprağı eşeleyerek mezarından kalkıyordu. Kadın mezarlığın sonuna geldiğinde arkasında hortlak cellatlardan oluşan ufak bir ordu birikmişti. Fakat yaşayanlara getirecekleri kıyım ve vahşet o kadar da ufak olmayacaktı.

Şehre gelişi tam bir haftayı bulmuştu ve kadın bugünü özel bir randevuya ayırmıştı. En lüks semtlerden birindeki en lüks otele doğru yola koyuldu. İstanbul çoktan kaos ve korkuya teslim olmuştu ama hâlâ yapılacak bazı işler vardı. Lobiye girdiğinde resepsiyondakilerin de işlerinin başından aşkın olduğunu gördü. Alarmlar çalıyor, insanlar koşturuyor, adamlar birbirinin boğazına sarılıyor, kadınlar çığlık atıyor, çocuklar ciyak ciyak ağlıyor, zavallı görevlilerse onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Kadın sakince aralarından sıyrılarak asansöre yöneldi. Aynaya sırtını dönerek çabucak en üst katın düğmesine bastı. Asansörde, oteli saran dehşetten nasiplerini henüz almamış olan birkaç kişi vardı ama bu sadece zaman meselesiydi.

Neşeli asansör müziğinin ve yaklaşık on beş katın ardından kapı açıldığında içeridekiler yere çökmüş, başlarını dizlerinin ve ellerinin arasına almış vaziyetteydi. Nedense asansörün düşeceğine dair feci bir korkuya kapılmışlardı. Kadın onları boş ifadeleriyle baş başa bırakıp asansörden çıktı ve kral dairelerinin olduğu katta yürümeye başladı. Çok geçmeden koridorda koşan insanlarla karşılaştı, bağırarak yangın merdivenlerine doğru kaçıyorlardı. Kadın hiç ilgilenmeden, onların geldiği yönde yürümeyi sürdürdü.

Uzun koridorun sonundaki odanın önüne gelince durdu. Önce hafifçe kafasını uzatıp içeriyi dinledi, hiç ses gelmiyordu. Derken ani bir çığlık sessizliği böldü. Kadın hiç irkilme-

den dönüp arkasına baktığında kat görevlisi kadının korkudan bayıldığını gördü. Kafasını diğer tarafa çevirdi ve koridorun sonunda mavi elbiseleri içinde, el ele tutuşmuş ikiz kız çocuklarıyla karşılaştı. Bir anda kana bulan otelin duvarlarıyla birlikte tıpkı o ünlü korku filminin bir sahnesinden fırlamış gibiydiler. Kadın hiç oralı olmadı, yalnızca yüzünde anaç bir tebessüm belirdi. Kızlarsa muzırca kıkırdayarak belirdikleri gibi yok oldu.

Dikkatini tekrar odaya yönlendiren kadın “Rahatsız Etmeyin!” yazısına rağmen kapıyı çaldı. Kısa bir bekleyişten sonra içeriden bir erkeğin, “Gelebilirsin!” diyen tok sesi yükseldi. Bunu duyunca kadın gözlerini devirdi ama söyleneni de yaptı. Odaya girdiğinde onu muazzam bir kral dairesi karşıladı. Modern mobilyalarla döşenmiş son derece lüks odanın içinde ilerlerken ister istemez Taksim’deki otel gelmişti aklına ama surat ifadesinden burayı pek tasvip etmediği anlaşıyordu. Fikrini belirtmek üzere ağzını açmıştı ki geniş oturma odasının ortasında televizyon kumandasıyla boğuşan iri yarı, genç adamla karşılaştı. Deminki sesin sahibi haber kanalları arasında gezinirken kadını sonradan fark etmiş gibiydi.

“Ah, nihayet gelebildin! Ben de seni bekliyordum.”

Onun ayağına gelmiş olmanın asabiyetiyle cevapladı kadın, “Ablanı böyle mi karşılıyorsun?”

Genç adam sonunda bir kanalda durdu ve sırtarak kadına döndü. “Neden? Yoksa havaalanına bıraktığım karşılamayı beğenmedin mi?”

“Fena değildi ama körlük ve kuduz salgınının yanında biraz sönük kaldı.”

“Beni bilirsin, olayları aşama aşama ilerletmeyi severim.”

“Evet, biraz dramatik olmuşundur hep.”

Onlar sohbet ederken televizyonda son bir haftadır şehri saran felaketler, korkunç saldırılar, esrarengiz canavarlar ve dehşete düşmüş İstanbullularla çaresiz yetkililer hakkında haberler gösteriliyordu. İkili, sebep oldukları kaosla pek ilgilen-

miyor gibiydi. Konuşa konuşa odanın muhteşem manzaralı terasına çıktılar.

“Dramatik demişken, Medusa’nın selamı var.”

Genç adam kaşlarını çatarak güldü. “Hâlâ kızgın mı?”

“Gördüğünde kendin sorarsın,” diyen kadının tekinsiz tebessümü geri gelmişti.

“Peki, babamdan haber var mı?”

“Henüz yok ama neredeyse gelir, ne de olsa bugün onun günü...”

Adam alıngan bir tavırla iç çekti. “Hemen hemen herkesin bir günü olduğunun farkında mısın?”

Kadın yine güldü. “Ne o, yoksa kıskanıyor musun?”

“Yooo...” Hafifçe omuz silkmişti inkâr ederken. “İstedikleri günü alsınlar. Önünde sonunda hepsi bizim nasılsa, şuraya baksana...”

Normalde eşsiz Boğaz manzarasının olduğu yer şimdi yangınlarla, kara bulutlarla, alarm sesleriyle, kan ve dumanla kaplanmıştı. Kadın nostaljik bir sesle mırıldandı. “*Böyle dedi (Ares), atlarını bağlamalarını buyurdu Phobos’la Deimos’a, kendisi de kuşandı pırıl pırıl silahlarını.*”

“Homeros, ha? Tıpkı eski günlerdeki gibi!”

Gülümseyen kardeşine benzer bir tebessümle karşılık verdi kadın. Bu sırada gökyüzü daha da kararmış, bulutlar yoğunlaşarak yağmur bırakmaya başlamıştı. Genç adam derin bir nefesle havayı içine çekti, sonra da dehşet saçan gözlerini manzaraya dikti.

“Güzel şehir... Hazır mısın?”

“Evet...” Günlerdir korkuya esir ettiği İstanbul’a bakarken kadının tebessümü hepten ürkütücü bir hal aldı. “Hadi onu siyaha boyayalım!”

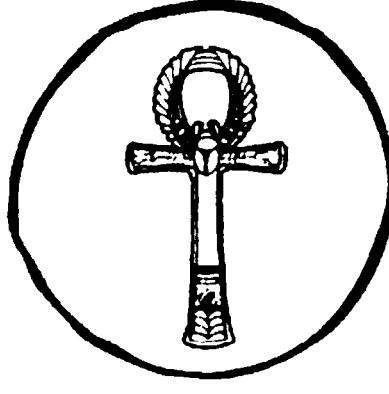
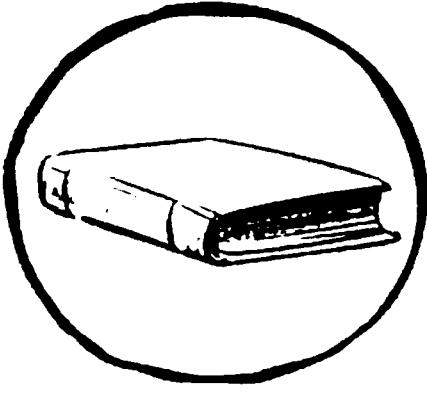
Gökte şimşekler çaktı, hava tamamen karardı ve odadaki televizyonda Rolling Stones’un *Paint It Black* şarkısı çalmaya

*İlyada, Homeros, Can Yayınları, Çeviri: Azra Erhat ve A. Kadir, 1996

başladı. Korku ve dehşetin iki tanrısı, savaş tanrısı babaları için günlerdir yaptıkları hazırlıkları tamamlamak üzere içeri girdi. Tam odadan çıkacaklardı ki, Deimos'un arkasından kapıya uzanan Phobos donup kaldı. Genç kadın kapının yanındaki aynada kendi aksiyle karşılaşmıştı. İrkilerek geri çekildi ve hemen bakışlarını kaçırdı. Bunca zaman aynalardan uzak durmasının haklı bir sebebi vardı; ne de olsa korkulacak tek şey korkunun kendisiydi. Fobilerin ilahesinin yegâne zayıf noktasıydı bu ama her nasılsa gafil avlanmıştı. Odadan aceleyle çıkarken, belki de İstanbul'un öyle kolay teslim olmayacağına dair bir kuruntuya kapıldı.

MÜZEDEKİ FISILT

UĞUR KILINÇ

DARK
ISTANBUL

Son zamanlarda karşılaştığım birtakım olaylar, doğaüstü olgulara dair inancımı körüklediği gibi, gizemli olayların dünyanın çeşitli yerlerinde yaşandığı ancak bunların az sayıda insan tarafından görüldüğü için bilinmediği düşüncesini güçlendiriyor. Sebebini bilmediğim bir itkiyle, şu an bulunduğum müze kütüphanesinin kuytu köşesinde otururken gözüme ilişen ve muhtemelen dalgın bir öğrenci tarafından unutulmuş defterin boş sayfalarına kaleme aldığım bu yazı da bahsi geçen konuyla ilgili.

İnsanlar genellikle, gündelik sohbetlerde anlatılan sıradışı olaylara gülüp geçme eğilimindedir. Burada yanlış anlaşılacak istemem; söylemek istediğim şey, bu tür olayların gülünç olduğu değil! Yalnızca, olayın başkahramanı kendisi olmayan veya tekinsiz *auranın* havasını solumamış kişiler için bu tür durumların etkisiz olduğunu söylemek istiyorum.

Geçtiğimiz yıldan beri gazeteleri epey meşgul eden Üsküdar'daki Büyük Selimiye Camisi yakınlarında, metruk bir evde yapılan ayin olayını hatırlarsınız. İddiaya göre muhitte, aralarında oldukça nüfuzlu insanların da bulunduğu on üç kişilik bir topluluk, Lovecraft öyküleri, Cthulhu Mitosu'na dair söy-

lentiler ve *Necronomicon* kitabından alıntılarla oluşturdukları bir kitabın rehberliğinde bir ayin düzenlemişlerdi. Aslında ilk bakışta bu olayın bir haber değeri olmadığı düşünülebilirdi. Oysa bu grotesk konuyu medyaya taşıyan şey, ayin sırasında çevreden geçen birkaç kişinin dikkatini çeken çığlıklar sonucu olay yerine koştuklarında karşılaştıkları manzaraydı.

Bilindiği gibi olayın olduğu gün, bir düğün etkinliğinin siparişlerini yetiştirmek için gece yarısına dek çalışmak zorunda kalan bir terzi ve çırağı, işlerini bitirdikten sonra evlerine dönmek üzere yola çıktıklarında duydukları çığlıklara kayıtsız kalamamışlardı. Tedirgin adımlarla seslerin geldiği yöne giden terzi ve çırağının söylediklerine göre, yapının kırık pencerelelerinden gördükleri kadarıyla, bir grup yarı çıplak insanın ellerindeki kitaptan bilinmeyen bir dilde yüksek sesle okumalar yapıyordu. Diğerlerinin ise bu esnada vücutları kasılıyordu. Kendinden geçmiş insanların histerik davranışlarını fark eden terzi, bu topluluğun televizyon haberlerinde gösterilen ve ülkedeki gençleri tehdit eden Satanizm inancının birer üyesi olduğunu düşünerek hiç vakit kaybetmeden karakola giderek polise haber vermişti.

Yakalanan ayin grubunun hem Selimiye sakinleri hem de polisler karşısındaki utanç hallerini televizyonda herkes gördü. Nitekim ayinde bulunan insanların gerek olay yerinde gerekse karakoldaki sorgulama sırasında verdikleri ifadeler dürüstlükten uzak olduğu gerekçesiyle kabul edilmemişti. Öte yandan on üç kişilik grubun içinde samimiyetlerine tamamen güvenmişim ve aralarında hem üniversiteden hem de İstanbul Arkeoloji Müzesi'nden dostlarımdan olduğunu da belirtmeliyim. Yakalanan grubun savunmasına göre ortada bir ayin yoktu. Kendileri, üç yıl önce B_____ Üniversitesi'nde birkaç yüksek lisans öğrencisi ve akademisyenin başını çekerek kurduğu ve on üç kişilik bir sayıya ulaştıktan sonra verimlilik kaygısıyla dışarıdan üye alımına kapalı olan bir okuma grubuydu. Bunlar çoğunlukla dünya edebiyatından çeşitli gotik ve korku türü

okumalar yapıyorlardı. Selimiye'deki metruk ev ise bir edebiyat hocasının önerisiyle, sohbetler sırasında yaratılmak istenen atmosfere uygun olduğu için mesken olarak belirlenmişti.

Yapılan sorgulama sırasında en çok merak edilen konulardan biri, grubun o gece Antik Mısır tanrılarının önemli sembollerinden kulplu haç biçimindeki “ankh” figürü ve onlarca mumla dekore edilen odada yakalandıkları sırada kendilerini yarı çıplak bırakan kıyafetler giyiyor olmalarıydı. İşin ilginç yanı, sorgulama boyunca sakinliğini koruyan her üyenin bu soruları aynı şekilde yanıtlamasıydı; söylediklerine göre ankh figürleri okuma grubunun terk edilen evi kullandıkları ilk günden bu yana duvarlarda asılıydı. Belki de bu onlardan önce evi kullanan başka insanların işiydi. Yine de saplantılı bir okurun samimiyetiyle, birkaç kişi okumalar için sözü geçen odayı seçmelerinde ankh figürlerin tekinsiz bir atmosferi pekiştirdiği için seçildiğini söylemişlerdi. Duvarın belli yerlerinde bulunan oyuklara ve zemin boyunca sıralanan mumların ise ışıktan başka bir işlevi yoktu; nitekim eski evde sonradan yapılan incelemelerinde doğruladığı üzere evin elektrik sistemi bozuktu.

Sorgu sırasında polislerin de dile getirdiği gibi on üç kişinin ifadesinde buraya kadar her şey normaldi ve kabul edilebilir şeylerdi. Ancak bu insanların kendilerinden geçmiş bir hâlde -terzinin ve olay ânı oraya giden polis ekibinin de gördüğü üzere- ellerindeki kitaptan bilinmeyen bir dilde yaptıkları okumalar ve yarı çıplak durumunda olmaları konularında kimse mantıklı bir açıklama getirebilmiş değildi. Verilen ifadelere göre bu iki konuda gruptaki herkes diğerleri gibi şaşkıındı. Hepsi o anı hatırlamadıklarını söylüyordu. Sanki o sırada her biri bilinmeyen bir güç tarafından hipnoz edilmiş gibiydi.

Yakın zamanda yetkililer terzi ve çırağını bir kez daha ifadeye çağırdıklarında, çıraktan daha önce duymadıkları bir bilgi aldılar. Çırak, ustası polislere haber vermek için yanından ayrıldığında odada bulunan kişilerin hep bir ağızdan anlaşılmayan bir cümleyi tekrar ederek çığlıklar atmaya başladıkları-

nı ve bu sırada kıyafetlerini yırttıklarını söyledi. Üzerlerindeki kumaşlardan kurtulan birkaç kişinin ise tırnaklarıyla kendi vücutlarını yaraladığını söyleyen çırağın bu ifadesi, boynunda ve göğüslerinde tırnak izleri olan birkaç sanığın durumunu doğrular nitelikteydi.

Lafı daha fazla uzatmayacağım; ne de olsa olayla ilgili sorgulama hâlâ devam ediyor. Birçoğunuzun bildiği gibi meşhur polisiye dergisi İstanbul *Gizemleri*'nin her sayısında olayla ilgili ayrıntılar yer almakta. Benim sonuca bağlamak istediğim nokta, sıradışı olayların gerçekte gülünç olmadığı konusudur. Gündelik sohbetler sırasında bu tür konular kişide -sen, sevgili ve gizemli okurumun üzerinde yarattığı etki gibi- yalnızca öyküsel bir haz ve umursamaz bir bilgilenme durumu yaratıyor.

Sıradışı olayın benim için başladığı günün ilk saatleri, fakültenin monoton işlerini yürüttüğüm diğer günlerden farksızdı. İki sene önce Kahire Üniversitesi'nden misafir öğretim üyesi olarak gelen ve aynı zamanda Beşiktaş'taki metro kazılarında görev alan ünlü arkeoloji profesörü Ahmed P. Howard ile birlikte Uşak'taki Blaundos Antik Kenti'ndeki kazılarda gösterdiğim başarının yanı sıra Profesör Ahmed'in kürsü başkanlığını yürüttüğü Antik ve Modern Diller kürsüsünün dikkatini çeken makalelerim sayesinde, profesörün asistanı olarak çalışma hakkına erişmiştim. Bu süreçte haftanın üç günü fakültede profesörün derslerinde asistanlık yapıyor, diğer iki gün ise İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde kazı toplantılarında ve kütüphane tasnifleri konusunda yardımcı oluyordum.

Bir asistan olarak günlerim, profesörün peşinden derslikler arasında koşuşturmak, hoca ihtiyaç duyduğunda yaptığımız kazılara dair öğrencilere sunum yapmak gibi basit görevlerle geçiyordu. Oysa İstanbul Arkeoloji Müzesi'ndeki işler benim için her zaman daha tatmin ediciydi. Burada Profesör Ahmed'in sayesinde, müze deposunda yıllardır sergilenmeyi bekleyen eserleri inceleme fırsatı buluyordum. Ayrıca kütüphane-

nin nadide eserler koleksiyonlarının tutulduğu kısıtlı bölgeye girerek antik toplumların sırlarının işlendiği belge ve kitapları okuyabiliyordum.

O gün kampüs derslerin başladığı ilk saatler tıpkı diğer günlerde olduğu gibi oldukça sakindi. Nitekim yaz dönemiymi ve bu zamanlarda üniversitede yalnızca yarıyıl sonu sınavlarında başarısız olan ve azımsanamayacak miktardaki ders ücretini karşılayabilen öğrenciler olurdu.

Profesör dersi bitirdiğinde, alışkın olduğum üzere yemekhanede yemeğimi yemek ve sonra da üzerinde çalıştığım makalenin başına dönmek niyetindeydim. Yemekhaneden döndükten sonra kütüphaneye doğru yürürken bir şeylerin ters gittiğini fark etmem uzun sürmedi. Normalde dersliklerden taşan hoca ve öğrenci sesleri dışında sakin olan koridorun görünmeyen bölümlerinden duyulan hırıltıya benzer sesler içimde uyanan tedirginliği besliyordu. Kütüphanenin büyük kapısına çıkan koridoru dönerken fark ettiğim görüntü ise olduğum yerde dehşete kapılarak kalmama sebep oldu.

Koridordaki birkaç öğrencinin buz yeşiline dönen ve irileşen gözlerini gördüğümde, olayın gerçekliğini idrak etmem zaman almıştı. Öğrencilerin ıslıl ıslıl parlayan gözleri neredeyse yapay bir aksesuar gibiydi! Gerçekdışı bir maddeyi andıran bu gözler sanki oyuncak bir bebeğe aitti ve görüntü itibarıyla bulundukları yüzler için fazla iriydi. Sanki yaramaz bir çocuk, büyük bir oyuncak ayının gözlerini çıkarıp küçük bir bebeğin suratına sıkıştırmış ve kaynağı bilinmeyen bir güç bu bebekleri hayata döndürmüştü gibiydi!

O an gördüğüm kadarıyla gözleri farklı olan dört kişi vardı. Tamamı erkeklerden oluşan grup, içlerine sığmayan bir enerjiyle ve neredeyse aç bir kurt sürüsünün çıkaracağı türden hırıltılarla koridorda geziniyordu.

Ben karşımdaki vahşi ve grotesk manzarayı anlamlandırmaya çalışırken, kulağında kulaklığı olan bir kız karşımdaki koridordan dönerek erkeklerin olduğu tarafa yürüdü. Grup-

tan bir tanesi, kendilerine yaklaşan kızı saniyeler içinde yakalayıp diğerlerinin arasına çekti. Erkeklerin arasında kalan kız, ne olup bittiğini anlayamadan erkeklerin saldırıları karşısında acı içinde çığlık atmaya başladı. Erkekler tarafından ısırılan kızın vücudu kana bulanırken ben, görünmez bir el tarafından olduğum yere kenetlenmiş gibiydim.

Olan biteni dehşet içinde izlerken, kızın acı dolu çığlıkları azalmaya başlamıştı. Kızın ölmek üzere olduğundan emindim. İç sesimin harekete geçirdiği bir refleksle kıza yardım etmek için bir adım attım ancak birkaç saniye sonra, çok geç kaldığımı düşünerek çaresizce beklemeye devam ettim. Üstelik dört kişiye karşı bir şansımın olmadığından emindim.

Sanki zaman durmuştu ve ben olduğum yere çivilenmiştim. Adam görünümlü canavarlar üzerine akıl yürütmek bir yana, o an yaşananların gerçekliği üzerine bile düşünemez olmuşum. Bu iğrenç manzara her ne kadar gerçeğe yakın görünse de uyuşturucu bağımlılarının tarif edeceği bir kâbus sahnesinden farksızdı.

Kızın çığlıkları tamamen kesildiğinde saldırganlar ona olan ilgisini yitirmiş gibiydi. Birkaç adım gerilediler. Ben sıranın bana geleceği korkusuyla olduğum yerde beklerken kız birden gözlerini açtı ve gerinerek oturdu. Kızın yüzünü gördüğümde ağzımdan kurtulmaya çalışan çığlığı zor zapt ettim. Çünkü şimdi onun da gözleri buz yeşili rengindeydi ve yüzünün göz çukurlarından taşacak büyüklükteydi!

Saldırganların yüzündeki öfkeli ifade kıza da yansımış gibiydi. Onun değişimini gören erkek grubu, kızın kendilerine dişlerini göstererek hırlamasıyla gerilediler. Kızın yüz ifadesi diğerlerinden daha sert ve saldırgan bir hale dönüşmüştü. Onlar ise kıza dair ilgilerini tamamen kaybederek koridorda sağa sola bakınmaya devam ettiler. Sanki ilkel amaçlarına ulaşmış ve yeni bir arayış içine girmişlerdi. Etçil bir hayvan gibi havayı koklarken bir yandan da hırıltılı seslerle etrafı inceliyorlardı. Bu sırada kızın geldiği yönden iki öğrenci görüldü. Kendi

aralarında konuşan bu iki kişinin saldırganlar tarafından fark edilmeme ihtimali yoktu.

Korktuğum üzere saldırganlar saniyeler içinde sessizliğe bürünerek bakışlarını öğrencilerin olduğu yöne çevirdiler. Muhtemelen biraz önce kıza yaptıkları gibi kurbanlarını aralarına çekeceklerdi. Daha fazla hareketsiz kalamazdım, bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Nitekim biraz önceki tepkisizliğimin sonuçlarını acı bir şekilde görmüştüm; dakikalar öncesine kadar normal bir insan olan kız şimdi buz yeşili, iri gözleriyle öfkeli ve aynı zamanda soğukkanlı bir hayvanın sabrıyla kurbanlarını bekliyordu. Belli ki o da diğerleri gibi öğrencilere saldıracaktı. Biraz önce av olan kişi artık avını bekleyen bir avcıydı.

Daha fazla beklememeye karar vererek saklandığım yerin gerisinden birkaç adım yaklaştım ve öğrencilere “Kaçın buradan!” diye bağırdım. Düşüncesizce giriştiğim bu eylem sonucunda sesimin tiz tonu, öğrencilerin olduğu yerde şaşkınlıkla durmasına ve saldırganların bakışlarını bana doğrultmasına sebep olmuştu. Tıpkı onlar gibi benim de kaçmak için birkaç saniyem kalmıştı. Saldırganları işaret ederek “Kaçın buradan, fakülteyi terk edin!” diye bir kez daha bağırdım. Öğrencileri harekete geçiren şeyin saldırganların yüzlerinde fark ettikleri grotesk görünüme ek olarak yüzümdeki delilik ifadesi ve sesimdeki korku olduğundan emindim.

Uyarımın üzerine çılglık çılgılığa geldikleri yönden uzaklaştılar ancak saldırganlardan biri dışında hepsi öğrencilerin peşlerine düştüler. Onların arkasından gitmeyen tek kişi ise gözlerini benden ayırmayan kız olmuştu. Kızın yüzündeki öfkeli bakıştan, beni kurban olarak seçtiğini anlamıştım. Bu sırada ilk kaçış düşüncem bana yaklaşmakta olan kıızı birkaç saniyelikliğine de olsa zapt edip, öğrencilerin gittiği yönü takip ederek fakültenin çıkış kapısına ulaşmaktı. Çünkü bulunduğum yere en yakın yer üçünü kata çıkan merdivenlerin olduğu kısımdı ve fakülteden çıkmanın tek yolu diğerlerinin kaçtığı koridordan geçerek bir alt kata inen basamaklara ilerlemektir.

Ne yazık ki öğrencilerin peşinden gidemedim. Korkudan zonklayan beynimi kontrol etme çabası içinde, zihnimde toparlamaya çalıştığım kaçma planım kızın üzerime doğru koşmaya başlamasıyla geçerliliğini yitirmişti! O an beni korkutan ve kontrolsüz bir şekilde merdivenlerden çıkıp üst kata doğru kaçmaya iten şey kızın üzerime koşması değil, o kahrolası irilikte ve marazlı bir yeşillikle parlayan gözlerdi!

Tamamen hayatta kalma dürtüsüyle fakültenin üst katında bağırarak koşmaya başladım. Amacım kapalı ofis ve derslik kapılarının ardındaki birinin dikkatini çekebilmektir. Tam da bu sırada bölümde öğretim üyesi olan Hakan Hoca'nın kapısı aralandı. O an yüzümde asılı kalan ifadeyi bilmiyorum ama hoca beni görür görmez elindeki dosyayı yere atarak bir hayret nidasıyla kollarımı tuttu ve "Neler oluyor? Ne oldu?" diye sordu.

Hakan Hoca'nın endişesini gidermek istediysen de buna vaktimin olmadığını farkındaydım. Vücudumu saran adrenalin ve zihnimden fıskıran korkudan dolayı kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Beni zapt etmeye çalışırken düzensizleşen soluklanmalarımın arasında bir şeyler söylemeye çalıştım ancak ben henüz doğru düzgün bir cümle kuramamışken peşimdeki kız yabani hırıltılarla koridorun köşesinde belirdi ve bize doğru koştu. Şimdi korkuyla çılgılık atma sırası Hakan Hoca'daydı.

Hemen hocanın kolunu tutup koşmaya yeltendim ancak o şokun etkisiyle, bir tür transa geçmiş gibi, olduğu yerde dikilip kaldı. Daha önce bu durumu yaşamış biri olarak o an nasıl bir korku içinde olduğunu biliyordum ancak zarar görmemesi için bir an önce uzaklaşmalıydık. Elimden geldiğince hocayı birkaç adım çekiştirmeye çalıştım ancak kendisi bu çabama karşı direniyordu. Önce benimle gelir gibi oldu ama bir yandan da olduğu yerde durup gördüğü şeyi zihninde yorumlamaya çalışırcasına beklemeye çalıştı. Ancak ne yazık ki Hakan Hoca'nın kararsızlığı bize pahalıya mâl oldu!

Peşimizden hızını kesmeden gelen saldırgan kız, arayı kısa sürede kapatarak sert bir hamleyle Hakan Hoca'yı kolundan yakaladı. Hocanın omuzuna iki elimle tutunarak onu uzaklaştırmaya çalıştım ama kızın insanüstü gücü bu çabamı boşa çıkardı. Saldırgan, birkaç saniye içinde hocanın kollarını ısırtıklar içinde bırakmıştı! Vahşi bir dürtüyle hareket eden kız, kana bulanmış dişlerini bir süre hocanın kolundan ayırmadı ve hırıltılar eşliğinde bekledi. Hakan Hoca'nın acı çığlıkları kız için bir şey ifade etmiyor gibiydi. Kurbanının çığlıkları güçlendikçe çenesini daha da sıkılaştırdı. Bu sırada hocayı kurtarmak için kızın boşta kalan kollarıyla boğuşurken sivri dişler birden kapandı. Saldırgan, hocanın kolunun büyük bir kısmını koparmıştı! Kan gölüne dönen koridorda yapmam gereken eylemleri düşünmeye çalışırken kız ise kanlar içinde kalan et parçasını çiğniyordu!

Hareketsiz bir halde yerde yatan Hakan Hoca'nın acıdan baygınlık geçirdiğini düşündüm. Nitekim vücudunu gördükçe ben bile bayılacak gibi oluyordum; kolunun koptuğu kısım o kadar kötü haldeydi ki parçalanmış etin ortasındaki bembeyaz kemik bile görünüyordu! Yaraya müdahale etmek için gömleğimin bir parçasını yırtıp kolu tuttum ama bu sırada saldırgan kız beni kavradığı gibi kenara iterek oradan uzaklaştırdı. Hocanın üzerine eğilince, onun kol parçasıyla yetinmeyeceğini anlamıştım, kız yamyamlığına devam edecekti.

Kızın beni savurması sonucu yerde acıyla kıvrılırken, onun hoca üzerindeki yamyamlığını sürdüreceğini düşünüyordum. Ancak ben yerde çaresizlik içinde olan biteni izlerken hiç de tahmin etmediğim bir şey oldu. Bakışlarını kurbanının yüzüne kenetleyen kız, hocanın buz yeşili, iri gözlerini açınca gülümsedi. Yüzünde sanki onu kendinden birine *dönüştürdüğü* için rahatlamış bir ifade vardı.

Hakan Hoca ayağa kalktı ve biçimsiz suratıyla bana baktı. Normal günlerde de yanaklarında görülen kırmızılık, elmacık kemiklerini sıkıştıran iri gözlerle birlikte korkunç bir hal al-

mıştı. Göz göze gelince yavaş adımlarla bana yaklaştırmaya başladı. Ben bütün eklemlerimi ayağa kalkmak için zorlarken kız da koridorda uzaklaştı. Sanki bir sonraki avını dönüştürdüğü kişiye sunuyordu.

Kız gözden kaybolunca, hocanın değişimini kabullenip kaçmak yerine onunla iletişim kurabileceğimi düşündüm. Bana adım adım yaklaşıırken aynı yavaşlıkla geriledim ve bir yandan da becerebildiğim en sakın bir tonda kendisine seslendim. Hocanın adını söylememe rağmen bana hiçbir karşılık vermeyince biraz telaşlandım. “Hakan Hocam, beni duyuyor musunuz? Bilinciniz yerinde mi?” diye sordum. İletişim kurma çabam karşılıksız kalınca karşımdakinin cümlelerimi anladığından hatta duyduğundan bile şüphelenmiştim.

Eğer daha fazla beklersem onun bana saldıracağından ve beni de kendilerinden birine dönüştüreceğinin farkındaydım. Çünkü ilkin yavaş adımlarla bana yaklaşan ve benim de aynı yavaşlıkta kendisinden uzaklaştığım adam şimdi adımlarını hızlandırmıştı; öyle ki yaklaşıırken bir yandan da kollarını uzatması adeta bana ulaşma konusundaki sabırsızlığını belli ediyordu. Bu noktada içinde bulunduğum tehlikenin bir kez daha farkına vardım ve yavaş adımlarla gerileme taktiğini bir kenara bırakarak gerisin geri koştırmaya başladım.

Hızımı hiç kesmeden merdivenlere ulaştım. Aşağıya indiğimde ne kıza ne de diğer dört erkekten oluşan saldırganlara rastladım. Yine de koştırmaya devam etmeliydim çünkü merdivenlerden gelen hırıltı sesleri hocanın peşimi bırakmayacağını gösteriyordu. Çığlık çığlığa koşarak bir süre önce iki öğrencinin kaçmış olduğu koridora ulaştım. Koridoru geçtiğimde ise karşıma çıkan büyük kalabalığı görünce bir kez daha korku ve şaşkınlıkla olduğum yere kenetlendim!

Fakültenin giriş kapısından ana koridorun yarısına dek olan kısım, marazlı yeşillikteki bakışlarını üzerime yönelten onlarca yaratıkla doluydu! Onları “yaratık” olarak nitelendiriyorum, çünkü sabahtan bu yana karşılaştığım saldırganların aksine bu

kalabalıkta çok daha iğrenç ve insandan farklı bir hale dönüşmüş varlıklar yer alıyordu. O kısacık sürede göz göze geldiğim kalabalığın arasında fakültenin profesörlerinden, asistanlarından, öğrencilerinden ve temizlik görevlilerinden pek çok tanıdık yüz gördüm. Hepsinin boğazları ve kolları kan içindeydi. Gözleri iriydi, hepsi yüzlerinde öfkeli bir ifade taşıyordu ve hep bir ağızdan anlamsız hırıltılar çıkarıyorlardı. Kiminin iri gözleri yüzlerine sığmadığı için yuvalarından çıkmıştı, onlar en kötüleriydi! O iğrenç, yeşil gözler kanlı bir damarın ucunda yanaklarından sallanıyordu.

Fakültenin girişi yaratıklardan oluşan kalabalık tarafından kapatıldığı için dışarıya çıkamayacağımı anlamıştım. Doğruca ana koridorun binanın içine yönelen kısmına doğru ilerledim. Bu sırada değişime uğramış yaratıklar peşi sıra arkamdan geliyordu. Yardım çığlığı atmaktan sesim kısılmak üzereydi ve buna rağmen kimse beni duymuyor gibiydi. Tekil çığlığım onlarca anlamsız hırıltı arasında boğulurken binanın içinde kaçmaya devam ettim. Duvardaki yüksek pencerelerden kaçmak umuduyla kütüphaneye doğru koştum. Artık sağlıklı düşünemiyordum, aklımdaki tek amaç hayatta kalmaktan ibaretti. Peşimi bırakmayan fantazmagorik manzara zihnimi alt üst etmişti ve bu durum ensemden bütün vücuduma doğru yayılan kalıcı bir titreme hali yaratıyordu.

Kütüphanenin kapısından geçtiğimde zihnimin gerçek ile kâbus arasındaki sınırlarını muğlaklaştıran başka bir manzara ile karşılaştım. Daha önce perdesi olmayan bütün pencereler zemine incek uzunlukta siyah, kadife perdelerle kapatılmıştı. Gündüz saatleri olmasına rağmen içeriye güneş ışığı girmiyordu, zemin onlarca mumla çevrelenmişti. Mumlarla sınırları belirlenmiş çerçevelerin ortasında kırmızı bir boyayla çizilmiş şekiller yer alıyordu. Ben ne olup bittiğini anlamaya çalışırken, yaratıklardan oluşan kalabalık kütüphaneye doluştu. Kütüphanedeki değişim benim için o kadar şaşırtıcıydı ki peşimden gelen ve hayatta kalma mücadelesi verdiğim saldırganları bile unutturmuştu.

O an, *keşke ölsem*, diye düşündüm. Karşıma dizilen kalabalığın yüzlerine baktığımda ölümün daha temiz bir son olacağından emindim. Onlardan birine dönüşmektense ölmeliydim. Çünkü kısa bir süre sonra çok daha kötü bir son beni bekliyordu; gözlerim yuvalarına sığmayacak kadar büyüyecek, marazlı bir yeşillığe bürünecek ve ben, benliğimi yitirerek amaçsız bir saldırganlıkla hayvansı bir varlığa dönüşecektim. Tek amacım saldırmak ve bir insanı bu yaratıklardan birine dönüştürmek olacaktı. Bu insanlıktan çıkma fikri yüzünden o an neredeyse aklımı yitirecektim!

Perdenin arkasındaki pencerelerden birine ulaşmak için mumla çevrelenmiş zeminin ötesindeki kürsüyü ve gerisindeki kişiyi görünce anlık bir sevinç yaşadım. “Ahmed Hocam!” diye bağırdım, ona doğru koşarak. Profesör beni görünce şaşırılmıştı. Üzerinde kitona benzer bir kıyafetle kürsüden inerek yanıma geldi. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu ama yüzüne ve sesine yansıyan öfkeye bakılırsa bu, sorudan ziyade bir isyandı. Tepkisi beni şaşırtmıştı. Ona kütüphanenin ortasında konuşlanan kalabalığı gösterdim, “Hocam, bunları görmüyor musunuz?” diye sordum.

Profesör Ahmed, hayal kırıklığıyla gözlerini devirdi. “Tabii ki görüyorum, ahmak!” dedi, aceleyle kürsüye dönerek. Başını kaldırmadan konuşmaya devam etti: “Onlar milyonlarca yıllık bir topluluğun yansıması.”

Kürsüye doğru yaklaşırken profesörün konuşurken bir yandan da kendinden geçmiş bir hızla, eski bir kitabı karıştırdığını fark ettim. Profesörün giydiği kitona yakın, koyu yeşil renginde cildi olan eski bir kitaptı. “O nedir?” diye sordum.

“Müzeden getirdim. Osman Hamdi Bey’in gizli koleksiyonundan.”

Kitabı ilk kez görüyordum, müzedeki bütün eserlerin tasnifinde görev almış olmama rağmen müze yönetiminden hiç kimse bana bu kitaptan bahsetmemişti. Profesör aklımdan geçenleri okumuş gibi gülümsedi. “Evet, ben buldum” dedi.

“Tabnit Lahti’nin içindeki gizli bölmeden çıkardım. Bu kitap hiçbir buluntu kayıtlarında yer almıyor. Osman Hamdi Bey’in kendisi bile fark edememiş.”

Profesör bana sırlarını açıkladığı sırada mumlarla çevrili boşluğu dolduran yaratıklar eş zamanlı bir hırıltıyla bekleyişlerini sürdürüyordu. Sanki profesör oradayken bana olan ilgilerini kaybetmiş gibiydiler. Bir süre sonra bu seslenmelerin hırıltının ötesinde, bir çeşit dil olduğunu düşünmeye başlamıştım. O an karşımdaki adama sormak istediğim birçok soru vardı ama bunları zihnimde toparlamakta ve sıralamakta zorlanıyordum. Yaratıkların bana saldırmak gibi bir niyeti olmadığını hissetmeme rağmen içimdeki korku hâlâ tazeliğini koruyordu. Bu yüzden yaratıklara sırtımı dönemiyordum ve profesör konuşmasını sürdürürken sık sık bakışlarımı yaratıklara çeviriyordum.

“Dönüşüme uğramamış olmana şaşırdım doğrusu” dedi. “Şu an kampüsteki herkes dönüştü.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” diye sordum. O an sorulması gereken daha mantıklı şeyler olabilirdi ama sağlıklı düşünmekten uzaktım. Profesör başını kaldırmadan arkamdaki yaratıkları işaret etti. “Onlar söylüyor tabii ki.”

Sesindeki alaycılık ve beni gördüğü andan bu yana gösterdiği tekinsiz duruşu korkumu güçlendirmişti. Çevreme bakınarak bir çıkış yolu aramalıyım, çünkü ben profesörle konuşurken kütüphanenin de gittikçe kalabalıklaştığını fark ediyordum. Söyledikleri doğru olmalıydı; yaratıklar hiç durmadan kütüphanenin geniş kapısından içeriye girmeyi sürdürüyordu.

“Burada neler oluyor, profesör? Amacınız ne?” diye sordum. Kendimi kontrol etmekte zorlandığım için ağzımdan çıkan bazı kelimeler tiz bir çığlık bazıları da yalnızca kendimin duyabileceği bir şiddette çıkmıştı. Profesör başını kaldırdı ve bana bakarak iç çekti.

“Burada olanlar, sevgili asistanım,” dedi, “Milyonlarca yıl-

lık bir topluluğun geç kaldıkları bir ayinin hazırlığı. İşte bu kitap bütün her şeyi anlatıyor. Osman Hamdi Bey'in 1877'de Lübnan'da yaptığı Sayda Kazıları sonucu İstanbul'a getirdiği Tabnit Lahti'nin 7. yüzyıldan kaldığı söyleniyordu. Oysa lahitte gizlenmiş kitapta Sayda'nın milyonlarca yıl öncesinde, insanlardan da önce gelen bir ırkın yurdu olduğu yazıyor."

Eliyle kütüphaneyi dolduran kalabalığı gösterdi. "İşte," dedi, eserinden gurur duyan bir ressamın memnuniyetiyle. "Şu an karşında Kghrr'll ırkının son temsilcileri duruyor!"

O an hırıltıyı andıran bu kelimeyi duyan yaratıklar müt-hiş bir sessizlikle bize doğru baktılar. Bunu fark eden profesör gülümsedi. "Gördüğün gibi bunlar insanlardan farklı bir ırk. Aylardır kitaptaki metinleri inceliyorum. Bu kadar kısa sürede sırrı çözebildiğim için de gururluyum doğrusu. Onlar varlıklarını bu kitapta yer alan alfabede koruyabilen, düşsel boyutta yaşamlarını sürdürebilen varlıklar. Bir bedenleri yok, o yüzden on üç tanrının ağzından çıkan cümleler dışında hiçbir şey ırklarının son temsilcilerini yok edemiyor. Diğer taraftan, eğer gerekli olan ayin gerçekleştirilirse ayini yapanın onlara sunacağı başka bir bedeni sahiplenebiliyorlar."

Bütün bu saçmalıklar benim için çok fazlaydı. Sorulacak çok soru, üzerine düşünülecek çok daha fazla yanıt vardı. Şiddetli bir baş ağrısıyla ayakta durmaya çabalarken birden burnuma, sık sık İstanbul Arkeoloji Müzesi'ndeki lahitlerin yanındayken duyduğum, bataklık kokusuna benzer bir koku geldi. Kokuyu hafızamdan silmem mümkün değildi. İlk kez profesörle müzeye gittiğimiz gün duyduğum bu kokuyu orada başka kimsenin duymadığından emindim ancak o günden bu yana müzedeki lahitlere ne zaman yaklaşısam bir an önce oradan uzaklaşmama sebep olan bir kokuydu bu.

Nefes almakta zorlanıyordum. Çevreme baktığımda yaratıkların sakin olduklarını görsem de içimdeki korku azalmıyordu. Çünkü artık beni korkutan şey profesörün sakinliği idi. Aklımı kurcalayan ve kendisini diğer onlarca sorudan sıyrarak

zihnime diken gibi saplanan soruyu sormaya çekiniyordum. Soruyu sormaktan çok, duyacağım yanıtın beni çıldırtmasından korkuyordum.

“Şu an sahiplendikleri bedenleri onlara siz mi sundunuz?” diye sordum.

“Elbette,” diye yanıtladı. Ben bu tek kelimelik yanıtı hazmetmeye çalışırken devam etti. “Kitaba göre Kghrr’l ibadetlerini yapan tek bir kişi bile halkına kendi ırkının bedenini sunabiliyor. Ben de bunu gerçekleştirdim. Onlara üniversitedeki insanları sundum ve onlar da buldukları bedenleri elde ederek Büyük Ayin’i gerçekleştirmek üzere buraya toplandılar.”

“Büyük Ayin gerçekleşince ne olacak?” diye sordum. Başımdaki ağrı, burnuma dolan kokunun iğrençliği yüzünden şiddetlenmişti. Profesör yine o marazlı gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi.

“Büyük ayin, on üç tanrıyı memnun edecek ve Kghrr’l halkına Sayda’nın eski ihtişamını sunacak. Böylece dünya yeniden Kghrr’l’in kontrolünde olacak. Ancak bu sefer dünyada insan ırkı da olduğu için onlar bu ırka hükmedecek. Ben onları uyandıran ve ayini gerçekleştiren kişi olduğum için ödüllendirileceğim. Onlarla birlikte dünyaya hükmedeceğim!”

Profesörün sözleri bittiğinde kendimi en ağır uyuşturuculara maruz bırakılmış bir mahkûm gibi hissediyordum. Onun sarf ettiği sözler karşısında mantığım, duyduğum her şeyin deli saçması olduğunu haykırıyor, diğer taraftan ise zihnimin karanlık köşelerinde dehşetin ve korku dolu bir sonun varlığını fısıldayan suretler belirliyordu.

O gün profesörden ve çevremi saran pis kokulu yaratıklardan nasıl kurtulduğumu hatırlamıyorum. Profesör Ahmed P. Howard’ın yaptığı açıklamanın sonunda, kütüphanedeki batıklık kokusunun yarattığı havasızlığın da etkisiyle bayılmış olmalıyım. Bu son zamanlarda başıma sıkça gelen bir durum; olur olmadık zamanlarda önce müzedeki lahti ve sonra da kü-

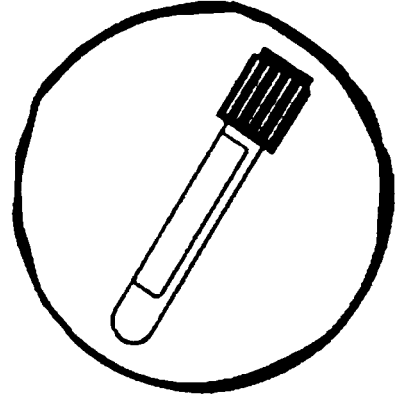
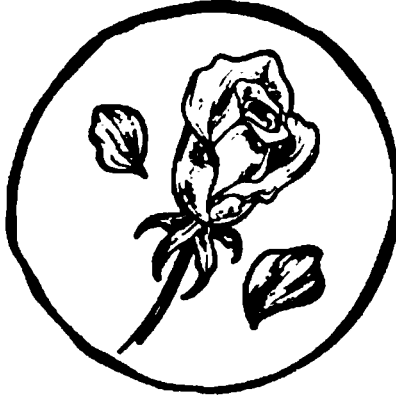
tüphanedeki o kâbus gününü anımsatan koku burnuma geldikçe bayılıyorum. Bazen müzede ve fakültede çalışmalarımı yürüttüğüm sıradan bir günde, yaratıklardan geldiğini düşündüğüm bir koku burnuma çalınıyor. Bunun hemen ardından başım dönüyor ve gözlerim kararıyor. Uyandığımdaysa kendimi genellikle ya müzenin bir bölümünde ya da kütüphanede buluyorum.

Sevgili okur, bazen de çevremdeki yüzlere bakıyorum ve sanki yıllardır aynı öğrencileri ve hocaları gördüğümü hissediyorum. Böyle anlarda, küçük bir zaman dilimine kısılıp kalmışım gibi bir his uyanıyor içimde. Her şeye rağmen zihnimi sadece kısa bir süreliğine meşgul eden bir düşünce bu. Beni en çok endişelendiren şey ise uyanık olduğum zamanlarda kaynağını bilmediğim bir yerden kulağıma fısıldanan cümleler. Bu fısıltıların nereden geldiğini bilmiyorum, açıkçası cümlelerin hangi dilde telaffuz edildiğini bile bilmiyorum. Ancak o cümlelerin ne anlama geldiğini biliyorum ve bu durum beni oldukça korkutuyor.

Uzunca bir süredir fısıltıları önemsememeye ve zihnimi başka şeylerle meşgul etmeye çalışıyorum. Tıpkı şu an müzenin kütüphanesindeki masada bulduğum sahipsiz deftere bu cümleleri yazıyor olmam gibi... Her şeye rağmen zihnimi meşgul etme çabası giderek zorlaşıyor. Fısıltıların yerini konuşmalar alıyor. Gecenin kör vakitlerinde konuşmalar, karanlığın gücünden aldığı cesaretle zihnimin duvarlarında yankılanan bağırışlara dönüşüyor. Hepsi de aynı şeyi söylüyor; sesler beni Sayda'daki bataklığa çağırıyor. Fısıltılar bana Büyük Ayın'ın tamamlandığını ama işlerin henüz bitmediğini söylüyor!

ATEŞ KUŞU

ÇAĞDAŞ ULUS

DARK
ISTANBUL

Bu öykü yaşanmış bir olaydan ilham alınarak kurgulanmıştır. Karakterlerin isimleri ve bazı detaylar değiştirilmiştir.

Kavurucu yaz sıcağı ve nem, İstanbul trafiğindeki sürücüleri canından bezdirirken köprüde yaşanan intihar girişimi yürekleri ağızlara getirmişti. Aracını, Boğaziçi Köprüsü'nün orta şeridine bırakarak anadan üryan halde köprü korkuluklarına çıkan genç kadın, trafiği durma noktasına getirmişti. Avrupa'dan Asya Kıtası'na geçmek üzere polisin kapattığı yolda intihar girişiminin bitmesini bekleyen sürücüler, bir yandan polisle tartışırken diğer yandan da köprüden kendini atmak isteyen kişiye küfürler yağıdırıyordu. Kimse zavallı kadının orada bulunma sebebini sorgulamıyordu. Meraklı sürücüler, İstanbul'daki köprülerde sıradanlaşan intihar vakalarına alışmış olsalar da ilk kez cırılçıplak köprüye çıkan birini görmenin şaşkınlığını yaşıyor, bu hazin tabloyu cep telefonu kamerasına kaydediyorlardı.

Genç kadın ne kamerayla görüntü alanlara ne küfredenlere ne de kendisini ikna etmek için orada bulunan polislerle aldırış ediyordu. Sırtını Sarıyer'e, yüzünü Topkapı Sarayı'na dönmüş halde denize bakarken elleriyle de parmaklıklardan destek alıyordu. Saçlarının kazınmış olmasının yanında çıplaklığı, içinde bulunduğı ruhsal çöküntüyü gözler önüne seriyordu. Sağ kalçasındaki, ateş kuşunu sembolize eden dövme, ateş kırmızı rengindeydi. Bu sembol, herkes

tarafından bilinmese de yeniden doğuşu simgeliyordu. Aynı zamanda çeşitli inançların simgesi olarak kabul ediliyordu.

Genç kadının suskun tavırları, Boğaziçi Köprüsü'nde görevli polisleri tedirgin ediyordu. Ona nasıl yaklaşımları gerektiğini bilmedikleri için hata yapmamak adına müdahale etmeden, durumu intihar vakalarında uzman olan müzakere birimine bildirmişlerdi. Daha önce sayısız intihar girişimini, başarıyla önleyen bu ekip, biri kadın üç kişiden oluşuyordu. Ekip, yaklaşık yarım saat sonra olay yerine geldi. Aralarında yaptıkları anlaşma gereği 30 yaşlarındaki kadın müzakereci, köprüden kendini atmak isteyen kadınla iletişime geçerek onu ikna etmeye çalışacaktı.

Köprünün korkuluklarına doğru yürürken sakın olmaya çalışan polis, "Merhaba," dedi kadına. Bir yandan da onu ürkütmemek için elinden geleni yapıyordu. Fakat boğazın derin sularına bakarken dalıp giden kadına kendisini hissettirmek hiç de kolay değildi polis için. Daha çok çaba sarf etmesi gerekiyordu. Bir süre sonra, "Beni duyabiliyor musun?" diyerek ona biraz daha yanaştı. Ses yoktu... Birkaç adım daha yaklaşıp yeniden seslendi. "Konuşabilir miyiz?" Yine ses yoktu. Fakat bir an ne olduysa polisi fark eden genç kadın, daldığı düştten uyanırcasına başını aniden ona çevirdi. Göz göze geldiler. Kadının gözlerindeki şeytani bakış, polis memurunu ürküttü. Hatta ürkütmekle kalmayıp düpedüz korkuttu. Yine de görevini yapmaya odaklanan kadın polis ısrarından vazgeçmiyordu. İki adım daha yaklaştı. Yutkundu. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu tekrar...

Kadın, cevap vermeden şeytani bakışlarla polisi süzmeye devam ediyordu. Polis memuru, sakın olmaya çalışarak çabasını sürdürdü. "Adın ne?" Yine cevap yoktu. "Belki, konuşup birlikte çözebiliriz, ne dersin?"

Genç kadın derin nefes alarak yüzünü yeniden sonsuz maviliklere çevirdi. Bir süre sonra, "Bu beden bana ait değil," dedi polise dönerek. "Başkasının bedenini üzerimde taşıdığım sürece günaha girmeye devam edeceğim. Ayrıca günah işleyecek bir dine bile sahip değilim oysa... Yoldan çıktım... Dinden de..."

Ardından kendini boşluğa bıraktı. Bir kuş gibi havada süzülerek denize çakıldı ve gözden kayboldu...

Kadını kurtarmak için ona yaklaştırmaya çalışan müzakereci kadın polis şoktaydı. Bir süredir kıvıldamadan duruyor, sadece denize bakıyordu. Bir yandan, kendini boğazın serin sularına bırakan kadının bakışlarından etkilenererek korkmuş öte yandan onu ikna edemediği için kendini suçlamıştı.

Emniyet yetkilileri, kadının aracına ait plakayı inceledi. Canına kıyan kadının, zengin bir ailenin avukat kızı olduğu anlaşıldı. Ailesine hemen haber verildi. Genç kadın ölüme giderken arkasında birtakım soru işaretleri bırakmıştı. Cesedine ise deniz polisinin boğazda yaptığı arama çalışmaları sonunda Kabataş yakınlarında ulaşıldı.

Polis, kadının aracında arama yaparken torpido gözünde bir defter buldu. Bu defter çok şey anlatıyordu. Psikolojik çöküntü içerisinde olduğu tespit edilen kadın, yaşamına ilginç bir şekilde son vermişti. Oysa defterde yazılanlara göre on ay öncesine kadar intihar etmesini gerektirecek hiçbir durum yoktu.

Ölen genç kız, eylül ayında doğmuştu. Selanik kökenli bir ailenin kızıydı. Adı da doğduğu ayın aynısıydı; Eylül... Ailesinin ekonomik durumu hayli iyiydi. Lise ve üniversiteyi Londra'da okuyan genç kadın, uzun zaman hem ailesinden hem de vatanından ayrı kalmıştı. Bu dönemin ergenliğe denk gelmesi, genç kadının içine kapanarak sosyal çevrelerden uzaklaşmasına neden olmuştu. Arkadaş çevresi yok denecek kadar azdı. Yakın arkadaşı ise hiç olmamıştı. Yalnızlığı seviyordu...

Aslında mutsuzdu... Bunu maskeleyerek için de kendini işe adıyor, deliler gibi çalışıyordu. Aile şirketinin yönetim kurulundaydı. Aynı zamanda şirketin hukuk direktörü olan Eylül, mesleğinde oldukça iyiydi. Tuttuğunu koparan, yırtıcı bir avukattı. 30 yaşındaydı. Ancak erkek arkadaşı yoktu. Hiç olmamıştı... Kendisine kur yapan erkekleri görmezden geliyor, bir şekilde ulaşmayı başaranları da reddediyordu.

İşten güçten sıkıldığı bir an Selanik'e gitmeye karar veren Eylül,

kendini çok yorgun hissediyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Hem, dedesinin memleketi olan Selanik'e uzun zamandır gitmemiştir. Çocukken yaz tatillerinin çoğunu ailesiyle birlikte dede memleketinde geçirir, dönemsel olarak kiraladıkları büyük bir evde yaz boyunca kalırlardı.

O günleri özlüyordu Eylül... Selanik'te çektileridikleri çocukluğuna ait fotoğrafı cüzdanının kuytu bir köşesinde, hazine gibi saklıyordu. Çünkü bu fotoğrafta sevdiği herkes vardı; annesi, babası, dedesi, babaannesi hatta kendisi bile... Fotoğrafta sevmediği tek kişi varsa o da kendisiydi. Nedense bu kıza ısınamıyordu... Bu fotoğraf karesi yaşamı boyunca hep yanında olmuştu. Çocukluğuna duyduğu özlem, bitip tükenmek bilmiyordu. Eğer büyümek gibi bir seçenek olsaydı, tercihini kesinlikle ondan yana kullanır, hep çocuk kalırdı.

Sonunda Selanik'teydi. Dede yurdunda... Yoğun iş temposundan sonra ne iyi yapmıştı da buraya gelmişti. Geçmişini hatırlayıp huzur bulmanın tam zamanıydı. Kentin en iyi otellerinden biri olan Electra Palace Oteli'nde konaklıyordu. Bavulunu yerleştirip ılık duş aldıktan sonra üzerine bir şeyler giyip yola koyuldu.

Dedesinin çocukluğunu geçirdiği mahalleye gitmek için sabırsızlanıyordu. Atatürk'ün doğup büyüdüğü evi içine alan Türk Mahallesi Anapoli aynı zamanda dede evini de sarıp sarmalıyordu. I. Dünya Savaşı sonrası Osmanlı İmparatorluğu, Selanik'i Yunanlılara bırakmak zorunda kaldığı sıralarda Osmanlı İmparatorluğu yıkılıp yerine genç bir cumhuriyet kurulmuştu. 1924 yılında karşılıklı yapılan değişim anlaşmasıyla burada yaşayan aile büyükleri önce Edirne'ye sonra da İstanbul'a yerleşmişlerdi.

Aile büyüklerinin geçmişte yaşadıkları, Eylül'ü derinden etkilemişti. O nedenle Eylül, Anapoli'yi her zaman ayrı bir yere koymuş, buraya hep farklı gözle bakmıştı. Sanki yaşayabileceği tek yer burasıymış gibi hissediyordu...

Dede evinin önüne gelip etrafına bakındı. Artık burada Yunanlı bir aile yaşıyordu. Aile büyüklerine ait izler çoktan silinip gitmişti belki de. Yine de dedesinin ruhunun buralarda bir yerlerde olduğunu ve kendisini izlediğini hissediyordu. Cep telefonunu on

yaşlarındaki bir çocuğa vererek fotoğrafını çekmesini istedi. Yıllardır sakladığı fotoğrafın benzerini çektiren Eylül, duygu dolu anlar yaşıyordu. Aynı yerde çekilen yeni fotoğrafın özelliğiye, bu karede sadece kendisinin olmasıydı.

Komşu evlere bakarken dedesinin anlattığı bir şey gözlerinin dolmasına neden oldu. Dedesi Bahri Bey, Selanik'ten Edirne'ye göç etmek zorunda kaldığında evin anahtarlarını komşularına emanet ederek evlerine göz kulak olmalarını istemişti. Bağlarını, bahçelerini de onlara bıraktığı gibi... Yola, "Bir gün nasıl olsa geri döneriz," ümidiyle çıkmışlardı. Fakat bu hayalleri gerçek olamamış, geri dönememişlerdi. Yıllar sonra döndüklerindeyse Yunanistan yetkilileri tarafından evlerinin Edirne'den göç eden Rum bir aileye verildiğini öğrenmişlerdi. Kendileri de Selanik'ten Edirne'ye gönderildiklerinde, Yunanistan'a göç eden Rum bir ailenin evini sahiplenmişlerdi.

Eylül evin önünde öylece durdu. Buraya gelirken aklında olan şeyi yapıp yapmama konusunda çekimserdi. Sonra cesaretini tolayıp evin açık olan bahçe kapısından içeri girdi. Hazırlıklıydı. Yanında getirdiği poşeti çantasından çıkardı. Bahçeden avuç avuç aldığı toprakları bu poşete doldurdu. Poşeti yeniden çantasına koyarak bahçeden dışarı çıktı. Bu toprağı dedesinin Zincirlikuyu Mezarlığı'ndaki mezarına götürecekti.

Akşam yemeğinden sonra otelden çıkıp şehri şöyle bir turlamaya karar verdi. Çağırdığı taksiyle otelden ayrılıp Aristoteles Meydanı'na giderek yürüyüş yaptı. Bir süre sonra kendini İzmir'in kordonunu andıran sahiliyle meşhur Lefkos Pyrgos'ta buldu. Kıyı boyunca denizi selamlayan barlardan birine oturup bira söyledi. Gülümseyerek denizi seyretti. Cep telefonunu kapatmıştı. Aksi halde ofisten gelen aramalar yüzünden tatili zehir olacaktı. Arada bir annesini arayıp iyi olduğunu bildiriyor, sonra telefonunu yeniden kapatıyordu.

Kumral teni, uzun boyu ve alımlı vücuduyla çok güzel bir kızdı. Çekik mavi gözlerini gölgeleyen uzun kirpikleri belki de en dikkat çeken özelliği idi. Dolgun pembe dudakları, kavisli kaşlarının ver-

diği sertliği biraz olsun yumuşatıyordu. Omuzunda bıraktığı sarı saçları ise güzelliğine güzellik katıyordu.

Barda bulunan birçok erkeğin gözü üzerindeydi. Fakat onun dikkatini çeken, karşı masadaki adamdı. Adam gözlerini Eylül'den bir an bile ayırmıyordu. Bu yaşına kadar kimseye yüz vermeyen Eylül, ilk kez birinden etkilenmişti. Sebebini de anlayamadı. 'Acaba Selanik etkisi mi?' diye geçirdi içinden. İstanbul'da üzerine yapışan o ketum hali, burada eriyip yok olmuştu sanki. Oturduğu yerden Eylül'e gülümseyerek selam veren adam, bir süre sonra yerinden kalkarak kızın yanına geldi. Çünkü Eylül, selamına karşılık verip adama gülümsemişti. "Merhaba," dedi adam. Eylül, ne yapacağını bilemez haldeydi; put gibi duruyor, adama bakıyordu. Gözleri adamın gözlerine öyle bir kilitlenmişti ki onun kendisine seslenişini ikincisinde fark etti. "Merhaba," dedi adam, yeniden. Sonunda kendini toparlayan genç kız derin nefes alarak ayağa kalktı. Adama elini uzatarak "Merhaba," dedi. "Ben Eylül."

Elinde içkisiyle karşısındaki sandalyeye oturan adam, "Türk olduğunuzu hemen anlamıştım," dedi. "Ben de Murat."

Eylül utandı. Hatta bu yüzden yanakları küçük bir kız çocuğununki gibi al al oldu. Bakışları, karşısında oturan adamın gözlerinde takılı kaldı. Dudakları kurumuş, avuç içleri terlemişti. İçkisinden bir yudum alarak "Nereden anladın?" diye sordu adama. Şaşırdı Murat. "Neyi?" diyerek karşılık verdi. "Türk olduğumu tabii ki!" dedi Eylül.

Güldü Murat. Arkasına iyice yaslanarak "Az önce annenizle yaptığınız telefon konuşmanızdan. Kadıncağız panik halinde olmalı ki onu sakinleştirmeye çalışıyordunuz."

"Ha, evet," dedi Eylül. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. "Buraya tek başına gelmiş olmam onu endişelendirdi. Şey, haber vermeden gelince..."

"Anlıyorum. Arada bir kaçıp uzaklaşmak gerekiyor. İyi ki gelmişsiniz, aksi halde tanışamazdık." Kız cevap vermedi. Sohbetin gidişini Murat şekillendiriyordu. "Ben de İstanbul'da yaşıyorum," dedi. "Kendime ait mimarlık ofisim var."

“Mimar olduğunuzu anlamıştım,” diyerek araya girdi Eylül. Şaşırdı Murat. Genç kadının sohbetine eşlik etmesinden de memnundu. “Sahi? Nasıl anladın?”

Adamın senli benli konuşmaya geçmesinden cesaret alan Eylül, “Seni izliyordum,” dedi. “Mekâna ait tüm detayları incelediğini fark ettim. Ben de çok severim burayı. Çocukluğumdan bu yana da bilirim. Tarihî olmasının yanında beni buraya çeken başka bir şey var. Fakat ne olduğunu sorarsan, cevap veremem. Çünkü bilmiyorum...” Bir an duraksayan kız, “İş için mi buradasın?” diye sordu. “Hayır,” dedi adam. “Arkadaşlarımla birkaç günlüğüne kafa dinlemeye geldim. İyi ki gelmişim...”

Genç kız birasının son yudumunu da içtikten sonra ayağa kalkarak “Artık gitmeliyim,” dedi. Murat bundan pek mutlu olmasa da karşı çıkamadı. Kızın uzanan elini tutup “Görüşelim lütfen,” dedi. Eylül, karşısındaki esmer ve uzun boylu yakışıklı erkekten o kadar etkilenmişti ki “hayır” diyemedi.

“Peki. Yarın saat bir gibi burada olacağım.”

Murat randevuyu koparmış olmanın mutluluğuyla Eylül’ün arkasından baktı. Eylül bir taksiye binerek otele geldi. Odasına kapandı. Sürekli Murat’ı düşünüyordu. Liseli bir kız gibiydi. Onunla yeniden görüşmek için sabırsızlanıyordu. Masada karşılıklı oturmalarını, bakışmalarını ve sohbetlerini düşünerek gülümsüyordu... O gece heyecandan uyuyamadı. Sabah erkenden kahvaltısını ederek üzerine en sevdiği beyaz elbisesini giydi. Kırmızı rujunu sürüp baanne yadigârı kolyesini taktı. Aynaya baktığında kendini çok güzel hissediyordu. Bir erkeği etkileyecek kadar güzel olduğunu yeni yeni keşfediyordu. Bu keşiften de memnundu.

Lefkos Pyrgos sahilindeki mekâna geldiğinde Murat ortalarda yoktu. İlk randevuya erkekten önce gelmek pek hoşuna gitmese de oralı olmadı. Kendisine bir içki söyledi. Cep telefonunu sessize alıp çantasına koymak üzereyken başını kaldırdığında Murat’la göz göze geldi. Efsunlanmış gibiydi. Bu tekinsiz bakışların verdiği ürperti tüm vücudunun gerilmesine neden oldu. Ona baktığı zamanlarda fark etmediği bir etkinin beynini uyuşturduğunu hissediyordu..

Birlikte yemek yiyip uzun süre sohbet ettiler. Zaman su gibi akıyordu. Saatine bakan Eylül, “Vakit epey geç olmuş,” dedi. “Kalksak iyi olacak.” Murat son derece centilmen bir adama benziyordu. Hesabı ödeyerek “Seni otele ben bırakacağım,” dedi. “İtiraz istemiyorum.”

İtiraz etmedi Eylül. Fakat bu sessiz kalış onun ilk cinsel deneyim yaşamasıyla sonuçlanmış, bekâretini yitirmişti. Mutluydu. Önemli olan da buydu. Artık bir sevgilisi vardı ve buna inanamıyordu.

İstanbul’a döndüğü akşamın sabahında yeniden işe başlayan Eylül’ün aklı Murat’tan gelecek telefondaydı. İşine adapte olamıyordu. Beklediği telefon öğlene doğru geldi. O an mutluluktan ne yapacağını bilemedi. Genç kadının ruh hali ofis çalışanlarına da yansımıştı. Uzun süredir ilk kez doyasıya gülümsüyor, insanlara tahammüllü davranıyordu. Aşk, nelere kâdirdi...

Murat’ın akşam yemeği teklifini uçarak kabul etmişti; onu göreceği ânı iple çekiyordu. Genç kadın yemeği baş başa yiyeceklerini düşünürken bir sürprizle karşılaştı. Murat Kuruçeşme’de organize ettiği akşam yemeğine arkadaşlarını da davet etmişti. Eylül’ü yakın arkadaşlarıyla tanıştırma telaşındaydı.

Murat’ın sürprizinden pek hoşlanmasa da sesini çıkarmadı Eylül. Genç adamın arkadaşları da Eylül’le epey ilgiliydiler. O geceden sonra sık sık buluşmaya başladılar. Eylül, farkında olmadan kendini bir grubun içinde bulmuş, onların mensup oldukları tarikata ilgi duymaya başlamıştı. Bu cemiyet kendilerini “İsa’nın çocukları” olarak adlandırıyordu. Hz. İsa’nın yanında yeniden doğuşa inanıyorlardı. Ne Hristiyan ne de Yahudilerdi... Kutsal kitapları İncil’den farklıydı. Tevrat ve Zebur’u da içine alan ayrı bir kitaba inanıyorlardı.

Topluluğu temsil eden simge, ateş kuşu motifiydi. Murat ve arkadaşlarının bağlı olduğu topluluk dışında pek bilinmeyen ateş kırmızı rengindeki bu sembol, yeniden doğuşu simgeliyordu.

Murat kendi evinde verdiği bir davete ev sahipliği yapıyordu.

Davet hazırlıkları için Eylül de ona yardım etti. Yemek yerken alkol almadılar. Genç kadın buna şaşırda da ses etmedi. Ardından herkese birer kadeh beyaz şarap ikram edildi. Şarabı bir dikişte bitiren Eylül ikinci kadehi almak üzereyken elindeki kadehi alan Murat buna engel oldu. Çünkü sonradan öğrenecekti; bu cemiyet, alınan alkolün fazlasının günah olduğuna inanıyordu.

Genç kadın, Murat'a olan aşkından mıdır bilinmez, onun söylediği her söze itaat ediyordu. Bir süre sonra yaşamında bazı değişiklikler oldu. Murat'ın kendisine okuması için verdiği kutsal kitabın etkisinde kaldı. Bununla da yetinmeyip onların ayinlerine katılmaya başladı.

“İsa'nın çocukları” evlerde gizlice toplanarak ayin yapıyorlardı. Bu evlerin adı ibadet evleri olarak geçiyordu. Ayrıca üyelerin, cemiyete mürit kazandırma gibi yükümlülükleri de vardı. Bu bakımdan Murat, Eylül'ü cemiyete kazandırmış oluyordu.

Şişli, Beyoğlu, Kadıköy, Beşiktaş ve Sarıyer gibi ilçelerdeki birçok evde yapılan ibadetler hızla yayılıyordu. “İsa'nın çocukları” yeni gelen üyelere, topluluğun inançlarını ve yasaklarını anlatarak onların “doğru yolu” bulmasını sağlıyordu. Yaşça büyük, deneyimli kişiler, yol gösterici olarak topluluğun başında yer alıyordu. Bu yol göstericiler, Eylül gibi zengin aile çocuklarını önemsiyordu. Zengin ve fakirin aynı grupta yer alması onlara göre eşitliğin göstergesiydi. Gruba yeni üye katan kişiler de özel ayinlerde mükâfatlandırılıyor, bir üst dereceye yükseliyorlardı. Eylül katıldığı bir ayinde kutsanarak cemiyet üyeleri arasına girerken Eylül'ü gruba dahil eden Murat da aynı ayinde bir üst seviyeye yükseldi. Bu ayinde yaşananlar aslında Murat'ın avcı, Eylül'ün de av olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Buna rağmen Eylül, Murat tarafından kandırıldığını düşünmeden yaşamaya devam ediyordu. Ona olan hayranlığıysa her geçen gün biraz daha artıyordu. Genç kadın sorgulamıyor, sadece itaat ediyordu.

Zaten çalışkan biri olan Eylül, çalışmanın kutsal bir ritüel olarak altın kurala dönüştüğü bu cemiyete girdikten sonra işini ibadet eder gibi yapıyordu. Artık annesi bile onu tanıyamıyordu. Genç kadın

yeni insanlarla tanışıp onlarla kaynaşarak dışa dönük biri gibi davranıyordu. Çünkü topluluğa yeni üyeler kazandırma gibi bir misyonu vardı artık.

Gün içinde avukatlık yapan Eylül, akşamları İstanbul'un çeşitli yerlerinde bulunan ibadet evlerinde "İsa'nın çocukları" toplantılarına katılıyordu. Ayrıca bu toplantılara Murat'la birlikte katılması ona ayrı keyif veriyordu.

Eylül bir akşam iş çıkışı, geceyi Murat'ın evinde geçirmek üzere yola çıktı. Keyifliydi... Yorgun olmasına rağmen sevdiği adamı göreceği düşüncesiyle mutluluktan uçuyordu. Daire kapısı önüne gelip kapı ziline bastı. Kapı açıldığı andan itibaren gördüğü manzara hem gözlerine hem de ruhuna hitap etmekle kalmamış, genç kadının aklını başından almıştı. Koridordan başlamak üzere her yer, yanan kırmızı mumlarla donatılmıştı. Eylül daha, "Merhaba," bile demeden onu sevgiyle kucaklayan Murat vakit kaybetmeden genç kadını yatağa götürdü. Yatak da dahil olmak üzere her yere gül yaprakları serpiştirilmişti. Murat sevgiyle bakıyordu. İlk karşılaşmalarındaki o şeytani bakışlarından eser yoktu şimdi. Gece boyunca sevişen genç çift, aşkı yeniden keşfetmenin verdiği huzurla uykuya daldı.

O güzel gecenin sabahında hayata farklı gözlerle bakmaya başlayan Eylül, yanında çalışan avukat arkadaşıyla birlikte duruşmaya gitmek üzere yola çıktığında keyifli görünüyordu. Heyecanlıydı... Şirketlerinin itibarını belirleyecek olan davanın son aşamasına gelinmişti. Burada elde edeceği başarıyı, gece yarısı tarikatın düzenleyeceği sıradan bir ayine katılarak taçlandıracaktı.

Boğaziçi Köprüsü üzerinden Kartal Anadolu Adliyesi'ne doğru ilerleyen aracı Eylül kullanıyordu. Bir yandan da aralarında duruşma hakkında hararetli bir konuşma yapıyorlardı. Meslektaşı Burcu da en az Eylül kadar heyecan içindeydi. Bu duruşmaya aylardır hazırlanıyorlardı.

E-5 Kozyatağı mevkiinden Kartal istikametine doğru, orta şeritten gidiyorlardı. O sırada kendi aralarında hararetli bir tartışma içine girmişlerdi. Sağ şeritten aşırı hızla aynı istikamete doğru gi-

den beyaz lüks bir otomobil önce bariyerlere çarptı. Ardından da Eylül'lün içinde bulunduğu aracın üzerine savruldu. Savaş alanına dönen yolda kazayı gören sürücülerin müdahalesiyle çeşitli yerlerinden yaralanan Burcu arabadan çıkarılırken ön koltukta sıkışan Eylül'ün çıkışı hayli zor oldu.

Aşırı kan kaybeden Eylül ambulansla aynı güzergâhta bulunan Fatih Sultan Mehmet Hastanesi'ne kaldırılırken kazadan hafif sıyrıklarla kurtulan Burcu da aynı hastaneye kontrol amaçlı götürüldü. Kazaya sebebiyet veren diğer aracın şoförü de arabanın ön camından yola fırlayıp olay ânında hayatını kaybetmişti.

Eylül, bilinci kapalı olarak götürüldüğü hastanede hemen ameliyata alındı. Kazayı birkaç sıyrıkla atlatan Burcu, durumu genç kadının ailesine bildirdi. Kazayı duyup hastaneye koşan Eylül'ün anne ve babası perişandı. Ameliyathanenin önünde endişeden ne yapacaklarını bilmez halde dakikalarca beklediler. Eylül ameliyattan çıktıktan sonra ise yoğun bakıma alındı.

Kazanın olduğu yerde telefonu parçalanan Eylül'den gün boyunca haber alamayan Murat, Eylül'ü sormak için genç kadının işyerini aradı. Kötü haberi alır almaz da hastaneye koştu.

Genç kadının ailesi gibi saatlerce hastanede iyi haber almayı bekleyen genç adamın üzerinde tuhaf bir hal vardı. Bunu ne Eylül'ün ailesi ne de genç kadının iş arkadaşları anlayabildi. Hepsinin Murat hakkındaki ortak görüşü, gizemli, aynı zamanda tuhaf bir adam olduğuydu.

Eylül aşırı kan kaybettiği için doktorlar ona kan nakli yaptılar. Murat, cezaevinde volta atarmışçasına hastane koridorunda bir ileri bir geri gidip geliyordu. Düşünceliydi... Bir süre sonra, Eylül'ü de tanıştırdığı arkadaşlarından birini aradı. Eylül'ün başından geçenleri anlattı. Bu konuşma yaklaşık 10 dakika sürdü... Ardından Murat, hastaneden ayrıldı...

Eylül yoğun bakımda tam bir hafta kaldı. Bir haftanın sonunda uyandığında kendisine yaşananları anlatmak doktoruna ve ailesine düştü. Murat o günden beri hastaneye hiç uğramadı. Genç kadını ne aradı ne de sordu...

Eylül, başına gelenleri öğrenince sinir krizi geçirdi. Sürekli, “Hayır, bu olamaz!” diyerek çılgınlık atıyordu. Doktorlar onu iğne yaparak sakinleştirebiliyorlardı. Anne babası, kızlarının hayatının kurtulduğuna bir yandan sevinirken bir yandan da bu kazanın onda bıraktığı psikolojik etkiler nedeniyle endişeleniyorlardı.

Yapılan sakinleştirici iğne sonrası yaklaşık üç saat uyuyan Eylül, uyandığında annesine Murat’ın hastaneye gelip gelmediğini sordu. Yaşlı kadın, kızının bir sevgilisi olduğunu bilmiyordu. Murat’ı da tanıımıyordu. Murat kendini kaza yapan diğer araçta ölen kişinin bir yakını olarak tanıtmış, o vesileyle de Eylül’ün durumunu öğrenmişti. “Hayır,” dedi annesi. “Böyle biri gelmedi.”

Eylül şaşkıındı. Annesi kızının son aylardaki değişiminden memnundu. Kızı gülümsüyor, insanlarla iletişim kuruyordu. Ancak ne olduysa kaza sonrası Eylül, yeniden eski halini almış, kendini yalnız hissettiği o günlere geri dönmüştü. Kızının kendini yeniden dış dünyaya kapatmasıyla canı yanan kadın yeniden uçsuz bir boşluğa düştüğünü hissediyordu. “Yalnız kalmak istiyorum,” dedi Eylül. İşte bu talep annesini perişan etti. Yeniden başa döndüğünü görmek umutlarını yitirmesine sebep oldu.

Eylül ise Murat’ın arayıp sormamasına içerlemişti. ‘Nasıl bu kadar vefasız olabilir?’ diye geçirdi içinden. Düşünceler arasında kaybolurken gözyaşları içinde uykuya daldı.

Eylül’ün hastanedeki serüveni yoğun bakım odasından çıktıktan sonra üç gün sürdü. Dokuzuncu günün sonunda ailesi onu Sarıyer Zekeriyaköy’deki evlerine götürdü. Odasında dinlenmeye çekilen Eylül günlerce evden çıkmadı.

Tek isteği Murat’ın kendisini ziyaret etmesiydi. Ancak ne arayan ne de soran vardı. Sonunda dayanamayıp Murat’ı aradı. Genç adamın telefonu kapalıydı. Cemiyetten diğer arkadaşlarını aradı. Onlar da telefonlarını açmıyorlardı.

Murat’la görüşmemek genç kadını her geçen gün daha da üzüyordu. Öyle bir bunalıma girmişti ki düştüğü girdabın içinden artık çıkamayacağını düşünüyordu. Yataktan çıkmıyor, saçını bile taramıyor adeta kendisini cezalandırıyordu.

Ailesi bir uzmana görünmesi için onu ikna etmeye çalışsa da başarılı olamadı. Çocukluğunda anne babasıyla ilişkileri fena değildi. Lise eğitimi için yurtdışına çıktıktan sonra ailesinden kopan Eylül bu kazadan sonra onlarla olan bağını tamamen koparmıştı. Bu süreç bir ay kadar devam etti. Genç kadının durumu her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. Hatta son zamanlarda ne yiyor ne de içiyordu.

Günlerden pazartesiydi... Kimseye belli etmeden evden çıkmaya karar verdi. Soluğu kuaförde alan genç kadının saçları başı dağınıktı. Hatta keçeleşmiş haldeydi. Genç kadını koltuğa davet eden kuaför onun boya ve kesim için geldiğini düşünerek "Ne renk yapalım?" diye sordu. Net bir ifadeyle, "Sıfıra vurun!" dedi Eylül. Kuaför şaka yaptığını düşünerek gülümsedi. "Önce boyayalım, sonra kısaltırız," dedi. Genç kadın, kuaförün yüzüne öyle bir baktı ki adam kekeleyerek "Ta-tabii," dedi. "Nasıl isterseniz." Fakat yeniden sorma ihtiyacı duydu adam. "Komple kazıyacak mıyız?"

"Kazıyın!"

Saçını kazıtan genç kadın soluğu dövmecide aldı. Sağ kalçasını açarak "Bu dövmeyi sildirmek istiyorum," dedi. "Ne kadar zamanını alır?" Genç kadının kalçasında "ateş kuşu" motifli bir dövme vardı. Bu motifi Murat'la birlikte dövmeciye gidip yaptırmışlardı. "Şu an yapamam," dedi adam. "Yarın gelersen olur." Dövmeci adam tuhaf bakıyordu. Belli ki bu simgenin anlamını biliyordu. Kadının da ilgili tarikat mensubu olduğunu hemen anlamıştı. Fakat kadının dövmeyi neden sildirmek istediğini anlayamadı. Sormaya da cesaret edemiyordu. 'En iyisi hiç bulaşmamak!' diye düşünerek onu başından savdı.

Lüks arabasına binen Eylül, kendini kısa sürede Kuruçeşme sahilinde buldu. Aracından inip bir süre denizi izledi. Sahilde yürüyüş yapan insanlar saçları kazınmış bu kadına şaşkınlıkla bakıyordu. Deniz havası iyi gelmişti ama insanların bakışlarından rahatsız olmuştu. Yeniden aracına bindi. Duruşmalarda kullanmak üzere aldığı defteri çantasından çıkardı. Deftere bir şeyler yazmaya başladı. Saatlerce orada kaldı. Yazmaya devam ediyordu. Güneş batmaya

yakın yazma işini bitiren Eylül, evin yolunu tuttu. Annesi panik olmuştu. Kızını görünce, “Nihayet!” dedi. “Meraktan öldüm öldüm dirildim. Nereledesin yavrum?” diyerek fazla üzerine gitmeden kızına sitem etti. Genç kadın hiçbir şey söylemeden odasına giderken annesi şaşkındı. Ona saçlarını neden kazıttığını bile soramadı...

Ertesi gün herkesin uyuduğu sırada sabah erkenden evden çıkan Eylül yeniden Kuruçeşme sahile geldi. Saatlerce denizi seyrettikten sonra aracına binip Zincirlikuyu üzerinden Boğaziçi Köprüsü’ne doğru yola çıktı. Köprü’nün üzerine geldiğinde arabasını orta şeride doğru çekip durdurdu. Arabadan inip diğer sürücülerin gözü önünde hayatına son vermek üzere korkuluklara doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Beklenmedik bir biçimde giysilerini çıkarmaya başladı. Çırılçıplaktı...

Artık kendisini izleyen meraklı gözlere karşı kör, hayata tutunması için sıralanan öğütlere sağırdı... “Dinden çıktım,” demişti yanındaki polise. “Bir başkasının bedenini taşıyarak daha fazla günaha girmek istemiyorum!”

Kadın polis, genç kadının aracındaki defteri alıp okuduğunda gözyaşlarını tutamamıştı. Eylül, Selanik gezisinden bu yana tüm yaşadıklarını bu deftere tek tek not almış, tüm yaşadıklarını hiçbir boşluk bırakmayacak şekilde anlatmıştı. Genç kadın, Murat ve arkadaşlarının kendilerini aramamasını, tarikattan kovulduğu şeklinde yorumlamıştı. “İsa’nın Çocukları” artık onu aralarında istemiyordu. Sevgilisi bile...

Çünkü o, günaha girerek dinden çıkmıştı... Tarikat, vücuda dışarıdan kan alışverişini yasaklamıştı. Çünkü ruhun kanda olduğuna inanıyorlardı. Vücuda dışarıdan kan girmesi, kan içmekle eşdeğerdi. Başka birinin kanını vücuda hapsetmek kendine yabancılaştırmaktan öte bir şey değildi. Bunu yapan kişi kendisi olmaktan çıkar, bir başkasının ruhuna hapsolürdü. Bu da “dinden çıkmak” anlamına gelirdi. Dinden çıkan kişi de anında aforoz edilip dışlanırdı.

Eğer böyle biriyle görüşmeyi devam ettiren bir üye tespit edilirse

Ateş Kuşu

o da dinden çıkmış olur ve tarikattan men edilirdi. Defterin sonuna da intihar etmeden önceki sözlerini yazmıştı Eylül:

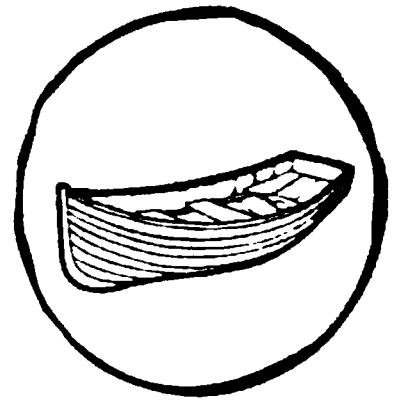
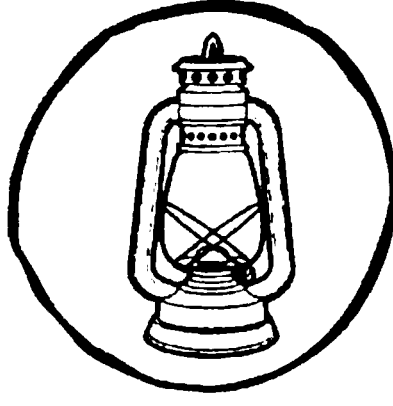
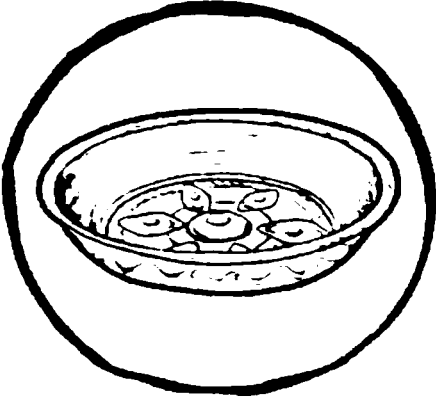
“Bu beden bana ait değil! Başkasının bedenini üzerimde taşıdığım sürece günaha girmeye devam edeceğim. Ayrıca günah işleyecek bir dine bile sahip değilim şu an... Yoldan çıktım... Dinden de...”

Bu olaydan bir süre sonra Boğaziçi Köprüsü’nde sessiz sedasız bir intihar daha gerçekleşti. Bu defa köprü korkuluklarından cırıl-çıplak atlayan kişi, genç bir adamdı. Onun da sağ kalçasında ateş kuşu dövmesi vardı. Adı Murat olan bu gencin geride bıraktığı notta ise şunlar yazıyordu:

“Ne dinden çıkmak ne de günaha girmek; hiçbiri umurumda değil! Bekle sevgilim, geliyorum...”

BAKIR TASTAKİ KAN

MEHMET BERK YALTIRIK

DARK
ISTANBUL

“Balık bol, bol olmasına da hayrını göremedikten sonra ne yapayım bolluğu, bey abicim? Hani ya, biz yeriz yemesine de kirayı, borcu balıkla verecek halimiz yok ya!”

“Baktım işvenin, cilvenin bini bir para. Lakin toy değiliz. Karaköy’e ilk defa çıkmıyoruz hani. Cepte de beş kuruş yok aksi gibi, iyi mi?”

“O vakitler mütareke olmuş. Ecnebi zabitler geziniyor ortalıkta. Beyoğlu’na o sıralar kaldırım iti makulesinden bir İngiliz çavuş musallat olmuştu. Herifi gözümüze kestirdik, bir gece mandepsiye yan bastıracağız! Sonradan duyduk Tarlabası’na indiği sırada postu deldirmiş, hastanede cızlamı çekmiş. Hrisantos’un kopukları mıhlamış dedilerdi...”

Eski İstanbul’un, sırtı iki büklüm ihtiyarları andıran ahşap evlerinin, kopukların külhanilerin çalımlı adımlarının, taşlarını asırlarca dövdüğü sokaklarının, sayısız vakanın, isyanın, işgallerin tanığı camii ve mescitlerinin, yolcuların uğrağı çeşmelerin ve dedikodudan şarkıya sayısız muhabbete kulak misafiri olmuş asırlık çınarlarının başvekilin emriyle henüz hallaç pamuğu gibi atılmadığı senelerde Rumelihisarı’nda kayıkhanelerin dibinde, geleninin gideninin balıkçılar, kayıkçılar olduğu

bir “Lambalı Kahvehane” vardı. Sultan Aziz zamanından beridir yangınlara, yağmurlara ve kopuklara direnebilmiş bu ahşap, tek katlı yapının mazisinin nerelere uzandığı bilinmezdi. Hayli yorgun ve kadim kahvehanenin namı, kapısının kenarında adı çoktan unutulmuş bir mavnacı reisinin astırdığı büyükçe gemi fenerinden geliyordu. Bu fener en puslu havalarda dahi müdavimlerin fırtınaya tutulmuş gemilere yol gösteren deniz fenerleri misali kendine celp ederdi.

Lambalı Kahvehane’yi Arap Mesut adında meydancılıktan yetişme, babası da dedesi de kahve ocağı yakmış, çocukluğu tahmislerden yayılan kahve kokularının, nargile fokurtularının arasında geçmiş ellili yaşlarının başında bir adam işletirdi. Vatan ve Millet Caddeleri’nin Aksaray’ın tulumbacılardan kalma kahvehanelerinin üzerinden geçmeden çok önce, buradaki kahvehanesi mütareke senelerinde yanınca, evini satıp Rumelihisarı’nın yakınındaki bu Lambalı Kahvehane’yi alarak oraya postu sermişti. Baba yadigârı mahallesini terk etmesinde haraç mevzusu yüzünden kahvehanesinin yakılmasının etkili olduğu yıllarca arkasından söylenegelirdi. Yine de bu söylencelere kimse kulak asmazdı, zira Mesut’un kavga bir yana dursun herhangi bir kimseyle ağız dalaşına girdiği görülmemişti. Bu yüzden üç polis arabası kahvehanenin önünden geçen toprak yolda arka arkaya sıralandığında kahvehanedekiler de, kayıkhanelerindeki iskelelerde oturmakta olan kimseler de meraklanarak polisleri seyre koyuldular. Denize bakan pencere-lerin dibindeki masanın etrafında harlanmış sohbet bir anda kesilivermişti.

Kahverengi paltosu ve palabıyıkları ile kanun adamından çok, Beyoğlu’na inip çıkan netameli tipleri andıran Başkomiser kahvehane kapısının yan tarafındaki pencereden görününce, kahvehanede her zaman aynı köşede oturan ve insanda sanki hep oradalarmış da kahvehane fi tarihinde üzerlerine inşa edilmiş hissi veren beş baş aynı anda kapıya doğru döndü. En genci otuzlarının sonunda, en yaşlısı da yetmişlerinin başında

görünen adamların kılık kıyafetleri, görünüşleri balıkçı olduklarını belli ediyordu. Denizi gören geniş pencerelerin önünde büyükçe bir masada bir-iki kahve fincanı dursa da masanın alt kısmında hususi bir bölmede rakı dolu küçük bardaklar, gündüz gözüyle çakıştırdıklarına işaretli. En yaşlı olanları gür bıyıkları nargileden sararmış, manalı bakan gözleri ve elinde usul usul çevirdiği kırmızı kehribar tespihi ve fiyakalı oturuşuyla eski kopuklardan, külhanilerden olduğu anlaşılan Ragıp Dayı'ydı. Diğerleri şöyle böyle muhabbeti yerinde kimseler olduklarından o masada oturdukları belli kimselerdi, ancak içlerinden kırklı yaşlarda görünen ve tıpkı Ragıp Dayı gibi çalimli oturan Bahriyeli Nuri, bu görüntüsüyle tıpkı yaşlı adam gibi bu kalabalığın içinde kolaylıkla göze batıyordu. Kâh netameli kâh kaçak göçek işlere bulaşmışlığı çoktu zira kendisi eski bahriye erlerindendi.

Kanunla bir vakitler sık sık yolu kesiştiğinden, ömürleri boyunca mahalle bekçisi görse ürken diğer balıkçılar, afili adımlarla yürüyen palabıyıklı, kahverengi paltolu heybetiyle sivil giyimli dahi olsa ne olduğu anlaşılan Başkomiser'den ve ardındaki polislerden dolayı endişeye kapılmışlardı. İçlerinden biri sordu: "Dayı Ragıp! Hayır mıdır şer midir, bu geleni tanır mısın?" Yaşlı adam alaycı bir gülüşle karşılık verdi: "Gözüm ısırmadı. Gözüm ısırmadığına göre yenilerden. Sultan Hamit zamanının, meşrutiyet ve işgal senelerinin kalpakçılarından değil ki imanım, benim gözümün ısırdıkları ya kabirde ya tekaüt!" Söylediğinde haklıydı zira bir vakitler Sandalcı Ragıp namıyla Aksaray'da, Şehzadebaşı'nda devrinin kaldırım kurtlarıyla, tulumba taşıyanlarıyla, geceleri yol kesenlerle düşüp kalkmış, tövbekâr olup Rumelihisarı'na yerleşerek elini eteğini pis işlerden çekene dek, günahın binbir türlüünü bilfiil tatmıştı. Bahriyeli Nuri sanki bir marifetmişçesine masadakilere bakmadan çağanoz kasıntısıyla konuştu: "Adını değil ama namını bilirim. Pala Başkomiser diyorlar buna. Hakiki ismini bilmem. Bizim kopuk takımından hiç hazzetmez. Eli-

ne düştün mü yandın!” Hiçbiri yapmacık kasıntısına rağmen Bahriyeli Nuri’ye bir şey söylemedi. Zira bıçkınlığıyla meşhur bahriyeli takımıyla ve sokaklarla haşır neşir olduğundan geleni namıyla tanımasına şaşırmamışlardı.

Başkomiser ardında polislerle girer girmez önce masada oturanlara, ardından duvarlarda asılı hüsn-i hat levhalarına, nazarlıklara, pehlivan fotoğraflarına ve sair eskimiş tasvire baktı. Burası eski iskemleleri, masaları ve çay ocağıyla ona çocukluğunun İstanbul’unda kalmış sokakları, mahalle aralarını hatırlatmıştı. Arap Mesut elini boynuna asılı yağlığa silerek polislere doğru yaklaşırken, Başkomiser içeridekilere bakarak “Ben Başkomiser Nedim. Cemal Kanat’ı tanır mısınız?” diye sordu. Mesut duraksadı. “Cemal Kanat?” diye sorunca Başkomiser ona bakıp “Burada kayıkçılık yaparmış dediler,” deyiverdi. Mesut bir an duraksadıktan sonra heyecanla, “Ha! Bizim Cemal! Evet, evet. Bizim Cemal!” deyiverdi. Ragıp Dayı boğazını temizleyerek söze girdi. “Affınıza mağruren merakımızı celp etti Başkomiserim. Bizim Cemal’in kanunluk ne işi olur ki?” Başkomiser soğuk bakışlarını ihtiyar adama çevirerek “Cinayet!” karşılığını verdi. Ragıp Dayı’nın gözleri fal taşı gibi açılıp yuvalarından fırladı. “Vay dinime imanıma! Bizim gariban kayıkçı tevekkeli iki gündür cızlamı çekmişti, meğer kıymışlar zavallıya. Nerede, kimler mandepsiye getirmişler garibi?” Başkomiser şehrin sokaklarından aşına olduğu bu ağız karşısında masaya birkaç adım yaklaştı. “Cemal’e kıymamışlar. Cemal kıymış,” dedi soğuk ifadesini koruyarak. Bahriyeli Nuri kabil olsa polise görünmemek için uyuklama numarası çekecekken Cemal’in bahsinin geçmesiyle sicilini, sabıkasını büsbütün unutmuştu. “Cemal kendi halinde adamdır. Hasımı falan yoktur, niye adam öldürsün?” diye sorunca Başkomiser, insanı ürperten soğuk bakışlarıyla ona dönüp sakince, “Adam değil. Kadın. Bir de kadının on üç, on dördündeki oğlu. Şu Boğaz’da, Anadolu tarafında dün sahile vuran cesetler... *Boğaz cinayeti*, diye yazdı gazeteler. Sizin gariban Cemal çıktı ar-

kasından.” Kahvehanede, ocak dibinde oturan emekli mahkeme kâtiplerinden Şaban Amca masadakilerden ve polislerden uzak gazetelerine göz gezdirirken bir anda, “O herzeyi bizim Cemal mi yapmış?” diyerek söze karıştı. Sabah gazetelerin verdiği kanlı cinayeti kahvehanede okurken katiline defalarca sayıp sövmüştü.

Başkomiser tehditkâr bir sükûnetle sandalye çekip masadakilerin tam karşısına oturdu. Bacak bacak üstüne atıp sırtını sandalyeye yaslayarak buz gibi bir sesle konuştu: “Gariban mı bey mi efendi mi tanımam. Sizin Cemal, iki kişiyi feci şekilde öldürmüş. Kadını delik deşik etmiş, gözlerini oymuş. Çocukta yara izi yok lakin onu da boğulsun diye denize attığı muhakkak. Kadının çantasını Anadolu yakasında sahil kenarında bulup da kimliğini teşhis etmesek ne çocuğun ne de kendisinin kim olduğunu anlayacaktık. Oradaki kayıkçıları, balıkçıları sorgudan geçirdik. Bazıları kadınla çocuğu tanıdı. Karşıya geçmek için gece vakti bir-iki kişiyle pazarlık yapmış. Bir kayıkçıyla anlaşıp denize açılmışlar. Eşkâlini sorduk, ismini verdiler. Rumelihisarı’nda mukim ancak arada sırada karşıya da geçen Cemal diye bir kayıkçıymış. Onun kayığına binerken görülmüşler en son. Sabıkası yok ama sabıkası yok diye de kimse suçtan azade olacak değil. Belki onu saklamak, arka çıkmak isteyenler vardır diye peşinen yediği herzeyi anlattım. İrz düşmanını korumayasınız diye...” Ragıp Dayı bu türden dişli kimselere evvel eski aşına olduğundan karşılık verdi: “Af buyurun, Başkomiserim. Söylediklerimiz başka bir manaya çekilmesin. Cemal’i koruduğumuzdan veya tuttuğumuzdan değil. Kendi halinde garibanın tekidir; şaşırmamız bundan. Sonra iki gündür ortalıkta görünmüyor, kulübesinde de yok. Başına bir iş geldi zannediyorduk.” Bahriyeli yine kendini tutamadı. “Bıraksana Dayı Ragıp! Belliydi böyle olacağı. Zaten delirdi delireli bir acayıptı. Deniz ortasında kadıncağızı boğazlamasına hiç şaşırmadım! Bak Başkomiser bey abi de söyledi, kadının gözlerini oymuş. Geçen gün bize anlattığı gibi değil mi? Delirdiği zaman hani?”

Başkomiser Nedim kabahatini yakalamış gibi bir anda oturduğu yerde dikelip ayağını indirerek ona doğru eğildi. “Ne delirmesi? Neyi anlattı size?” Ragıp Dayı bıyıklarını düzelterek sıkıntılı bir hali varmışçasına kafasını salladı. “Başkomiserim, arkadaşın söyledikleri doğru. Doğru ya yine de aklım havsalam almıyor. Şimdi ben de hatırladım. Kadının gözü çıkarmak, kurban vermek falan böyle bir şeyler geveliyordu. Durduk yere aklını yitirmişti garip...” Nuri birden ona dönüp “Lafını balla kestim dayı ama durduk yere olur mu? *Rum’dan kalma harabelerde yatıp kalktım*, dememiş miydi? Mezbelelikte uğramışlar fukaraya.” Nedim dişlerini gıcırdatarak ikisine de ters ters baktı. “Şu meseleyi doğru düzgün anlatır mısınız yoksa sizi şubeye çektireyim oradakilere mi ötersiniz?”

Ragıp’la Bahriyeli Nuri birbirlerine baktı. Ragıp “olur” anlamında başını sallayınca Nuri önce, “Mevzu uzun amirim. Dilerseniz kahve, çay bir şey getirsin Mesut Baba?” diye sordu. Nedim soğuk bir sesle, “İstemez. Sen şu meseleyi anlat kâfi,” diyerek karşılık verince, Bahriyeli anlatmaya koyuldu. “Birkaç gün evvel yine böyle oturuyorduk. Ekseriyetle buradayızdır, amirim. Balık fiyatlarını konuşuyorduk. Havadan sudan söz ediyorduk. Konu nereden geldiyse bizim Cemal’e geldi. Bizim Cemal kendi halindedir ama muhabbetine doyum olmaz. Burada hemen şuradaki barakaların dibinde tek göz, derme çatma bir kulübede yatıp kalkar. Her gün muhakkak yanımıza uğrar. Denize nazır ayıptır söylemesi çilingiri kurup demlendiğimiz vakit şarabını da alır gelir. İyi konuşur, ağzı laf yapar. Ne bizim Behçet gibi mübalağaya sapar ne de Ragıp Dayı gibi olduğundan ehemmiyetsiz bir şeymiş gibi bahseder. Sözlerini nakış gibi işler dinleyenin zihnine. Balıkçıdır ama ekseriyetle gezmeyi, dolaşmayı sevdiğinden kayıkçılık yapar. Sohbeti güzel olduğundan yolsuz olsa dahi şarabını biz alır yanımıza oturturuz. Denize açılmadan evvel burada toplandığımızda muhakkak gelir. Kahvemizi, çayımızı, çorbamızı içip buradan dağılırız. Bir gün yine böyle çıkıp geldi tam da bu sohbetin

üzerine. Fazla kalamayacağını, o aralık karşıya geçenlerin çok olduğunu, işinin yoğunluğuna sevindiğini söyledi. *Bereketi kesilene dek ardını bırakmamalı, haydi selametle!* diyerek çıktı gitti. Gitmeden bizim Dayı Ragıp ikaz etti, *hava bozabilir aman fazla açılma!* dedi.”

Ragıp o esnada söze karıştı. “Dost ahbap latifesi ancak böyle bir hassamız da mevcuttur, amirim. Yıllarım bu işlerde geçti diye mi yoksa sülalemin bir tarafı Karadeniz’den gelme diye mi bilinmez fırtına burnuma burnuma kokar imanıma! Ekseriya inanmazlar, *böyle hava bozar mı*, derler ama daha yanılmamıştır bu burun! O gün fırtınadan mevzu açılınca aha bunlar inandı ama Cemal inanmadı; savuştu gitti!” Bahriyeli Nuri sabıkalı olduğundan işin üzerine sıçramasından çekiniyordu. Söze yeniden girdi. “Ne diyordum? Hah o gün! Amirim, Allah seni inandırсын o gün bir fırtına patladı ki sorma gitsin. Tufan mı dersin afet mi dersin, o biçim. Herkes alelacele kulübesine, evine, iskelehanesine çekildi. Biz de aha buraya tıklandık. Lambaları yaktık, titreye titreye bekliyoruz. Şeytan dahi geçemez o cendereden, Cemal’e ne oldu diye konuşuyoruz aramızda. Dalgalar buraya kadar vuruyor, pencereleri dövüyor lakin Cemal gelmez. Rüzgârın uğultusu duvarları zeledeymişiz gibi sallıyor yine Cemal gelmez. Kulübesine bakmaya niyetlendik ama biliyoruz, gelse oraya gitmeden evvel bize uğrar. En son burada masa başında peykelerin, iskemlelerin üzerinde hep birden sızıp kaldık, evine gidemeyen oldu. Cemal herhalde karşıda bir ahbabında kalmıştır, diye düşünerek avunduk. Derken bu fırtınanın dindiği alacakaranlık vaktinde çıkıp gelmesin mi? Beti benzi atmış, böyle sanki tövbe estağfurullah hortlak görmüş vaziyette geldi, şu köşeye ilişti. Ne oldu diyoruz ses yok, halini hatrını soruyoruz, latife ediyoruz ağzını bıçak açmıyor. Oturduğu yerden denizi seyrediyor boyuna, sanki mahsus gördüğü bir şey varmış gibi. Biz üstüne varınca bunalmış olacak ki, *ben uyuyacağım!* diyerek çıktı gitti. Bu hali bize acayip geldi ama çok deşelemedik. Neşeli diye,

muhabbeti güzel diye hep böyle olacak değil ya, insanın da bir günü diğer gününü tutmaz! Gelgelelim Cemal'in vaziyeti daha beter... Bu iki gün falan dışarı çıkmayınca meraklandık, öldü mü kaldı mı diye baktık kulübesine. Bir kasanın üzerine oturmuş, sırtını bir yere dayamadan öylece oturuyor. Gözleri boşluğa bakıyor biteviye..."

Ragıp Dayı yine lafa karıştı. "Birkaçı, *denize besmelesiz açıldı da deniz perilerine mi uğradı?* diye ileri geri konuştu da, *höst* ulan! Şimdi basarım tokadı şom ağızlılık da yetişir! diye çıkıştım bir de bunlara. Lakin Başkomiserim, bunlar haklı çıktı iyi mi? Cemal yine suallerimize cevap vermeyince fırtınadan müteessir olmuştur, canını kıyıya zor atmıştır da ondandır diyerek çekildik gittik. Ya ertesi gün ya da onun devrisi... Kahvehane kapandıktan sonra ayıptır söylemesi demleniyoruz. Bir feryat işittik birden. Birisi can verir gibi bağılıyor; sanki adam boğazlıyorlar kayıkhanelerin orada. Başladığı gibi bir an kesilince ne olduğunu anlayamadık. Bir figan daha patladı ki elverse camları pencereleri zangırdata! Pat! Yine kesilivermesin mi? Biz üçüncü çığlığa kadar kâh korkudan kâh meseleyi çakmadığımızdan burada mih gibi kalakaldık. O vakit Cemal olduğunu fark ettim de hep birlikte çıktık. Bu garip kendini yerden yere vuruyor, *uyumak istiyorum!* diye ağlıyor, üstünü başını paralıyor. Adamı tutup kahvehaneye getirdik, güç bela sakinleştirdik. *Ne oldu?* diyoruz susuyor. *Niye uyuyamıyorsun?* diyoruz yine susuyor. Güzellikle konuşuyoruz, tehdit ediyoruz, küfür ediyoruz... Yok! Ahraz gibi! Sadece arada bir, *uyuyamıyorum*, diye sayıklıyor kendince. Kalkmaya mecal bula mayınca doktoru buraya çağırdık. Mütekait bir askeri tabip var bura eşrafından. Benden on, on beş yaş küçüktür; Asım Bey. Onu çağırttık, gece vakti kalktı geldi. Muayene ettikten sonra, *ben harpte böyle şeyler gördüm, asabi rahatsızlıktır. Lakin bir sebebi olmalı*, diyerek uyku ilacı yazıp gitti. Cemal o ara biraz kendine gelmiş olacak konuşur gibi oldu. *Uyumak istesem küp gibi içer uyurum, lakin uyuyamıyorum! Uyursam onu*

görüyorum! deyince şapa oturduk yine! O dediği kim, neden uyuyamıyor, adama ne oldu bilen yok imanıma.”

Bahriyeli yine çağanoz misali kasıldı oturduğu yerde, “Amirim, ben olmasam konuşturacakları yoktu yine. Kadın davası sandım ben başta. *Dert ettiğin şeye bak, saçından sürür de getiririz icabında!* deyince gözlerini devirip bana bir bakış attı ki... O vakit anladım bizim kayıkçının tozuttuğunu. Üstüne arada bir deniz tarafına kaçamak bakışlar atıyor, denizden korkuyor sanki imanıma. Meğer bilmeden adamın dilini çözmüşüm. *Onu getirmene ne lüzum var. Deniz... Denizde! Denizde!* diye sayıklamaya başladı. Sonra bana dönüp yine deli deli bakarak *sen onu saçından tutamazsın! Kimseler tutamaz! Ne bedbahtlık ki bu musibet beni buldu!* dedi. Usul usul konuştu, hiçbirimiz ses etmedik, susup dinledik onu her zaman ki gibi. Fırtınanın yaklaştığını fark edince karşıdan dönmeye çalışıyormuş bu. Lakin akıntıyla boğuşana kadar fırtına bunu yakalamış. Bakmış alabora olacak, karayı yakın gördüğü ilk tarafa kürek çekmiş. Sarayburnu’nda bu hani Bizans sarayı mı ne var kıyıda, onun harabelerinin orada karaya çıkmış. Kayığı karaya çekmiş, kendisi de yağmurdan kaçıp yıkıntılara dalmış. Duvarların içinde kuru kalmış çalı çırpıyı toplayıp ateş yakmış, oturduğu yerde uyuyakalmış. Akabinde bir rüya görmüş bu. Bulunduğu harabenin duvarlarını karanlığa rağmen görebiliyormuş. İlk girdiğinde fark etmediği büyükçe bir küp varmış duvar dibinde güya; rüyasında öyle görmüş. Bu eski meyhanelerin mahzenlerindeki koca şarap küpleri var ya hani? Cemal küpe bakarken birden içinden iki tane kirli el çıkmış. Kirli tırnakları dahi görebiliyormuş o karanlıkta. Sonra sanki boşluktan asılır da kendini yukarı çeker gibi bir yaşlı kadının kirden yer yer yapağı olmuş uzun saçlarını savura savura çıkarttığını görmüş. Saçları o kadar uzunmuş ki bir deri bir kemik kalmış bedeninin bir kısmını sanki elbise gibi sarıp sarmalıyormuş. Bedeni tamamen çıkınca görmüş ki kocaman, fil vücutlu bir heyula! Bir elinde üstünde insan yüzlerine benzer

tasvirler olan bir tas tutarken, bir anda öbür eliyle saçlarından tutarak başını sanki o an kesmişler gibi yerinden koparıp Cemal'e doğru uzatmasın mı?"

Ragıp, Nuri'ye bir anda ters ters bakarak söylendi: "Ulan, teres kocakarı senin de mi rüyana girdi? Abdestini mi kaçırdı da Karaköy'de dostunu över gibi ballandıra ballandıra anlatıyorsun?" Bahriyeli bir anlığına yaşlı adama dönüp "Dur be dayı, kanun önünde dalgama taş atma. Olanı biteni bir tamam anlatayım, yersiz olmadığını görürsün!" diyerek tekrar Başkomiser'e döndü. "Neyse amirim, bu kadın sallana sallana kıvrıla büküle Cemal'e yaklaşmış. Sen de beş yüz, ben diyeyim bin yaşında! Cemal kaçmak istemiş ama sanki görünmez iplerle eli kolu bağlanmış, hareket edemiyormuş. Kocakarı mangalda yanan közler misali kıpkırmızı gözlerini bunun gözlerine dikecek bir anda kesik başını yere bırakıp Cemal'i yakalamış. Başlamış rüyasında bunun gözlerini oymaya. Adam burada yemin vererek anlatıyordu. *Rüyaydı ama hakikat gibi acı çektim!* diyordu. Kör olmadan evvel bu kanları tasa damlattığını görmüş kadının. Tam kör oldum derken gözleri yeniden açılmış. Gündüz vaktiymiş gibi görüyormuş etrafı. Rüyasında kadının gözleriyle gördüğünü hissetmiş. Kocakarı buna konuşmuş lakin ağzıyla değil, içinden seslenmiş: *Artık benim gözlerim senin gözlerindir. Sen artık benimsin. Bana genç bir kızı kurban edip gözlerindeki kanı kendi gözlerine sürmeden ben seni rahat bırakmam!* demiş. Kadın öyle deyince Cemal yalvarmış kendisini bıraksın diye. Sonra uyanmış sabah vakti. Gözlerinin acıdığını hissettiğinden bir tuhaf uyanmış. Rüyanın etkisiyle ruh gibi kürek çekmiş, kendine gelememiş. Denize baktıkça kocakarının gözlerini hatırlıyormuş. Aynı kâbusu kulübesinde uymaya çalışırken tekrar tekrar görmüş. Ne vakit uyusa rüyasına giriyormuş. Adı deliye çıkar diye söyleyememiş..."

Masadakilerden biri apansız atıldı: "Ben söylerim de sarakaya alırlar beni bu reziller! Denize besmelesiz açılmak bir yana dursun affedersin yosma alıp, deniz ortasında kayıkta o

işi görürler bazı bazı! Elli defa söylemişimdir deniz cinleri adamı çarpar diye!” Ragıp kafasını sallayarak itiraz etti. “Cemal’i mahveden deniz değil, o harabelerdir! Ta Rumlardan kalma o taşların gölgesinde yatılır mı? Herhalde gâvurun keşişinden evliyasından birinin mezarı üstüne yattı kör karanlıkta da hazret de rahatsız olup çarpıverdi kayıkçıyı! Bin senedir dikilip duran o taş duvarların sırrını Allah bilir!” Emekli kâtip yine söze karıştı. “Rahmet olsun, bir Çerkez haminneciğim vardı. Bizim konağın arka bahçesindeki incir ağacından uzak durmamızı, cinlerin perilerin dibinde şenlik ettiğini söylerdi. Sur tepesinde incir çoktur, perilerin şenlik alanına yatmıştır hafazanallah!” Bahriyeli Nuri yeniden sazı eline aldı. “Kanun beklemes ağalar! O veya şu nedenle Cemal deliriyor. İştahıtan kesiliyor, uyuyamıyor. En son iki gün evvel yine kulübesine gidip yemek götürdüğümüzde yerinde olmadığını gördük, amirim. Kayığını da yerinde bulamayınca sağa sola dağılıp peşine düştük. Ne karşıda ne de boğazın herhangi bir mıntıkasında izine tozuna rastladık Cemal’in. Düzeldi de kafa dinlemeye adalara mı gitti diye düşünürken siz çıkıp geldiniz işte. Şu kadıncağzın gözleri oyulmuş demiştiniz. Kendisinin söylediklerini bir tamam anlattık. Nerede olduğunu bilsek kendi ellerimizle teslim ederiz şart olsun!”

Başkomiser Nedim heybetini bozmadan ayağa fırlayıp her birine baktı. “Eğer bu civarda görürseniz bize haber vermeniz kâfi,” diyerek polislerle dışarı çıkmaya yeltendiği sırada, Ragıp arkasından seslendi: “Başkomiserim, şimdi hatırladım. Bu teres o fırtınada Bakaleon mu Bukoleon mu ne, Sarayburnu tarafındaki Bizans sarayına sığındığını söylemişti. Pek meraklı olup gezdiğinden çoğu yerin ismini, cismini bilir. Biz tabii çıkıp bakamadık. Size de iş gösteriyor gibi olmayalım ama Sarayburnu’ndaki Bizans harabelerine bir bakın derim...” Nedim sadece kafasını sallamakla yetindi. Dışarı çıkıp arabalara binerek kahvehaneyi geride bıraktıklarında, camdan dışarı bakıp eğri büğrü ahşap evlere, belki asır devirmiş ağaçlara bakar-

ken aklına son anda gelmiş gibi bir sigara yaktı Nedim. Kendi kendine konuşurcasına ancak yüksek sesle söylendi: “Sabah sabah ne acayip şey... Biz daha Anadolu yakasında sorgudayken emniyet müdüründen talimat geldi faili bir an önce bulun diye. Şimdi de şu tatsız muhabbeti dinlemek durumunda kaldım. Koca İstanbul’da delirmiş bir kayıkçıyı bul bulabilirsen! Ne berbat bir gün, yarabbi!” Oturduğu arabada şoförün yanındaki polis, “Amirim, eğer adamların dediği gibi surlarda saklanıyorsa çabucak buluruz. Zira orada barındırmazlar!” Nedim güldü. “O nasıl lakırdı, ulan? Kimler barındırmaz? Cinler mi periler mi?” Polis kayıtsız bir ifadeyle yanıtladı: “Başkomiserim, ben yedi göbek suriçiliyim. Böyle ıssız yerlerin evsiz barksız takımından, affedersin fuhuş yapan makuleden, hatta kumarcılardan ziyaretçisi hatta mesken tutanı çoktur. Kayıkçının dirisini değilse bile ölüsünü ele geçireceğimiz muhakkak!” Şoför de onu tasdikledi. “Bazı bazı defineciler girer böyle yerlere de çoğu zaman girdikleri delikte toprak altında kalarak ölüverirler, amirim. Cesedi dahi bulunsa ne âlâ!”

Başkomiser bıyıklarını düzelterek camdan dışarı baktı tekrar. Hem balıkçıların anlattıkları ve ölümle ilgili bu söylenenler, hem de o an kenarından geçtikleri mezarlık içini bunaltmıştı. Şoföre, “Emniyete dönelim. Gider gitmez Sarayburnu tarafına, işte Çatladıkapi’ya, Cankurtaran’a haber verelim. Teyakkuzda olsunlar. Adamın eşkâlini de bildirmeyi unutmayın!” diye emrettikten sonra epey sessiz kalınca ön koltukta ki polis sezdirmeden geriye dönüp Nedim’in camdan dışarı bakarak dalıp gittiğini gördü. Amirinin böyle kovalamacalı, netameli işler esnasında bulduğu ilk fırsatta durgunlaşıp sessizleşmesi huyuydu. Kafası doluyken kukla misali sanki başka birinin iradesiyle konuşup hareket eder, gözleri daldığı an düşüncelerle boğuşmaya başlardı. Böyle zamanlarda üstleri haricinde kimseye cevap vermez, onların da emirlerini yerine getirirken sanki başka biriymiş gibi hareket ederdi. Nedim’in durgunlaştığını arabayı süren arkadaşına kaş göz işaretiyle

belli eden polis, emniyete varana dek ses çıkarmadı. Kahvehanede duyduğu şeyler canını sıkıyordu. Çocukluğunun belli belirsiz pusları arasında kalmış korkularını anımsatmıştı söylenenler. Balkan muhacirlerinden haminnesinin kışın sobanın başında kahvesini höpürdetirken ürkünç tasvirlerle kulaklarına üflediği, sobanın deliğinin, kaldıkları eski paşa konağının tavan döşemelerinde tuhaf gölge oyunlarına yol açtığı geceler canlanmıştı gözünde. Ahali uykuya çekildiğinde yattığı yerde korkuyla gözlerini yumarken yorgan altında sabah ezanını beklerken uyuyakalmalarını hatırladı. Seneler sonra ilk defa o günleri anımsamıştı. Sanki kahvehanedeki o acayip konuşma balıkçılarla değil de haminnesiyle yaşanmıştı.

Nedim emniyette katlar arasında hayalet gibi dolandı; karakollara iletilecek duyuruları takip etmeye çalıştı, müdürlerin aynı kapıya çıkan farklı telden sorularına yanıt verdi, emirlerini koşturdu. En son bir köşede durulduğunda ve daldığı düşüncelerden sıyrıldığında kendini girişin önünde buldu. Tam o esnada binadan çıkan polislerden biriyle göz göze gelince onun arabayı kullanan polis olduğunu hatırladı. Polisin, “Eve mi bırakayım, amirim?” sorusuna karşılık kafasını salladı. “Eve ama benimkine değil. Bizim Andon’unkine. Cankurtaran tarafına, şu balıkçıların söylediği saray harabesine yakın sayılır. Sabah beni oradan alırsınız. Bir şey olursa yine oraya haber uçurursunuz.” Polis daha önce de Başkomiseri oraya bıraktığından adresi biliyordu. Kadırga semtindeki Aya Kırıyaka Kilisesi’nin olduğu sokakta oturuyor, kilisenin zangoçluğunu yapıyordu. Evini bilmeseler de İstanbul polisi Kadırgalı Andon adına ziyadesiyle aşinaydı zira şehirde hâlâ varlığını sürdüren külhanbeylerinin en hızlılarından biriydi. Nedim’le hayli eskiye dayanan tanışıklıkları ve bu vesileyle kasten serbest bırakılarak suç âleminden haberdar olabilmek adına ona pek dokunan olmazdı. Genelevlerden ve bitirimhanelerden haraç toplayan cinsten değildi ancak oturmadığı iştret sofrası da yoktu ki buralarda hırgür çıktığı vakit vurmaktan, yaralamaktan geri dursun.

Kadırganın eğri büğrü sokaklarında polis arabası görününce meraklı gözler kuytulardan, perde aralarından sokağı dikizlemeye başladı. Bunların arasında Andon'un gözleri de vardı ki araba sokak ortasında durup Başkomiser Nedim'in indiğini fark edince kapıya koştu. "Vre Nedimu, hangi rüzgâr atti seni?" Ayakta güçlkle duran tahta kapıyı boyu neredeyse iki metreye varan gür bıyıklı adam açınca tüm meraklı gözler perde arkasına çekildi. Bu iri yapılı esmer adamın sokağın iki tarafına hızlı hızlı bakınmasından arabanın içindeki polis dahi ürkmüştü. Camdan, "Başkomiserim, sabah gelip sizi almam iktiza eder. Ben Kadırğa karakoluna gider, orada biraz kestirim. Sabahtan gelip sizi beklerim!" diye seslendi. Amirinin el işaretiyle arabayı hızla hareket ettirip sokaktan çıkıp gitti.

Başkomiser üflese yıkılacak gibi görünen iki katlı ancak pek küçük ahşap eve adımını attıktan sonra, paltosunu kapının hemen yan tarafındaki duvara çakılı çivilerden birine astı. Merdivenlerden bir üst kata çıkarken Andon, "Kaynanan seni sevezek pasamu, ben de sofra kurmus idim!" diyerek pencerenin önündeki siniyi işaret etti. Nedim oturunca Andon peynirle lakerdanın hemen yan tarafında yerde duran karafakinin cam kapağını açar açmaz anason kokusu burnuna çarptı. Rakı kokusunun odaya sindiğini o zaman fark eden Nedim, "Ulan Andon! Seni tanımasam ayda yılda bir demleniyorsun sanacağım!" dedi gülerek. Andon da gülerek karşılık verdi: "Eh! Bu raki hususi gelmisidir, ilk kez demlenirim bununla. Bu hesap ile say ki ayda yılda bir vre!" Nedim çiğnediği lakerda parçasını yuttuktan sonra sigarasını yaktı. Andon, ahbabının canının sıkıldığını anlamıştı. "Derdini söylemeyen derman bulamaz demisler katalaves? Yine ölü gibi bakmaktasin!" Nedim rakıdan bir yudum aldıktan sonra sordu: "Bir katili arıyoruz. Şehir seferber oldu. Kadın çocuk demeden doğramış milleti hergele. Belki senin kulağına çalınmıştır?" Andon kafasını salladı. "Ben kendi anasini babasını doğramislari dahi tanırım. Sen hangisini dersin?" Nedim, "Kayıkçı Cemal. Rumelihisa-

rı'ndan?" deyince yine kafasını salladı. "İsitmedim. Ne âlemde ne de batakhanelerde. Yeni yetmelerden olsa bile elbet duyar idim lakin yabanzi geldi. Kim vre bu kayıksi?" Başkomiser anlatmaya koyuldu: "Boğazdaki cinayeti duymuşsundur. Kadınla çocuğu öldürülmüş. Hani gözleri çıkarılmış? İşte onun failidir bu Cemal. İzini sürdük, Rumelihisarı'nda Lambalı Kahvehaneye kadar gittik."

Andon oturduğu yerden uzanıp pencereyi hafif araladı. Rakısından bir yudum aldıktan sonra kafasını salladı. "Dayı Ragıp'ın postu serdiği yer mi? Bilirim vre. Kahvehaneye gitmişliğim yok, sahibi kimdir, nezidir tanımam. Lakin Dayı Ragip eski kulağı kesiklerden olduğundan fi tarihinde Rumelihisarı'nda Lambalı Kahvehane'de yatıp kalkar diye duymus idim." Nedim sıırttı. "Hayli yaşlı ama külhanbeyi gibi konuşan bir ihtiyar vardı orada. Böyle sesleniyorlardı. Eski külhanbeylerinden mi hakikaten?" Andon ağzındaki peyniri yuttuktan sonra hızla kafasını salladı: "Vre sen ne dersin? Kaldirimlarda dolanıp nam salmaya Sultan Hamid zamanında başlamış derler. Biz kısa donla gezer iken daha, o âlemde elini eteğini sekmis. Katille alakası nedir?" Nedim elini boşluğa savurdu. "Uzun hikâye! Ama benim merak ettiğim külhaniliği değil; katille ilgili anlattıkları. Güya bu Kayıkçı Cemal dedikleri uğramış!" Andon kaşının tekini kaldırdı. "Anlamadım Nedimu? Nereye, kime uğramış?" Başkomiser kesik kesik güldü. "Hay Allah iyiliğini versin be zangoç! Öyle değil, öyle değil! Yani çarpılmış..." Andon da güldü. "Öyle söylesene vre! Palavradir! Bak Hristos babamız hakkı isin derim, ben perilerden falan belasini bulmuş sok insan gördüm. Bizim kiliseye bazen mum yakıp dilek dilemeye sizinkilerden bile gelen vardır. Lakin sabıkali adam isin böyle denilmisse, mahpus damına düşmemek isin deli taklidi yaptığı isindir diyeyim! Katil efendiyi hangisi sarpmış? Ezinni mi yoksam peri mi?" Nedim bitirdiği kadehini doldururken söylendi. "Ne bileyim be Andon? Artık cin mi çarpmış, cadı mı üflemiş kim ne halt etmişse... Şu Bizans sara-

yının harabelerinde yatmış bir gece. Na şuracıkta, Cankurtaran tarafındaki hani... Ondan sonra uyuyamamaya başlamış, delirmiş. Bir kocakarı musallat olmuş güya buna. Yaşı ta Rum krallarının zamanına eren bir cadıymış.”

Başkomiser'in söylediklerini duyunca Andon yüzünü ekşiterek başını kederli kederli salladı. “Bizans harabelerini dersin o baskadır. O vakit inanırım. Biz ta sozukken sur diplerinde dolasirdik inadına aksama kadar. Kendi aramızda yiğitliğimizi sınıyorduk güya. Kara papazın hayaleti gezer derlerdi. Ah Hristos! İnzir altında yatıp ağzi yüzü yamulan mi dersin, dehlizlere girip de sütunlar arasında yolunu kaybeden mi dersin... Neler neler anlatırlardı vre...” Odadaki kör kandilin loşluğunda uzayan gölgeler, muhabbetin tüyleri diken diken eden havası ile bir olup sanki Nedim'i boğmaya başlamıştı. Kadehinden bir yudum aldıktan sonra pencereden dışarı baktı. Eski evleri, ağaçları, sokağın ucunda görünen kiliseyi, hemen ileride uzaktan uzağa görebildiği denizi seyretti bir anlığına. Sonra Andon'a döndü: “Sorma be zangoç. Benim de ruhum karardı. Akşama kadar bunları düşündüm. Bizim rahmetli haminnenin, ahretliğinin anlattıkları. Hamam perileri, ışıkları yanan evler, cinlerin kaçırdığı çocuklar... Koca İstanbul'un bin türlü efsanesi, söylencesi gelip geçti. Kocakarı hikâyesi der geçeriz ama resmen dimağımıza nakşetmişler. Unuttum sandığım neleri neleri hatırladım. Şu elli seneden eski, belki kimi yüz senelik evler gibi, ağaçlar gibi onca yangın, yıkım, felaket yaşasa da bir şekilde ayakta kalıyorlar. Apansızın insanın karşısına dikiliveriyorlar!” Andon yine kederle başını salladı: “Endaksi vre! Bizim kesislerden de yasli hisar surlari gibi!”

Nedim'le Andon hiç acele etmeksizin İstanbul'a nazır demlenirlerken muhabbetin seyrini de havadan sudan harc-ı âlem mevzulara çekmeye çalıştılsa da muvaffak olamadılar. Hani mevzuun sohbet ateşini harlamaya kalktılsa da kısa sürede hasbıhalin seyri; ölüme, ölemeyenlere, insansız vakitte dolaşanlara geldi. Sanki İstanbul sokaklarında asude mıntıkalar

görmek adına Nuh nebiden kalma sokakları arşınıyorlardı ancak inadına adımları onları izbe türbelere, omuz omuza vermiş mezar taşlarının saltanatındaki mezarlıklara, gözü fersiz kambur ihtiyarları andıran köhnemiş ahşap evlerin ürkütücülüğüne çıkıyordu.

Vaktin en kestirilemez anında Andon'la Nedim'in muhabbetini sokağa giren polis arabasının motor gürültüsü boğdu. Araba gelip burunlarının dibinde durunca, Nedim kendisi için geldiklerine hükmederek camdan sarktı. Ardına kadar açılan pencere Kadırgalı Andon'un evine ait olduğu için perde arkasında lamba alevi gibi titreyen meraklı gözler dışarısını görmekten imtina ediyordu ama kulakları susta durmuştu. Başkomiser, arabadan inip kapıyı yumruklamaya başlamış olan memura bakınca sokak lambalarının ışığında, gelen polisin kendisini bir-iki saat evvel buraya bırakmış olduğunu hatırladı. "Hayırdır ulan, alacaklı gibi ne dayandın kapıya?" diye seslendi. Polis ona baktığında Başkomiser onun telaşlı vaziyetini hem sesinden hem de gözlerinden anladı; bir mavaranın döndüğü belliydi. "Amirim, Cankurtaran! Kayıkçıyı bulmuşlar galiba!" Nedim gürlledi: "Ulan, ya bulmuşlardır ya bulamamışlardır. Bunun galibası mı olur? Adamın eşkali belli, kafa kâğıdının kopyası belli. Ne olmuş Cankurtaran'da?" Polis kafasına göre bir tarafı işaret ederek konuşmayı sürdürdü: "Komiserim karakollara gece gece haber geldi. Cankurtaran'da iki genç kaybolmuş. Polisler teyakkuzda olduklarından bunun Cemal'le ilgili olduğunu anlayıp eski Bizans sarayında iki kayıp şahsı aramak için oraya intikal ediyorlarmış. Ben de o sırada Kadırga karakolunda bir köşede oturduğum yerde uyukluyordum. Anonsu duyar duymaz koştum telsize. Telsiz başında anonsu tekrarlattım, davayı tahkik ettiren sizin adınızı verince tafsilatını da söylediler. Kayıkçı gerçekten de refiklerinin söylediği gibi o saray harabesinde saklanıyor olmalı..." Nedim kederli kederli başını salladı. "Nereden anlamışlar? Neyse, Karagöz Hacivat faslı gibi böyle pencere ağzında muhavere etmeyelim. Şimdi geliyorum yolda anlatırsın."

Başkomiser pencereden çekildiğinde Andon'u biraz gerideki divanın altını kurcalarken gördü. Bunun manasını iyi bildiğinden apansız sordu: "Ulan zangoç dur bakalım, senlik iş mi bu?" Andon koca gövdesiyle eğildiği divanın altından doğrulup belinin bir tarafına en az kırk senelik ama iş görür bir altıpatlar, öbür yanına da kahverengi kını içinde bir saldıрма sokuştururken ağır ağır konuştu: "Vre Nedimu, katilin teki gelezek de burnumun dibinde benim mintikamda dolasazak ben de penzere önünde oturazayım e? Ohi! Ben de geliyorum. Hem sozukluğum oralarda gesmistir, size yardımım olur. Lakin silahla gelmemde sakınza var ise o baska!" Nedim merdivenlerden inerken güldü. "Benim yanımdaki adama karışabilecek kim var İstanbul'da? Yürü gidelim hadi. Vaka şimdiden merakımı celp etti!"

Nedim'le Andon evden çıkıp arabaya biner binmez Cankurtaran'daki Bizans harabelerinin yolunu tuttular. O esnada da polis telsizde yaptığı konuşmanın hülasasını olduğu gibi Başkomiser'e naklediyordu: "Amirim, akşama doğru Cankurtaran karakoluna mahalleden bir aile gelmiş. Kızlarının dikiş nakış kursu için evden çıktığını ancak geç vakit olmasına rağmen dönmemesi üzerine başına bir şey gelmesinden şüphelendiklerini söylemişler. Zira kızın arkadaşları kurstan birlikte çıktıklarında kızın evine gitmek üzere kendilerinden ayrıldığını söylemişler. Aynı mahalledenmiş hepsi." Nedim kendi kendine söylendi: "Hah! Tam 'kol kırılır yen içinde kalır' cinsinden Osmanlı mahallesi! Bambaşka rezalet bir şeydir kesin de Cemal'e nereden bağlanacak ben onu merak ediyorum..." Polis anlatmayı sürdürdü: "Aile boşu boşuna telaşa kapılmamış, amirim. Kızın âşığı varmış mahalleden. Kızı âşığı olduğu delikanlının kaçırmış olduğundan şüpheleniyorlar. Delikanlıdan ve ailesinden şikâyetçi oluyorlar. Polis tam bunları Cemal mevzusu yüzünden başlarından savacakken -malum biz anons geçtirmiştik Cankurtaran tarafında diye- bu sefer de delikanlının ailesi, *asıl bizim evladımız kayıp. Ne bilelim kızınızın peşini*

bıraksın diye kandırıp kaçırmadığınız? diyerek kızın ailesinden şikâyetçi olmaya karakola gelmişler meğer. Aileler gırtlak gırtlığa gelince mahalleden gören duyan karakola gelmiş. Birkaç kişi kızla oğlanı bu Bizans sarayının orada görmüşler akşama doğru en son. Tahminim, bunlar ara sıra iş pişirmek için sık sık böyle izbede mizbede buluşuyorlarmış, komiserim. Yine öyle olmuş. Tam iki taraf da *acaba kaçtılar mı*, diye söylenirken o esnada delikanlının arkadaşlarından biri karakoldaki kavgayı duyunca gelip akşam arkadaşlarının kendi sokaklarına uğrayıp futbol idmanı yapacaklarını, bunun için söz verdiğini ancak ortadan aniden kaybolduğunu, başlarına gerçekten bir şey gelmiş olabileceğini söyleyince polisler şüpheleniyor. Malum kimi gazetecinin, 'Boğaz Canavarı' adını taktığı Cemal'in de orada saklandığı düşünülünce... Sarayın oraya memur göndermişler, ancak fazladan adamları olmadığından diğer karakollardan takviye istemişler içeri girmeden evvel. O vesileyle duydum ben de işte. Ahaliyi surlara sokmamaya çalışıyorlarmış çöker möker diye." Nedim camdan dışarıyı kederle seyrederken söylendi: "Galiba kayıkçının kuyruğundan tuttuk. Bu kadar çabuk beklemiyordum açıkçası. Biz bekleyene kadar katil kaçabilir. Kesin değilse de Cemal olması pek muhtemel. Hep birlikte tabancaları fora eder dalar çıkarız evelallah!"

Saray harabelerinin önüne geldiklerinde mahalleli iki tarafa açılarak polis arabasına yol verdiler. Harabelerin hemen girişinde beklemekte olan bekçilerle polisler birkaç adım yaklaştılar. Arabadan inen iri yapılı, sivil giyimli iki adam dikkatlerini çekti. Başkomiser Nedim kendini tanıtınca hazırola geçerek vakayı bir de kendi ağızlarından aktardılar hızlıca. Nedim silahını çekerek harabeyi gösterdi. "Lambaları yakın, içeriyi bizzat kontrol edeceğim!"

Emir demiri kestiğinden hepsi o mahalleden veya etrafından olan bekçiler ve bazı polisler, çocukluklarında Bizans harabelerine ilişkin dinledikleri korkulu rivayetleri hatırlamaya çalışarak, Nedim'le Andon'un ardından saraya girdiler.

Kimisi Andon'u simaen tanıdığı için, Kadırgalı bu külhanbeyinin varlığından cesaret alıyorlardı biraz da. Polisler tam boşu boşuna geldiklerini düşünürlerken üstüne haçlar kazınmış karmış sütunların arasında yatan yirmili yaşlarda bir erkeğin cesedine denk gelince sükûtu hayale uğradılar. Nedim cesede eğilip baktığında delikanlının gözlerinin oyulmuş ve boğazının kesilmiş olduğunu görünce seslendi: "Öp babanın elini! Cemal burada! Boğaz Canavarı burada! Teyakkuzda olun, katili kaçırmayalım!"

Lambalara rağmen hâlâ kasvetli bir karanlığın içinde yürümekte olan polisler biraz daha ilerledikten sonra ay ışığının vurduğu, denize bakan üç büyük pencere deliğinin bulunduğu bir odaya girdiklerinde yerdeki bir şeklin üzerine eğilmiş eğri büğrü bir adam gördüler. Lamba ışıklarını ona doğru tutup "Dur! Kıpırdama!" diye bağırdıklarında omuzu üstünden baykuş misali dönüp deli deli bakan gözleriyle gelenleri süzen Cemal'le yüz yüze geldiler. Nedim silahını doğrultup "Kalk ulan! Kalk! Mıhlarım namusuma imanıma acımadan! Kenara geç, ellerini kaldır!" diye bağırınca anlamamış gibi baktı kayıkçı. Cemal, sakince ayağa kalkarken yerde yatmakta olan bir kızcağızın kanların akmaya devam ettiği göz çukurlarıyla kendilerinden tarafa dönüp baktığı cesediyle karşılaştılar. Cemal bir elinde kana bulanmış bakırdan eski bir hamam tası, öbür elinde de kör bir bıçak yüreğe ürküntü salan gözlerle sanki karanlık görmesine engel değilmişçesine gelenlere bakıyordu tek tek.

Polisler gözle görünmez bir zincirle yerlerine bağlanmış gibi kıpırtısızdılar. Nedim dahi derdest edilmesini emredermemişti Cemal'le göz göze gelince. Kanlı gözlerini gelenlere dikmiş olan katil ansızın gözlerini polislerin yan tarafındaki geniş kapıya doğru devirdi. Bu korkulu göz devirişin akabinde duvarlarda çınlayan tekinsiz bir ağlama koyverdi. Sanki acı çekiyormuş gibi olduğu yerde ezilip büzülerek bağırdı: "Geliyor! O geliyor! Kaçın buradan! O kocakarı yüzünden katil oldum!"

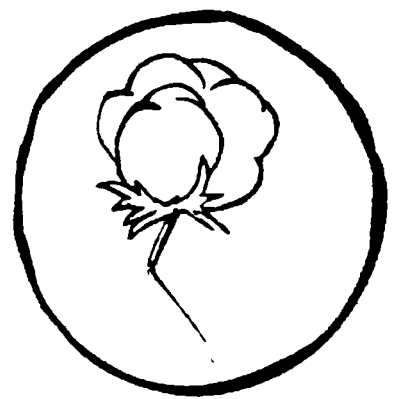
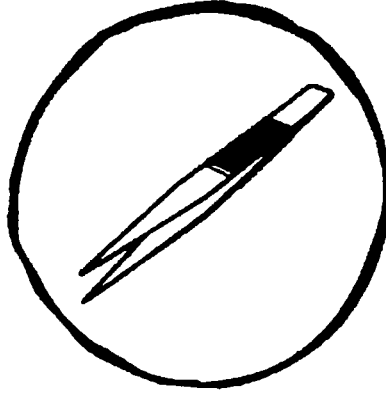
Beni delirtti! Günah dolu işlerine alet etti! Ben masumum! Sekiz yüz bahar görmüş cadı şimdi uyuduğu küpten çıkmaktadır. Görüyorum! Ateş gibi gözleri... Görüyorum gözlerinden! Görüyorum gözlerinden! Kocakarı belli zamanlarda genç kızların gözlerinden akan kanı içmelidir. Bazen canının erkek kanı çektiği de olur. Kayıktaki çocuğu da öyle istedi ancak denize atlayarak kaçtı elimden. Cadı bunları kendi kendine yapamaz. Aklını karıştırdığı birini kendine muavenet etsin diye seçer. İnsan onu görünce rüya zannediyor ama gerçekten küpten çıkıp üzerine geliyor. İnsanın gözlerini delip kendi gözlerindeki kandan sürer, böylece senin gözün cadının gözü olur. Cadı her gece seni korkutur, hiçbir dua aklına gelmez. Öldürene kadar, kurbanlarının gözlerini oyup bu eski tasa doldurana dek acı verir. Sonra yattığı yerden çıkıp tastaki kanı yalarken biraz uyuyabilirsin. Biraz... O isteyene kadar. Sonra o yine acıkır. Yine ister! Hem insanlardan kaçarsın hem cadıdan! Hem insandan hem cadıdan! Altı genç kız daha öldürmeden gözümdeki mührü kaldıramayacağını söyledi musibet! Kaçın! Götürün beni! Buraya geliyor! Çukurlardan geliyor!”

Adamın alenen delirmiş vaziyetine rağmen, söyledikleri sözlerde tüyleri diken diken eden bir sır gizliydi sanki. Delice söylenmiş tüm bu sözlere sarayın altından ayan beyan işitilen topraktaki sürtünme sesi ürkünç bir çehre kazandırıyor. Andon, “Biri gelir bu yana!” diyerek kapıya doğru döndüğü zaman bir-iki polis de onun ardından lambalarının ışığını o tarafa doğru tuttu. Koca külhanının boğuk bir çığlık atarak kapının ardında uzanan sütun sıralarını işaret etmesiyle Nedim dahil her biri nefeslerini tutmuş vaziyette o yana döndüler. Karanlığın içinde kör bekçi, lambalarının aydınlatamadığı bir şekil sallana sallana onlara doğru geliyordu. Kat kat göbeği ve sudan çıkmış ceset gibi bembeyaz teniyle, bir elinde fener misali saçlarından tuttuğu çarpık ağızlı, ateş gözlü koca kesik başıyla, öbür eliyle de yürürken sütunlardan destek almasıyla bu dehşetli varlık ayan beyan kesik kesik hırıltılar çıkararak

yaklaşıyordu. Tam o esnada Cemal olduğu yerde katıla katıla gülmeye başladı. Neşeden çok aklını yitirmenin, çaresizliğin, acıdan kaynaklanan bir şeylerin neden olduğu duyanın yüreğine ıstırap verir cinsten bir kahkaha silsilesi yükseldi ağzından. Bu dehşetli kahkaha kıpkızıl gözleri fıldır fıldır olan cadının, salyalar akan çarpık siyah dişlerinin arasından duyulan iştahlı hırıltılarına karıştı. Parmakları zihinlerinden gelen “tetiği çek” komutuna isyan ediyor, elleri tir tir titriyordu polislerin. Bin küsur senenin pislği, tuhaf bir yosun kokusuna karışmış halde şimdi ciğerlerine kadar nüfuz ediyor, öğürmemek için kendilerini güç tutuyorlardı. Andon, koca cüssesiyle ıstavroz bile çıkarmaya takat bulamadan olduğu yere diz çökerek beyhude yere merhamet beklemeye başladı. Hiçbiri o korkunç anda hançerlerini yırtarcasına çığlıklar atmaya dahi cesaret edemiyordu. İçlerinden bazıları yorgan altına saklanan çocuklar misali önlerinde zuhur eden bu dehşeti görmemek için gözlerini yummuştu. Nafileydi. Cadı burunlarının dibindeydi.

DÜŞTEN GERÇEĞE GERÇEKTEN DÜŞE

YURDAGÜL ŞAHİN

DARK
İSTANBUL

HİÇBİRİ

Çevresi dikenli çitlerle çevrili, ağaçlıklı büyük bir arazinin ortasında, çatıya kadar yükselen yabani otların görünmez kıldığı evdesin. Paslı pencere demirlerinin ardındaki sımsıkı kapatılmış kalın, kapkara perdeler aralansın, içeriye biraz gün ışığı girsin istiyorsun.

Sabah ya da akşam, belki gece yarısı, ölçemediğin bir zamanda. Boş göz çukurların tavandaki tozlu örümcek ağlarına dikili, sırtüstü yatıyorsun. Desenleri silinmiş, kumaşı eprimiş yatakla bedenin birbirine kaynamış, tek parça olmuş. Dün, bir önceki gün, bir yıl, beş yıl hatta yedi yıl öncesinde de aynı yerde aynı biçimde yatıyordun. Yatağın diğer yarısında, seni seyretmek dışında bir şey yapmayan adam kıpırdıyor, üzerine doğru eğiliyor, gür kaşları, keçi sakalı tehdit edercesine titriyor. Geçen yılları adamın sakalına düşen beyaz tellerden tahmin etmeye çalışıyorsun. Bütün damarları yüzeye fırlamış elini, ince, pençeyi andıran kıvrık parmaklarını saçlarına uzatıyor. “Dokunma!” diye bağırarak istiyorsun. Çelik tellerle tutturulmuş çene kemiğin kıpırdamıyor. Bir tutam saçın

adamın elinde kalıyor. Kendi canı acımışçasına yüzü kasılıyor. Yataktan kalktığını, uzaklaştığını göremiyor ama yatağın belli belirsiz hareketini, yanındaki boşluğu hissediyorsun.

Hastaneden buraya ne zaman, nasıl getirildin? Anımsamıyorsun. Neden hastanedeydin? Bir evin, bir ailen var mıydı? Taparcasına sana bakan bu adam kimdi? Eşin, sevgilin, bir akrabası, bir dostun ya da hiçbiri, tamamen yabancı biri, anımsamıyorsun. Ne kadar uyudun, ne zaman uyandın? Her gözünü açtığında yaptığın gibi, ağaç kurtlarının kemirip delik deşik ettiği ahşap tavandan üzerine akan tahta tozlarına rağmen hâlâ hastane yatağında derin bir uykuda ve bütün bunların kötü bir kâbus olduğuna inandırmaya çalışıyorsun kendini.

Karanlık gölgelerle dolu odanın ağır, çürük et kokusunu akasya ağacı, çam reçinesi kokuları bastırıyor. Adamın aksak, biri daha güçlü diğeri hafif, giderek yaklaşan ayak sesleriyle birlikte koku yoğunlaşıyor. Sıcak, kıllı bir şey, bir fırça değiyor şakağının yanına. Şekerli, yapış yapış sıvı, kulağının üzeriyle şakağın arasına sürülen. Adam saç tellerini cımbızla tutuyor, hastanede, doktor gömleği içinde onu ilk gördüğünde seni korkutan, aynı tuhaf, hayranlık dolu bakışlarıyla incitmekten sakınarak tek tek koptuğu yere yapıştırıyor saçlarını.

Boş bir bellekle, dayanılmaz ağrılar içinde açmıştın gözlerini hastanede. Kim olduğunu, geçmişini anımsamıyordun. Ellerini, kollarını, bacaklarını, vücudunun herhangi bir yerini kıpırdatamıyordun. Hatırlamanın ve hareket etmenin artık mümkün olmadığını kavrayamamıştın henüz. Her gün umutla uyanıyordun, ilaç, antiseptik kokulu hastane odasında. Varlığını hissetmesen de bedeninin senindi, onun sayesinde bir gün boş belleğini dolduracağına inanıyordun. Öyle olmadığını bu evde gözünü açtığın ilk gün anlamıştın. Evinde miydin? Sormak istemiştin. Dudaklarını, dilini kıpırdatamıyor, bir harf bile çıkaramıyordun. Nefes almak dışında kontrol edemediğin bedeninin, ıslak mendille apış aranı silerken kabaran, sertleşen erkekliğiyle her seferinde arzularına yenik düşen, kalçalarını

nazikçe kavrayıp, aynı titizlikle içine giren ismini bile bilmediğin yabancı adamındı. İlaçlı çubuklarla ağızına bakım yapan; ıslak, sabunlu bezlerle vücudunu silen; yaralar açılmasın diye belli aralıklarla bedeninin pozisyonunu değiştiren, kremlerle kollarını, bacaklarını, gövdeni ovan; bezini değiştiren; mamalarla seni besleyen; ilaçlarını saatinde bedenine enjekte eden, bütün bunları mistik bir ayin gibi tekrarlı bir düzen içinde, ürkütücü bir özenle yapan adam, bedeninin gerçek sahibi oydu.

Adam, cımbızın ucundaki son saç telini yerine yapıştırıyor. Geriye çekilip yaratmakta olduğu tablosunu seyreden ressam edasıyla sana bakıyor. Sen, ahşap tavanın sonu gelmez uzayan, kıvrılan, geri dönüp birleşen çizgilerine bakıyorsun. Elindeki reçine kokulu, şekerli sıvı soğuyor, olduğu kapta donup kaskatı oluyor. Uzaklaşan ayak seslerini dinliyorsun.

Umut etmeyi çoktan unuttuğun, adamın üzerinde öbek öbek kar yığınlarıyla döndüğü gündü, uzun bir süre görünmemesini fırsat bilip ilk o gün denemiştin soluk almayı bırakmayı. Varlığını yeniden hissedebilmek için acı çekmeye bile razı olduğun, ağrıların, duyguların, duyuların yok olduğu, sadece soluk alıp veren bedeninden, adamın konuşmayan tuhaf varlığı, ağır aksak ayak sesleri, iğrendiğin dokunmaları, korkutan bakışları ile dolmaya başlayan boş belleğinden kurtulmak için başka çaren yoktu. Nefesini tuttun, tuttun başaramadın. Sonraki denemelerini adam yanındayken, ona rağmen yaptın. İlaçlarını enjekte ederken, altını değiştirirken, ıslak mendille kasık tüylerini temizlerken, erkeklik organı içinde, gözyaşlarıyla sana sahip olurken defalarca denedin, başaramadın. Sonunda bir an, adam yanına uzanmış, ürküten bir hayranlıkla seni seyrederken, gözleri kapanıp uyuyakaldığı o kısacık anda, nefesini tuttun, tuttun, tuttun...

Adam aksayan ayağını sürüyerek yatağın diğer tarafına geçiyor. Elinde taşıdığı çantayı başucundaki komodine bırakıyor. Son zamanlarda kullanmaya başladığı gözlüğünü gözüne yerleştiriyor, sağ elinin üzerine eğiliyor, keçi sakalı neredeyse

eline değdi degecek, kemiklerini inceliyor. Doğrulmadan getirdiği çantayı açıyor, çelik tel makarasını alıyor. Küçük parmağının ikinci ve üçüncü boğumundaki kemiklerin gevşeyen bağlantısını, göremediğin bazı küçük aletlerin yardımıyla çelik telle dikkatlice örmeye başlıyor.

Yok olma isteğinin nefes alma dürtünü yendiği gündü, adamın duran kalbini canlandırmak için saatlerce uğraşıp pes ettiği, kalp masajı yapmaktan vazgeçtiği anda, işkencenin bittiğini, seninle birlikte onun da kalbinin durduğunu, nefes almadığını sanmıştın. Yanılmıştın. O gün siyah matem giysilerini giydi, bir daha çıkarmadı, günlerce başucunda tüt-süler, mumlar yandı, etlerin kemiklerinden ayrıldı, bakteriler, mantarlarla kaplandı bedeninin, kötü kokular salgıladı, sabırla zamana direndi adam, senden, çürüyen bedeninden asla vazgeçmedi.

Küçük parmağının ikinci ve üçüncü boğumundaki örme işlemini bitiriyor, çelik teli düğümleyip sıkılaştırıyor, tel kesme makasıyla ucunu özenle kesiyor. Sağ elindeki tüm kemiklerin birbirine tutunmasını sağlayan çelik tel bağlantılarını, düğümleri tek tek gözden geçiriyor. Sağlam olduklarına emin olduktan sonra komodinin üzerinden çantayı alıyor, elindeki çelik tel makarasını ve makası çantaya koyuyor. Adam çantayla beraber uzaklaşmadan önce biraz daha seni seyrediyor.

Hücre duvarların parçalanmaya, dokuların arasındaki bağlantılar kopmaya başladığında, sol tarafını bir kesikle açmış, karaciğer, akciğer, mide, bağırsaklar tüm iç organlarını çıkarmış, boşalttığı vücudunu sıvıyla yıkamıştı adam. Sıvının içindeki kimyasallar bedenini kurutmuş, kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Kemiklerini tek tek tıpkı şu an yaptığı gibi çelik tellerle birbirine tutturmuştu.

Çok iyi tanıdığın mum, çeşitli baharatlar, bitkilerle karışık ağır yağ kokusu yayılıyor odaya. Adam yaklaşıyor, yatağın diğer tarafına geçiyor. Elinde taşıdığı kabı başucundaki komodine bırakıyor. Gözlüğünü burnunun üzerine doğru itiyor, iyice

yerleştiriyor, sağ elinin üzerine eğiliyor. Komodinin üzerindeki kaptan balçık kıvamında, kokulu mumu alıyor, heykeltıraş ustalığıyla küçük parmak kemiğini mumla kaplamaya başlıyor.

Karnındaki boşluğu, iç organlarının yerini, talaş, bez, belki pamuk, kuru, yumuşak olduğunu hissettiğin, göremediğin bir şeylerle doldurmuştu. Karnından başlamış, çelik tellerle tutturduğu gövdeni, kollarını, bacaklarını, kafatasını farklı zaman dilimlerinde, azar azar, bölüm bölüm, yavaş yavaş şu an kullandığı mumla kaplamıştı. Gelinliğe benzer beyaz, dantel elbiseyi giydirir gibi özenle üzerine sermiş, bedenini saracak şekilde yerleştirmişti.

Eksik kalan tek yerin, sağ elini de şimdi tamamlıyor. Küçük, metal bir aletle son düzeltmeleri yapıyor. Eğiliyor, elini inceliyor, yaptığı işten memnun. Komodinin çekmecesinden bir şeyler alıyor. Yuvarlak nesnelerin üzerine taşırmadan mum sürüyor, yüzüne eğiliyor, tavana dikili, boş göz çukurlarına elindeki cam gözleri itinayla, sakalı titreyerek yerleştiriyor. Geriye çekilip uzaktan bakıyor, cam gözlerin odaklarını ayarlıyor. Komodinin üzerinden parfüm şişesini alıyor, saçlarına, kollarına, tüm bedenine sıkıyor. Uzun bir süre olduğu yerden, daha sonra yatağın ayakucuna geçip oradan hayranlıkla, gururla yoruluncaya kadar bakıyor. Bitkin, ellerinde balmumu kalıntıları, yanına gelip uzanıyor, yüzü sana dönük, yattığı yerden seyretmeye devam ediyor.

Dışarıda, uzakta bir yerlerde köpeklerin havladığını duyuyorsun. Birilerinin gelmesini, seni bulmasını, mum, yağ, baharat, çelik tel, bir sürü kimyasalla burada, zorla tutulan bedeninin toprağa girmesini, üzerinde börtü böceğin dolaşmasını, milyarlarca parçacığa ayrılıp toprağa karışmasını, evrenle bütünleşmesini istiyorsun. Havlamalar kesiliyor. Derin, ağır bir sessizlik. Göz çukurlarını dolduran camdan yuvarlaklara, dibindeki mum artıklarına, mumdaki eğilen, bükülen, kıvrılan çizgilere bakıyor, tükenmez bir bekleyiş içinde toprağı özlüyorsun.

SENSİZLİK

En mutlu olduğum andan en mutsuz olduğum ana, acı-haz arasında salınımda belleğim, birinden diğerine sürekli savrulma halindeyim.

Beyaz bulutlardan giysilerin, tenin bulutlardan beyaz, gözlerin gökyüzünden mavi, ayakların, kolların çıplak, bahar kokulu siyah saçlarında güneşin pırıltıları, kamaşıyor gözlerim, bakamıyorum. Uzanıyor, çeneme dokunuyor tüy gibi hafif parmakların, gözlerim gözlerinde, göz bebeklerin büyüyor, genişliyor kilometrelerce, gökyüzü gözlerin oluyor, ben içinde kayboluyorum. Uyanıyorum. *Güzeldi, gerçek olamayacak kadar güzeldi*, diyorum kendi kendime. Düşümde seninle kalmak, bir daha hiç uyanmamak istiyorum. Parmakların dokunduğu yeri kutsuyor, o günden sonra kesmiyorum sakalımı. Düşleyebilmek için seni uykuya, uyuyabilmek için ilaçlara, ilaçlara yakın olabilmek için tıbbı sığınyorum. Uyuşukluk sarıyor bedenimi, yürüyorum İstanbul'un kaldırımlarında, kalabalık caddelerinde, dar sokaklarında, geniş meydanlarında, parklarında, sinemalarında, tiyatrolarında, kütüphanelerinde, müzelerinde, sergi salonlarında. Sergide gördüğüm tablolar da, kitapçılarda, kafelerde, düste, gerçekte, günde, gecede hep seni, senin gölgeni, senin suretini arıyorum.

Toz zerrelere benzer anlar uçuşuyor belleğimde; kimi belli belirsiz derinlerde, kimi açık seçik göz önünde. Bir ince sızı yüreğimde, bacaklarım kıvrık, dizlerim karnıma çekili, yatağın diğer yarısında yatıyorum. Sana bakan gözlerim yanıyor, boşalıyor belleğim, sonsuz bir karadeliğe dönüşüyor, beni içine çekiyor. Kan ter içinde bağılıyor, çırpınıyorum. Kalbinin durduğunu, nefes almadığını fark ediyorum. Geri dönmeyeceğini biliyor, ısrarla kalp masajına devam ediyorum. Acıya dayanamıyorum.

Gözlerimi yeniden açtığımda, yatağın diğer yarısında yattarken, seni seyrederken buluyorum kendimi. Korkunç döngü

başlıyor, kalbinin durduğunu fark ediyor, kan ter içinde kalıyor, ısrarla kalp masajına devam ediyorum. Aynı acı tükenmez bir biçimde yineleniyor, yineleniyor.

Belleğimin çatlaklarından bir yüz sızıyor; yaşlı, tanımadığım bir kadın yüzü. Kaşları, gözleri seni andırıyor. Ağlıyor. Bir isim söylüyor, elimdeki dosyaya bakıyorum, ismini böyle öğreniyorum. Seni kaybetmekten korkuyor kadın, ben ondan daha çok korkuyorum. Elim ayağım birbirine dolaşıyor, panikten çenemdeki sivri sakalım titriyor. Bir adım atsa arkamdaki yatakta seni görecek. O an bir karar veriyor, kadını sendan uzaklaştırıyorum. Köşedeki bölmeye götürüyorum. Yatağı diğerlerinden ayıran kapalı perdeye uzanıyor, kadının geçeceği kadar aralıyorum. Cesedin yüzündeki çarşafı bilerek hafifçe kaldırıyorum. Kadın fenalaşıyor, paramparça yüze bakamıyor, dikkatli baksa sen olmadığını fark edecek, yere yığılıyor. Yatağın ayakucundaki dosyayla seninkini değiştiriyor, cesedin ölüm kâğıdını yeniden, senin adına düzenliyorum. Büyükdere Caddesi'ndeki zincirleme kaza yüzünden acil servis kalabalık; doktorlar, hemşireler telaşlı, hasta yakınları sevdikleri için endişeli, kimse fark etmiyor. Yaşlı kadın için birilerini yardıma çağırıyor, onlar kadınla ilgilenirken elimdeki dosyayı senin ayakucuna bırakıyor, seni bir anda evsiz, kimsesiz yapıyorum. Sokak serserilerinin, tinercilerin döverek parçaladığı kimsesiz vücut, şu an kavuştuğu kimliğiyle morga taşınırken kalp atışlarım yavaşlıyor, rahatlıyorum. Artık sonsuza kadar benimsin.

Yüzler, anlar netleşip kayboluyor, hastane yatağında bir seni görüyorum bir kendimi. Görüntüler eriyip bulamaç halinde akıyor akşamın alacasında Bağdat Caddesi'ne. Karşı kaldırımda sen, bütün düşlerimden de güzel görünüveriyorsun birden, ulaşmak için sana atlıyorum yola. Fren sesine karışıyor çığlıklar, kararıyor, silikleşiyor görüntüler. Hasta odasında buluyorum kendimi, roller değişmiş, her zamanki yerimde değil, hasta yatağında yatıyorum. Kesilen bacağımın boşluğuna bakıyorum, seni kaybettiğime üzüldüğüm kadar bacağımı

kaybettiğime üzölmüyorum. Görüntüler iç içe geçiyor, eğilip bükölüyor. Beyaz yastığın üzerinde güzel yüzün, çarşaflardan daha beyaz tenin, yarı açık gökyüzü renginde gözlerin hasta yatağında yatan sensin. Gündüz düşlerimden biri sanıyorum önce, uyanmamak için hareket etmeye, nefes almaya korkuyorum. Diğer silüetlerin gibi kaybolmuyorsun. Protez bacağıma bakıyor, ödediğim bedel sayesinde başka bir kazanın seni bana getirdiğine inanıyorum. Soluk tenin, kanı çekilmiş dudakların, simsiyah saçlarınla yeryüzüne inmiş masum bir melek, erişilmez bir tanrıçasın.

Bellegimde utanç anlarım patlıyor, en kuytu köşelere saklayıp bilinmez kıldığım günahlarım alev alev yakıyor beni. Kaçmak, saklanmak istiyorum belleğimdeki kara deliğe. Kursesuz vücudunu görüyorum, sırtını yastıklarla destekleyerek pozisyonunu değiştiriyorum. Önce gözlerim okşuyor göğüslerini sonra kahrolası ellerim. Sıcaklığın avuçlarımda, kremlerle ovuyorum narin tenini, itiraf edemiyorum, *yaralar açılmasın*, diyor içimdeki kötü ses diğerine. Kalbim küt küt atıyor, hızla dolaşüyor damarlarımda kan. Değip değmeyen dokunuşlar kabartıyor bacaklarımdaki organımı. Biraz mahcup başım dönüyor bu yakınlıktan. Kasık tüylerini, apış aranı, silerken azgın denizler gibi kabarıp dalgalanıyor erkekliğim, gözyaşlarım boşanıyor, içinde bir ceset gibi soğuyor bedenim. Kutsal varlığını lekeleyen kendime düşman oluyorum. Yüreğimdeki yük ve utanç, taşıyamayacağım kadar ağır. Cezalar veriyorum, dağlıyorum seni kirleten ellerimi. Aç, susuz bırakıyorum bedenimi. Her seferinde cezamı arttırıyor, akıl almaz işkenceler yapıyorum kendime, her seferinde...

Kan ter içinde bağılıyor, çırpınıyorum. Geri dönmen için yalvarıyorum, ısrarla ısrarla kalp masajına devam ediyorum. Günahların bedeli diyor içimdeki kötü ses diğerine. Öfkeyle sesi susturuyorum. Üzerinde çırpınan gölgeme, suçun tanığı olduğunu fısıldıyor karşıdaki duvar. Kahroluyorum. Kaçmak, mutlu olduğum anlara sığınmak istiyorum. Belleğim oyun

oynuyor benimle, belli belirsiz bir coşku doluyor içime. Hastaneden seni Çatalca'daki çiftliğe getiriyorum. Dikenli tellerle çevrili ıssızlığın ortasında, ağaçların, yabani otların görünmez kıldığı bu ev, tanrıçasına kavuşan mabede dönüşüyor. Bırakıyorum, vazgeçiyorum her şeyden, dünyadan ayırıyorum ikimizi. Tanrı gibi hissediyorum kendimi, ben istersem yeniden yemek yiyebilir, konuşabilir, yürüyebilir hatta koşabilirsin. Korkuyorum. Evin örümcek ağlarıyla örülü ahşap duvarlarını kemiren ağaç kurtlarıyla, tavanında tıkırdayan farelerle, boş odalarında dolaşan hamam böcekleriyle beni bir başıma bırakıp gitmenden çok korkuyorum. Korkum arttıkça belleğini boşaltan, kaslarını donduran ilaçların dozunu arttırıyorum.

Dili geçersiz kılıyorum. Sen konuşamıyorsun, ben konuşmuyorum. Senin yerine ben yapıyorum tüm hareketleri. İlaçlı çubuklarla ağzını, dişlerini silerken görüyorum ellerimi. Çubuk uzuyor, genişliyor beze dönüşüyor, ıslak, nemli bir bez, vücudunu siliyorum. Birinden diğerine mistik bir düzen içinde, ilaçlarını enjekte ediyor, bezini değiştiriyor, temizliyor, mamalarla besliyorum seni. Sonsuz bir döngüde tekrarlanıyor görüntüler.

Siyah matem giysilerime mum, tütsü kokuları sinmiş, yatağın diğer yarısında, senden sonra hâlâ hayatta olmanın utancıyla sana bakıyorum. Başım ağır, vücudum uyuşuk, yemeden, içmeden, uyumadan bekliyorum. Kaslarımı, eklemelerimi, hücrelerimi, yaşayan her zerremi unutuyor, seninle birlikte çürümeye terk ediyorum. Bekliyorum... Bakteriler, mantarlarla kaplanan bedenin dağılmaya, ağzın, yüzün, ellerin eksilmeye başlıyor. Bekliyorum... Bedeninden kötü kokular yayılıyor. Belleğimde bir yüz, acil serviste gördüğüm kadının yüzü bir çakımlık parlayıp sönüyor, acıyla, endişeyle kasılmış bir yüz, seni arıyor. Tanıdık bir duygu, seni kaybetme korkusu sarıyor beni, her geçen yıl biraz daha ağaran sakalım titriyor. Sana yeniden dokunabilmek, saçlarını koklayabilmek arzusu yakıyor, kavuruyor, ani bir kararla yataktan fırlıyorum. Unut-

tuğum ayaklarım eğilip bükülüyor, aldırmıyorum. Bugüne kadar bildiğim ne varsa seni yanımda tutmak için kullanmaya ant içiyor, sensizliğe meydan okuyorum.

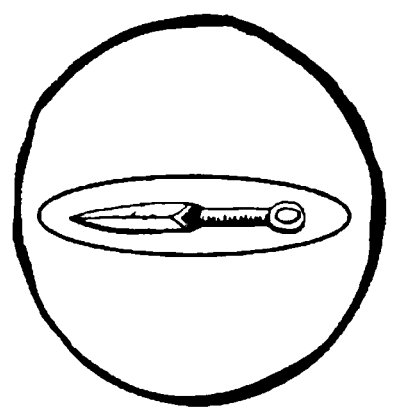
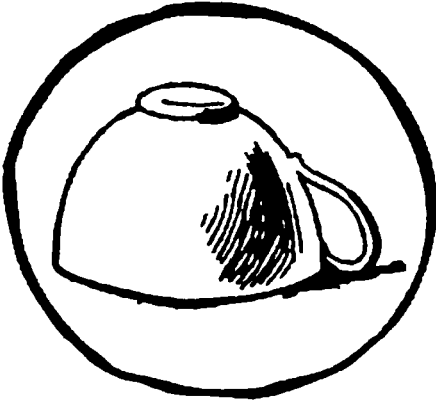
Kendi etimi yarar gibi sol tarafında ince bir kesik açıyorum. Acıdan ellerim, gözlerim yanıyor. Parmaklarım ezberle hareket ediyor, karaciğer, mide, bağırsaklar tüm iç organlarını çıkarıyorum. Boşalan vücudunu hazırladığım sıvıyla yıkıyorum. Sıvı tüm suyu çekiyor, kuruyor bedenini. Kemiklerini çelik tellerle örerken görüyorum ellerimi, eller sanki başkasının elleri. Bütün kemiklerini olması gerektiği yerden birbirine tutturuyorum. Zamanın senden aldıklarını sanageri veriyorum. Karnındaki boşluğu, iç organlarının yerini, talaş, bez, pamuk, kuru, yumuşak şeylerle dolduruyorum. Çeşitli baharatlar, bitkiler, yağlarla karıştırdığım bal mumuyla farklı zaman dilimlerinde, bölüm bölüm, yavaş yavaş karnını, gövdeni, kollarını, bacaklarını, kafatasını kaplıyorum. Ellerimin hafızası çok güçlü, dokunduğum her yerini en ince detayına kadar anımsıyor, onarıyor, yeniden yaratıyor seni. Saçların dökülüyor tutam tutam. Araştırıyor, buluyorum zamana direnen akasya ağacından, çam reçinesinden en sağlam, en doğal tutkalı. Asla vazgeçmiyorum saçının bir tek telinden bile, koptuğu yere, yapıştırıyorum saçlarını özenle. Camdan gözleri yerleştiriyorum göz çukurlarına, gökyüzü renginde. Kefen yerine dantel beyaz gelinlik seriyorum üzerine.

Güneşi sızdırmayan kalın perdelerin karanlığında yarım kalmış, hüznü bir büst gibi yüzün. Yatağın diğer yarısında yatarken, burnunun direğine, göz çukuruna, elmacık kemiğine, büyülenmiş gibi bakarken görüyorum gözlerimi. Parmaklarımda baharat kokulu balmumu kalıntıları, yanımdasın. Dingin, kıpırtısız seyrediyorum seni. Akasya ağacının dallarına, çamın iğne yapraklarına dönüşüyor saçların, uzuyor uzuyor, yataktan taşıyor, duvarları, tavanı kaplıyor, evin odalarına akıyor simsiyah, akıntı çoğalıyor, dönerek çukurlaşıyor, bir andan diğerine, yaklaşıyor, yok oluyor, geri geliyor görüntü-

ler, giderek hızlanıyor girdap, düşten gerçeğe, gerçekten düşe sürükleniyorum. Sonsuzluğun içinde genişliyor, yarıyor zaman, dışına düşüyorum.

ŞEYTAN KANATLI MELEK

AŞKIN ZENGİN AKKUŞ

DARK
ISTANBUL

Masanın etrafına oturduklarında üç kişiydiler. Selim, “Sessiz olun!” diye uyardı. Ev sakindi. Pencereler sıkıca kapanmış, perdeler eve ışık girmeyecek şekilde çekilmişti. Aydınlanma ise masanın üzerindeki mumlarla sağlanıyordu sadece. Her biri ufak bir kâğıt parçasına yazılan alfabenin yirmi dokuz harfiyle, 0’dan 9’a kadar olan rakamlar hazırlanıp masadaki yerini almıştı. Ayrıca gelecek olan ruhtan “evet” ve “hayır” yanıtlarını kolayca alabilmek için, bu sözcükleri oluşturan harfler de küçük kâğıtlara yazılarak masanın ortasına yerleştirilmişti.

Melike, sessiz olmaya gayret ediyordu. Bir yandan da gülmemek için kendini zor tutuyordu. Kuzenleri Selim’le Selen ise bu seanslarda tecrübeliydi. Arkadaşlarıyla sıkça toplanıp ruh çağırır, sonra da gelen ruhla yaptıkları konuşmaları ballandırarak anlatırlardı. Onlara göre, asil ruhlar sadece çağırıldığında gelirdi. Ancak bu seanslar sırasında davetsiz gelen kötü ruhlar da olurdu.

Melike ilk kez aralarına katılıyordu. Hatta “ruh çağırma” seanslarına inanmadığı için onlara köstek bile oluyordu. İstanbul Üniversitesi’nde Tarih bölümü son sınıf öğrencisiydi. Kuzenleri ona jest yapmak için, çağıracakları ruhun seçimini kendisine bırakmışlardı.

Melike, Selim'le Selen'in ciddiyetine saygı göstermek adına sessiz olmaya çalışıyordu. Selim son kez uyararak "Seansı başlatıyorum," dedi.

"Bismillahirrahmanirrahîm" diyerek açılışı yapan delikanlı üç kez, "Eûzü billâhi mineş-şeytânirracîm," dedi. Ardından da yedi kez, "Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil aliyyil azîm," diyerek girişi yaptı. Selen ciddiyetini korurken Melike bıyık altından gülüyordu. Selim'in ters bakışlarına maruz kalınca da utanıp başını öne eğdi.

"Ey Hezarfen Ahmet Çelebi, seni aramıza davet ediyoruz!" dedikten sonra niyetini üfleyerek fincanı masaya ters kapatan delikanlı, parmağını sakince fincanın üzerine koydu. O sırada aynı şeyi yapmaları için diğerlerini de uyardı.

Sonra yeniden, "Hezarfen Ahmet Çelebi, seni aramıza davet ediyoruz. Geldiysen 'Evet'e ilerle!" dedi.

"Hezarfen Ahmet Çelebi, seni aramıza davet ediyoruz. Geldiysen 'Evet'e ilerle!"

Selim yirmi bir yaşındaydı. Bu seansları bir yıldır yapıyordu. Birkaç tekrardan sonra hiçbir hareket olmadı. Delikanlı bıkip usanmadan aynı cümleyi tekrar ediyordu. Fakat Melike, hiç beklemediği bir şeyle karşılaştı; bulunduğu ortam bulanıklaştı ve genç kız kendini bambaşka bir boyutta buldu sanki. Büyük ve ani bir gürültüyle açılan pencereden içeri süzülen ışık, gözlerini kamaştırdı. Hatta bir an, bu parlak ışığın gözlerini kör edeceğini bile düşündü.

Açılan camın dışında tezahür eden bambaşka dünya gözlerini kamaştırdı. Sonrasında ise önce silüet halinde gördüğü, ardından da görüntüsü tamamen ortaya çıkan sakallı, kavuklu biri belirdi. İnce kalkık kaşları, çekik kahverengi gözleriyle güzel bakan bir adamdı. Kemerli ve sivri bir burnu vardı. Kaşlarının ortasıyla burnunun üzerindeki üçgen, oldukça belirgindi. Geniş, oval yüzünü kaplayan sakalları, onu olduğundan daha

yaşlı gösterse de dinamik bir yüze sahipti. İnce dudaklarının üzerinden aşağıya doğru sarkıttığı bıyıkları sakallarına karışmıştı. Adamın arkasındaki uçsuz bucaksız deniz manzarasını ise martılar tamamlıyordu. Biraz daha gerisinde büyük bir yarasa duruyordu. Yarasanın, kendisinden gelecek talimata karşı hazırda bekliyor gibi bir hali vardı. Zemin katta bulunan bu basit dairenin istinat duvarı, manzarası nefis bir görsel şölene dönüşmüştü.

Genç kızın iri siyah gözleri kocaman açıldı. Olanlara anlam veremiyordu. Karşısında olanca heybetiyle duran adam, ona yaklaşıp elini omzuna koyduğunda ise donup kaldı. “Neden ruhumu rahat bırakmıyorsun?” diyerek genç kızın gözlerinin içine baktı. Melike özür dilercesine başını iki yana sallıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar ise sel olup akmıştı. Karşısındaki adam Hezarfen Ahmet Çelebi’den başkası değildi. Tarih kitaplarındaki fotoğraflarda gördüğü adamın ta kendisiydi...

Melike’nin kitaplarda okuyup hayran kaldığı adam bununla da yetinmeyip “Sana dokunarak büyük bir sorumluluk yükliyorum,” dedi. “Artık ölümlü dünyada konuşma yeteneğini kaybettin. Şimdi gidiyorum. Bir daha ruhumu rahatsız etme. Hatta başkalarınınkini de...”

Tam o sırada adamın arkasında beliren sarışın kadın, Melike’nin dikkatini çekti. Kızın gördüğünü fark edince hemen kaybolmuştu. Melike, bu işi organize eden kuzenleri dururken, adamın neden sadece kendisini cezalandırdığına anlam veremedi. Çelebi Ahmet’in arkasından bakakaldı... Parlak ışık gittikçe uzaklaşırken pencere gürültüyle kapandı. Uğuldayan kulakları bir anda normale döndü. Yeniden mekân değiştirmişti. Kuzenleri karşısındaydı. Derin nefes alırken bir yandan da gülümsüyordu. Her şeyin bir rüya olduğunu düşündüğü için rahatlamıştı.

Selim’e bir şey söyleyeceği sırada konuşamadığını fark etti Melike. O an dilinin tutulduğunu anladı. Kuzenleri ise başarısızlıkla sonuçlanan ruh çağırma seansı sonrasında masayı top-

larken Melike'nin bayıldığını görünce paniklemişlerdi. Hatta Selen, onu kendine getirmek için omzundan tutup sarsmıştı. Çünkü Hazerfen Ahmet Çelebi'yi Melike'den başka kimse görmemişti. Hatta ruhunun geldiğinin farkında bile değillerdi.

Ofise girdiğinde mesai arkadaşlarının işleri yetiştirmek üzere deli gibi çalıştığını gördü. O kadar yoğunlardı ki onun geldiğini fark etmemişlerdi. Üç yıldır aynı iş yerinde yarı zamanlı çalışıyordu. Ailesinin maddi durumu iyi olmadığından hem okuyor hem de para kazanmaya gayret ediyordu. Bir GSM firmasında veri girişi yapıyordu. Uzun zamandır konuşma yeteneğini kaybetmiş olsa da bu durum iş yerindeki verimini etkilememişti. Kimse dilinin bir anda neden bağlandığını anlayamamıştı. En azından Melike'nin hissettiği buydu.

Genç kız, bu olaydan sonra içine kapanmıştı. Okul arkadaşlarıyla daha az bir araya geliyor, sosyal ortamlardan olabildiğince uzak duruyordu. İnsanlarla, kendi geliştirdiği işaret diliyle ya da yazarak iletişim kurmaya çalışıyordu. O yüzden cebinden kalem ve defterini eksik etmiyordu.

Saatine baktığında 18.00 olduğunu gördü. Mesai bitmişti. Masasını topladıktan sonra ofisten çıktı. İşyeri, Yüksek Kaldırım'ın hemen başındaydı. Evi de buraya çok yakındı. Beyoğlu'nun ara sokaklarından birinde oturuyordu.

İş çıkışı Kadıköy'de oturan teyzesine gidecekti. Kuzeni Selim, uzun zamandır kendisine mesaj gönderip davet ediyordu. Melike artık konuşamadığı için sadece yazarak iletişim kurabiliyorlardı. Onu kırmadı... Ofisten çıkıp yürümeye başladı. Bu saatler, şehrin en kalabalık saatleriydi. Bir kısım kalabalık İstiklâl Caddesi'ne yönelirken büyük bir çoğunluğu da Tünel'e akın ediyordu. Yorgun kalabalığın arasına dalıp yürümeye başladı. Yirmi dakika içinde kendini Karaköy-Kadıköy vapurunda buldu.

Alt katta bir yer bulup oturdu. Ayaklarını uzatarak demirlere dayadı. Derin bir soluk aldı. Son zamanlarda nefes alırken zorlandığını hissediyordu.

Vapurdan inip Kadıköy'e geldiğinde sahil boyunca yürümeye karar verdi. Moda Sahili'ne geldiğinde ise kendini telaşlı kalabalığın arasında buldu. Bıçaklanan genç bir kadın kanlar içinde yerde yatıyordu. Ölmüştü. Melike olay mahalline yaklaşp bir süre cenazeyi izledi. Üzeri gazete kâğıtlarıyla örtülen genç kadın birazdan ceset torbasına konulacaktı. Yanında duran iki meraklı kadının konuşmalarına kulak misafiri oldu. "Bir adam öldürüp kaçmış!" diyordu şişman olanı. "Kim olduğu belli değil, kocası mı, kim bilir kim? Vah garibim, vah kadersizim. Pek de gençmiş!"

O an Melike'nin kulakları uğuldamaya başlamış, yeniden mekân değiştirir gibi olmuştu. Deniz tarafından büyük bir ışığın kendisine doğru geldiğini fark etti. Bu ışık hiç de yabancı değildi; Çelebi'nin ruhu geldiğinde gördüğü ışığın aynısıydı. Bir yandan da derin nefes almaya çalışıyordu. Çünkü boğuluyor hissine kapılmıştı. Bayılacağını sandığı bir anda, "*Katilin kim olduğunu biliyorum!*" diye çığlık attı içinden. *Eniştesi öldürdü. Aylarca tecavüze uğrayan kız sonunda dayanamayp her şeyi ailesine açıklayacaktı. Bunun üzerine onu yolun ortasında öldürüp kaçtı.*

Ama duyan yoktu... Sesini kimseye duyuramıyordu. Üsrelilik şaşkındı! Az önce bir ölü kendisiyle konuşup, katilinin kim olduğunu söylemişti ona. Koşarak Moda'da, zemin katında oturduğu apartmanın görevlisi olan teyzesinin evine gitti. Evde Selim ve Selen'den başka kimse yoktu. Onlar da masa başında oturmuş bir şeyler karalıyorlardı. Selim'in karşısına oturan Melike, detaylı bir not yazarak ölen kız için ondan yardım istedi.

Melike'nin bu isteğini önce geri çeviren Selim, daha sonra kabul etmek zorunda kaldı. Çünkü genç kızın bu hale gelmesine sebep olarak kendini görüyordu. Ruh çağırma seansı için onu ikna etmeseydi bütün bunlar başına gelmeyecekti.

Selim, genç kızın dediğini yapmak üzere karakola gitti çaresizce. Melike'den kızla ilgili bilgileri almıştı; adı, yaşı, nerede oturduğu... Polise durumu anlattığında, "Nereden biliyor-sun?" sorusuna maruz kalan delikanlı, "Ölen kız, arkadaşım-dı," diye yalan söyledi. "Ölmeden birkaç gün önce eniştesinin kendisine tecavüz ettiğini ve ölümle tehdit ettiğini anlatmıştı," diyerek ihbarda bulundu.

Polisler, Selim'in ifadesini aldıktan sonra iki gün içinde enişteye ulaşmış, cinayeti de itiraf ettirmişlerdi. Durum tam da Melike'nin anlattığı gibiydi. Baldızına aylarca tecavüz etmiş, genç kadın ailesine her şeyi anlatacağını söylediğinde ise onu öldürmüştü.

Melike bu olaydan sonra günlerce evden çıkmadı; ne okula ne de işe gidebildi. Öldürülen genç kızı sürekli rüyasında görüyor, onunla konuşup sohbet ediyordu. Kızın tüm hayatını öğrenmişti. Rüyasında gördükleri uzun metrajlı bir film gibiydi. Sonunda toparlanması gerektiğine karar verdi. Bütün bu yaşadıklarıyla yüzleşmek için harekete geçmeliydi.

Yataktan kalkıp üzerine bir şeyler geçirdi. Apar topar dışarı çıktı. Evdekilere açıklama yapmadan kendini sokağa attı.

Kadıköy'e geldi. Hasanpaşa Karakol Durağı'nın yanındaki sokaktan yokuş yukarı yürümeye başladı. Epey yürüdükten sonra üç katlı bir binanın önünde durdu. Rüyasına giren Hacer, evinin adresi olarak burayı vermişti ona. Bakımsız apartmandan içeri girdi. Tam o sırada zemin katta bulunan daire kapısı açılıp içinden esmer, cılız bir kadın dışarı çıktı. Elinde pazar arabası vardı. Melike, bu kadının Hacer'in ablası olduğunu hemen anlamıştı. Kocasını öldürünce, çocuklarını da alıp baba evine sığınan kadın, kederden bitip tükenmiş görünüyordu. Psikolojisi altüst olmuş, hiç kimseyle de görüşmüyordu.

Melike önceden hazırladığı notu cebinden çıkarıp kadına uzattı. Ancak kadın öylesine dalgındı ki genç kızın bu ham-

lesini görmedi bile. Yanından çekip gitti. Bir süre arkasından bakan Melike yanına gidip onunla görüşme cesaretini kendinden bulamadı. Çünkü bu hamle, kadına acısını hatırlatmaktan başka bir işe yaramayacaktı...

Yeni durumuna alışması hayli zordu Melike için. Hatta belki de alışamayacaktı. İnsanlarla konuşarak iletişim kuramamak ağırına gidiyordu. Dışlanıp hor görüldüğünü düşünüyordu. Geldiği yolu geri yürürken bitkin görünüyordu. Derin bir iç çekip yoluna devam etti. Bir süre sonra, kendini Karacaahmet Mezarlığı'nın önünde buldu.

O an, yaptığığın doğru olup olmadığını düşündü. Fakat korkunun ecele faydası yoktu. Bulduğu ilk girişten içeri daldı. Mezarlığın bilindik o dar yollarından yürürken etrafa hayretle bakıyordu. İçeri girer girmez ufuk çizgisinde beliren ılık gözlerini kamaştırdı; her geçen saniye daha da keskinleşiyordu. Gözlerini yumdu. Bir süre sonra gözlerini açtığı anda ise, buğulanmış gözlük camlarının ardından bakıyor gibi hissetti. Hiçbir şey net değildi...

Ne tuhaf! diye geçirdi içinden. Sanki bir AVM'ye girmiş gibiydi. Burası oldukça kalabalıktı, hem fanileri hem de ölüleri görüyordu. Ölüler beyaz kefenli, faniler ise giyinikti. Melike şaşkın bakışlarla etrafı süzerken bir yandan da yürüyordu... Fakat nedense, içeri girdiği hızın aksine yavaşça ilerliyordu... Fani bir adam ve genç bir kadın hemen ötede bulunan mezar taşının önünde dua ediyordu. Sessizce yanlarına yaklaştı. Kederlerine öyle bir odaklanmışlardı ki Melike'nin yanlarında olduğunu fark etmediler bile.

Sessiz yürüyüşüne devam ediyordu. Korkmuştu... Çeşitli sesler duyuyordu. Hem fanilerin hem de ölülerin sesleri etrafa uğultu halinde yayılıyordu. Ölenlerin çoğu, kendileri için Fatiha duası istiyordu. Ancak bazılarının farklı talepleri geliyordu. Melike, içlerinden birisine odaklandı. *Ölmüş biri*

neden yardım istesin ki, diye düşünürken kendini o ölünün mezarı başında buldu.

Tüm ölümler toprak altındaydı ama bazı ruhlar toprak üstünde dolaşıp kendi aralarında sohbet ediyordu. Onlar da herhalde, ruhları birileri tarafından çağırılıp geri gönderilme seansı yapılmayanlardı. İki arada bir derede bulundukları için huzursuz oldukları belliydi. *Yürürken bir yandan, ölümleri neden rahat bırakmazlar ki*, diye düşünüyordu. İnsanların öte dünyaya olan merakları yüzünden, çağırdıkları ruhların yattıkları yerde huzuru kalmıyordu.

Melike yeniden kadına odaklandı. Bir buçuk ay önce ölmüş orta yaşlı bir kadındı. Onunla sohbet etmeye başladığında Hacer'in istisna olmadığını, ölümlerle konuşabildiğini kesin olarak anladı. Zaten mezarlığa da bu durumu test etmek için gelmişti.

Ancak burada farklı bir şeyle karşılaştı; uzun zamandır ilk kez kendi sesini duyuyordu. Üstelik sesi, o kadar gür çıkıyordu ki şaşırdı Melike...

Kadını kocası öldürmüştü. Ancak adam, cinayeti işlediği bıçak bulunamadığı için ceza almamış, delil yetersizliği nedeniyle serbest bırakılmıştı.

Kadının adı Sevim'di. On beş yaşında, yürüme engelli bir erkek çocuğu olduğunu söylüyordu, "Her gece yatmadan önce mutlaka dua ederdim," dedi kadın. "Oğlumun benden önce ölmesi için... Bir anneye bunun ne kadar ağır geldiğini bilemezsin. Fakat olmadı... Neyin diyetini ödediğimi ise hiç bilmiyorum. Diyelim ki bir günah işledim ve onun bedelini ödüyorum; ya o günahsız yavru? Onun suçu ne?"

Sustu Melike... Kadını teselli edecek tek bir cümle bile kuramıyordu. "Peki," dedi. "Benden istediğin nedir?"

"Kocam oğlumu dilendiriyor," dedi kadın. "Hayatta olsaydım çocuğumun arkasında dağ gibi durur, buna asla müsaade etmezdim. Nelere göğüs gerdiğimi bilemezsin; aşağılandım, her türlü hakarete maruz kaldım. Dayak yedim, yerlerde sü-

rüklendim. Sonunda da canımı verdim işte... Ama çocuğumu ezdirmedim. Fakat şimdi...”

Ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Melike tüm dikkatini bu kadına vermişti. “Sana yalvarıyorum, oğlumu kurtar!” diye yakardı kadın. “Onu babasının elinden alıp devlete sığınmasını sağla. Ne anam, babam, kardeşlerim var ne de ben yokken onu koruyup kollayacak biri... Gerçi olsa da vasiyet edecek vaktim olmadı ya işte... Yalvarırım, yardım et. Sen benim tek şanslımsın!”

Melike bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama gözü arkada giden bu kadının ruhunu bir şekilde rahatlatmalıydı. Aksi halde kadın yattığı yerde huzur bulamayacaktı. “Peki” dedi Melike. “Elimden geleni yapacağım, sana söz veriyorum.”

Kadın bu sözü aldıktan sonra bir daha konuşmadı. Sustu... Melike ise ellerini yukarı kaldırıp hem Sevim hem de mezarlıktaki diğer ölüler için Fatıha suresini okudu.

Oradan ayrılıp başka bir mezarın başına gitti. Bir yıl önce ölen genç bir kızın mezarıydı. Gözünden akan bir damla yaş, ölen kızın toprağına düştü. Birkaç dakika orada durup mezarı seyrettikten sonra evinin yolunu tuttu. Yorgundu...

Uyuyamıyor, yemek yiyemiyordu. Tüm düzeni bozulmuştu. Ailesinden iyice kopmuştu. Onlarla birlikte yiyip içmiyor, vakit geçirmiyordu. Annesi, sofraya onun için tabak bile koymuyordu artık.

Çelebi'nin kendisine dokunuşuyla doğaüstü özellikler kazandığına inanıyordu. Yaşadıklarının normal olmadığını biliyordu. Etrafa belli etmemek için çaba gösteriyordu. Yine de yapması gereken bir sürü işi olduğunu düşünüyordu. İnsanlarla iletişim kuramamak çok zordu. Neyse ki Selim, eli ayağı olmuştu genç kızın.

Melike ona kadının engelli oğlu Serdar'dan bahsederek yardım istemişti. Ancak Serdar'a yardım edebilmeleri için, sabıka dosyası kabarık olan babasının elinden kurtarmaları gerekiyordu. Sevim, kocasının esrar satıcısı olduğunu, sattığı

ürünleri de evin bahçesinde bulunan barakada sakladığını söylemişti Melike'ye.

Selim önce zulasının bulunduğu yeri ihbar ederek adamın yakalanmasını sağladı, ardından da bir yardım derneğinin başkanı olan patronuna Serdar'dan bahsederek yardım istedi.

Son derece yardımsever biri olan kadın, Serdar'ı doktora götürdü. Çocuğun hareket etmeyen bacaklarının, tek bir ameliyatla çözüleceğini öğrendiler. Hayırsever patron, bu ameliyatın masraflarını üstlenerek Serdar'ın sağlığını yeniden kazanmasına vesile olmuştu. Serdar tamamen iyileştikten sonra da onu özel bir yurda yerleştirerek eğitim masraflarını karşılayacağını garantisini verdi.

Serdar annesinin mezarını ziyaret ettiğinde Melike de oradaydı. Genç kız, kadının ruhunun yansıttığı huzuru iliklerine kadar hissedip mutlulukla gülümsedi...

Gece yattığı yerden çığlık atarak uyandı. Ter içindeydi. Birkaç gecedir bebek sesi duyuyordu. Ancak kendisini ilk kez bu gece göstermişti Melike'ye. Acı içinde ağlayan bu kız çocuğu, melek kanatlarıyla başucunda dönüp duruyordu. Bebeğin sol göğsü kanıyordu. Melike daha dikkatli baktığında, bebeğin kalbinin sökölüp çıkarılmış olduğunu gördü. Sarışın, çok güzel bir kız çocuğuydu. Bebeğin bir ya da iki yaşında olduğunu tahmin etti. Rüya gördüğünün farkındaydı ve rüyasını kontrol altına aldığını düşünüyordu. Nasıl olsa rüya, diye düşünerek bebeğin kendisine uzattığı eli tuttu. Onun kendisini nereye götüreceğini çok merak ediyordu.

Pijamaları üzerindeyken bebeği takip etmeye başladı. Bebek, melek kanatlarıyla önden uçuyordu. Saat gecenin üçüydü. Yıkık dökük bir apartmanın zemin katında oturuyordu; daire kapısını açıp dışarı çıktı. Oturdıkları yer pek tekin değildi. Hele ki gecenin bu saatinde... Her türlü hırsızlık, fuhuş, gasp, cinayet ve tecavüzün olduğu bu yerde en tehlikeli saat,

gece vakitleriydi. Ancak Melike, bebeğe öyle bir odaklanmıştı ki bunu düşünecek halde değildi.

Sokak ıssızdı. Binadan çıkıp yokuş yukarı yürümeye başladı. Yokuşun bitiminde sağa saptı. Ancak sarhoş oldukları anlaşılan bir grup erkeğin o tarafa geldiğini gördü. Komşu apartmanlardan birinin içine girip saklandı. Bebek de Melike'nin hareketlerine uyum sağlamaya çalışıyor, mümkün olduğunca alçaktan uçuyordu... Adamlar geçtikten bir süre sonra saklandığı yerden çıktı.

Bu defa da az ilerideki travesti grubunu gördü. Kendi aralarında sohbete dalmışlardı. O sırada müşteri bekliyorlardı. Melike onlardan zarar gelmeyeceğini düşündüğü için saklanma gereği duymadı. Önlerinden geçip gitti. Çok geçmeden İstiklal Caddesi'ne geldi. Oldukça kalabalıktı. Kalabalığın arasında pijamasının üzerine kaban giyip yürüyen genç kız henüz kimse'nin dikkatini çekmemişti. Gençler darbuka çalıp oynuyordu. Kimse onun farkına varmamıştı. Herkes kendi halindeydi. Melike bir ara durup eğlenen gençleri izledi. Ancak bebek yanına gelip kendisini hatırlatınca takibe devam etti.

Tünel tarafına geçip yokuş aşağıya inmeye başladı. Bebek önden o da arkadan ilerliyordu. Beş yüz metre sonra Galata Kulesi'nin önüne geldiler. Bebek bu defa, kulenin ana kapısının aksine gitmeye başladı. Melike bu ıssız sokağa girdiğinde ürktü. Bir süre sonra bebek durdu. Melike'nin yüzüne bakıyor bir yandan da ağlıyordu. Bakışları kendisinden yardım ister gibiydi. Bir dakikaya yakın bakıştılar. Sonra bebek, bir hayalet gibi kule duvarından süzülerek içeri girdi. Melike ne olduğunu anlayamamıştı. Uzun süre olduğu yerde kalıp kule duvarını seyretti.

Sabah olduğunda üşüyerek uyandı Melike. Yere düşen yorganını eğilip almaya çalışırken hâlâ etkisi altında kaldığı rüyasını düşünüyordu. Ancak gördüğünün rüya olmadığını anlaması sadece birkaç saniye sürdü. Çünkü yastık kılıfında kan izi bulunuyordu. Hemen vücudunu kontrol etti; herhangi bir

yerinde yara bere yoktu. Sapasağlamdı... O an bebeğin kalbinin kanadığını hatırladı. Korkudan ürperdi. Olduğu yerde donup kaldı. Bir süre sonra öğürerek banyoya koştu.

Klozetin kapağını kaldırdı. Eğilip kusmaya başladı. Artık rüyayla gerçeği, hayatla ölümü karıştırmaya başlamıştı. Her şey iç içe girmişti. Çelebi Ahmet'in dokunuşuyla hayatı altüst olmuştu. Perişandı... Allah'tan evde kimse yoktu. Kendisini bu halde görmelerini istemezdi. Annesi üst mahallelerin birinde, küçük bir ücret karşılığı yaşlı bir kadına bakıyordu. Babası ise inşaat işçisiydi. Evleri kira olduğundan zar zor geçiniyorlardı. Bir kardeşi yoktu Melike'nin; tek çocuktu...

Okulu iyice boşlamıştı. Son sınıfta olmasına rağmen bitirmek için hiçbir çaba göstermiyordu. İşe ise mecbur kaldığı için gidiyordu. Çünkü paraya ihtiyacı vardı. Ailesine yük olmak istemiyordu. Ancak bugün işe gitmek istemiyordu. Gitse de hayrı olmayacağını biliyordu. Yatağın üzerine oturup bağdaş kurdu. Gözlerini kapattı. Sonra yeniden uykuya daldı...

Bu olayın üzerinden birkaç gün geçmeden Kuledibi'nde esrarengiz kayıp vakaları yaşanmaya başladı. Kaybolanların ortak özellikleri ise bir yaşında kız çocuğu olmalarıydı. Ülke bu kayıplarla çalkalanırken tüm aileleri korku sarmıştı. Herkes, özellikle de kız çocuğu sahibi aileler, çocuklarının kaçırılacağı korkusuyla panik halindeydiler. Çocuklarını yanlarından ayırmıyorlardı. Fakat alınan hiçbir koruma tedbiri işe yaramıyordu. Bebekleri kaçırın her kimse, onları annelerinin koynundan alıyordu; kimsenin ruhu bile duymuyordu.

Kaçırılan her çocuktan sonra Melike'nin rüyasına giren bebeklerin sayısı artıyordu. İlk önceleri aradaki bağı anlayamamıştı. Fakat bir gün, kaçırılan bebeklerle rüyasına girenlerin sayısının eşit olduğunu fark etti. Üstelik hepsinin de kalbi kanıyordu. Artık geceleri uyumak istemiyordu. Uykuya her daldığında kâbus üzerine kâbus görüyordu. Kaçırılan bebek sayısı dörde yükselmişti. Kimse ne olduğunu anlayamıyordu. Çocuklar adeta yer yarılıp yerin dibine giriyordu.

Bir gece yatağından kalkıp sessizce dışarı çıktı. Babasının kıyafetlerini giyerek erkek görünümüne büründü. Başına taktığı kasketle erkekten farklı görünmüyordu. Bunu yapma sebebiyse sokakların bu saatlerde kadınlar için tehlikeli olmasıydı.

Beyoğlu'nun dar sokaklarında yürürken ürkek ancak kararlıydı... Sonunda Galata Kulesi önüne geldi. İçeri nasıl gireceğini düşünürken görevlinin tavuklu pilav satan seyyar satıcıyla sohbet ettiğini gördü. Kendisine pilav almak için yerinden ayrılmıştı. Melike fırsattan istifade ederek kapıdan içeri süzüldü. Bütün ışıklar yanıyordu. Doğrudan merdivenlere yöneldi. Loş ışıkla aydınlanan merdivenlerden yukarı çıkarken duvarla tavan arası öylesine dardı ki buraya her gelişinde kapalı alan korkusu yaşıyordu. Fakat yine de Osmanlı dönemlerinde yaşamış hissiye kapılıp kitaplarda okuduğu tarihin kokusunu içine çekiyordu. Dar bir silindirin içinde süzülerek kıvrılan merdiven basamaklarını birer birer çıkarken bir zamanlar buranın hapisane olarak kullanıldığını düşünerek ürktü. Bu ilginç yapının görünen yüzü müthişti. Ya bilinmeyen, karanlık yanı? Asıl merak ettiği buydu işte. Rüyasında gördüğü bebeğin dikkatini çekmeye çalıştığı şey de, bu devasa kulenin tekinsiz tarafında bir yerlerde olmalıydı...

Sonunda yukarı çıkarak birinci kata geldi. Etrafa şöyle bir bakıp bir üst kata daha çıktı. Fakat aklına gelen bir düşünce duraksamasına neden oldu. Yeniden aşağıya indi. Etrafı kontrol ederek kendini dışarı attı. Güvenlik görevlisi bir taburenin üzerinde oturup hem tavuklu pilavını yiyor hem de satıcıyla sohbet ediyordu.

Koşarak eve gelip sessizce içeri girdi. Nefes nefese kalmıştı. Daire kapısını usulca kapatıp odasına girdi. Çalışma masasının başındaki sandalyeyi gardırobun önüne çekip üzerine çıktı. Kullanılmayan eşyaların konulduğu hircun fermuarını açarak çocukken kullandığı et bebeği çıkardı. Küçük bir battaniyeye sararak yeniden dışarı çıktı. Dar sokakları koşarak geçip

kulenin arka tarafına geldi. Burası, bebeğin kendisini getirdiği yerdı. Elindeki oyuncak bebek battaniyeye sarılınca gerçek be-
bekten ayırt edilemiyordu. Bebeği kulenin dibine bırakıp onu
görebileceği bir yere çömelerek beklemeye başladı.

On dakika beklememişti ki küçük bir kum fırtınası koptu. Bebeğin bulunduğu yerden kendine doğru gelen kum tane-
cikleri yüzüne değdiğinde iğne etkisi yaratıyordu. Gözlerini
yumup ellerini de yüzüne kapatarak korunmaya çalıştı. Yakla-
şık bir dakika süren fırtına dindiğinde korkudan gözlerini he-
men açamadı. Parmaklarının arasından bakıp emin olduktan
sonra gözlerini açtı.

Planı, oyuncak bebeği yem olarak kullanıp suçluyu yakala-
maktı. Ancak suçüstü yakalamayı hedeflediği kimse bu oyuna
gelmemiş, üstelik kendisine kızgınlığını oyuncak bebeği par-
çalayarak göstermişti. Sanal bir fırtına çıkararak da kendisini
görmesini engellemişti.

Melike'nin rüyasına giren bebeklerin sayısı altıya yükseldi. Sabah erkenden işe gitti. Kendini bir şeylerle meşgul etmezse, ruh sağlığı tamamen bozulabilirdi. Fakat umduğu gibi olmadı. Vakıt geçmek bilmiyordu. Patronundan izin almaya gerek bile görmeden kendini sokağa attı. Yokuş aşağı yaklaşık beş daki-
ka yürüdükten sonra Galata Kulesi'ne geldi. İçeri girdi. Bilet sırasına gireceği sırada sarışın bir kadın ve kucağında uyuyan bebeği gördü. Kadın oldukça telaşlıydı. Üstelik hareketleri şüphe uyandırıyordu. Melike kadını takip etmeye başladı. Ses çıkarmamak için olağanüstü çaba harcıyordu.

Daracık merdivenlerden inerken soluksuz kaldığını hissetti. Bodrum katına inmişlerdi. Başının üzerinden geçen küçük bir yarasa ürkmesine neden oldu. Etraf çok karanlıktı. Üstelik rutubet kokuyordu. Sakince yürümeye devam etti. Kadın bir süre sonra durdu. Melike de olduğu yerde kaldı, kıpırdama-
dı. Ancak gördükleri karşısında hissettiği müthiş şaşkınlığın

yanında tarifi imkânsız bir acıya kapılmıştı. Kaçırılan altı çocuğun cesetleri, yere sırayla dizilmişti. Üstelik kalpleri yerlerinden sökülmişti. Ayrıca çocukların cesetlerinin bulunduğu yer, rüyasındaki bebeğin kendisini getirdiği yere denk düşüyordu.

Melike, karanlıkta vücudundan ışık yayan kadına dikkatle bakınca onu hatırlamıştı. Ruh çağırma seansı sırasında bir anlığına Hezarfen Ahmet Çelebi'nin arkasında saklandığını gördüğü kadındı bu...

Kadın kucağındaki bebeğin kalbini sökeceği sırada, var gücüyle koşan Melike, kadının üzerine atladı. Yere düşen bebek ağlamaya başladı. Kadının yapay bir fırtına çıkaracağını anlayan Melike, yerdeki çocuğun üzerine kapanarak onu korumaya çalıştı. Fırtına dindikten sonra sıkıca tuttuğu bebekle birlikte ayağa kalktı. Kadın vazgeçmiyordu. Çocuğu almak için Melike'nin üzerine yürüdü. O an ne düşündüyse durakladı. Kucağında bebekle duran Melike'ye bakınca birden duygusallaştı. "Yıllar önceki halimi görür gibi oldum," dedi. Melike çocuğa sıkıca sarılmış, ayakta dikiliyordu.

Kadın ise bulunduğu yerde çömelip anlatmaya başladı. Adının Sera olduğunu söyleyen kadın, bir asır önce İngiliz ticaret gemilerinden biriyle İstanbul'a geldiğini belirtti. Ayrıca İtalyan asıllı olduğunu da söyledi... Anlatırken sesi titriyordu. "Abdülhamid Han zamanıydı," dedi. "Kocam tüccardı. Burada iş bağlantıları olduğundan sıkça gelirdi. Çok güzel bir aileyle tanıştığını söylemişti. Israrla beni de davet ediyorlardı. Bizi misafir etmekten mutluluk duyacaklarını söyleyerek davetlerini sıkça yeniliyorlardı. Bunca ısrara cevap vermemek nezaketsizlik olacaktı. Bu defa kocamla birlikte ben de geldim. Gemiden inip boğazdaki yalılarına gittik. Bizi son derece güler yüzlü karşıladılar. En çok dikkatimi çeken ise, müthiş bir servete sahip olmalarıydı..."

Melike soluksuz dinliyordu. Kadının yüzündeki keder git-tikçe derinleşirken sesindeki çatal daha da belirginleşiyordu.

“Akşam yemeği sonrasında ikram edilen kahve eşliğinde keyifle sohbet etmiştik. Yedi kişilik bir aileydi. Kendilerini saklamayı o kadar güzel becermişlerdi ki şüphe etmek aklımızın ucundan bile geçmemişti. Gece yarısıydı... Kocam gülümseyerek masadan kalkarken, *odamızı gösterirseniz sevinirim. Eşim çok yorgun, dinlenmesi gerekiyor*, dedi. Ev sahibi adam, karısıyla göz göze geldiğinde kaş göz işareti yaptı. Kadının yüz ifadesi değişti aniden, bir anda dünyanın en suratsız insanına dönüştü. Yüzüme nefretle bakarak ayağa kalkarken, bulunduğumuz büyük yemek salonunun kapısını kilitleyip tekrar yanımıza geldi. *Kocamla bana manidar bakarak anahtarı gösterip kaçacak yeriniz yok*, dedi. Ardından büfeye gidip gümüş bir tepsi çıkardı. Çekmecedan aldığı gösterişli hançeri de tepsiye bıraktı. Kocası tepside bulunan bıçağı alırken, *bu bir şaka mı?* diye sordu eşim. Ev sahibi adam gülümseyerek oturduğu yerden kalktı. Kaşla göz arasında bıçağı kocamın kalbine sapladı. O an düşüp bayıldığımı hatırlıyorum. Kendime geldiğimde ise cırılçıplak yere yatırıldığımı, etrafımın da yanan mumlarla çevrili olduğunu gördüm. Gözlerimi açtığım andan itibaren ise evin tüm erkekleri tarafından tecavüze uğradım. Ve hatta...”

Kadın hıçkırarak ağlıyordu. Sera'nın anlattıkları Melike'ye pek inandırıcı gelmedi. Kadının ruh hastası olduğunu bile düşünüyordu. Melike, onun yaşadıklarına üzülmekle birlikte kucığındaki bebeği koruma içgüdüleriyle yanına yaklaşamıyordu. “Sakin ol!” diye telkinde bulundu. “Lütfen.”

Kendi sesini duyunca duraksayan Melike şaşkındı... Çünkü son zamanlarda sadece ölümlerle konuşabiliyordu. Bunun üzerine Sera'nın ruh hastası değil, ölü olduğunu anladı. Kadın derin bir iç çekerek “Hatta evin hanımının bile...” dedi.

Melike şaşkınlık içindeydi. Sera'nın yaşadıkları inanılır gibi değildi. “Sonra bir gün, hamile olduğumu öğrendim. Doğum yapmamı beklediler. Benimle aynı durumda olan pek çok kadın vardı. Onları büyük bir eve kapatıp o evi de geneleve dö-

nüştürmüşlerdi. Neden bu kadar zengin olduklarını sonradan anlamıştım; kadın ticareti yapıyorlardı. Ancak benim muamelem ayrıydı. Bana sadece evin erkekleri tecavüz ediyordu. Bulundukları yalının bodrum katında bir oda hazırlamışlardı benim için...”

“Aman Allah’ım!”

“Kızım dünyaya geldi... Babasının kim olduğunu bilmem mümkün değildi. Yavrumu görür görmez âşık olmuştum ona. Hayatta tutunabileceğim tek daldı belki de. Sonra ne yaptılar, biliyor musun?”

“Ne yaptılar?”

“Onu öldürüp, küçücük kalbini yerinden söktüler. Ve...”

“Evet...”

“Ardından da ayin düzenlediler. Bu ayinin amacı beni intihara zorlamaktı. Sonunda başardılar; Galata Kulesi’nden atladım. Ölümün kurtuluş olduğunu düşünmüştüm ama... Öyle olmadı.”

“Nasıl?”

“Beni intihara zorladıkları ayinde, ölümün kızıma kavuşmama yetmeyeceğini söylemişlerdi. Öldükten yüz yıl sonra ruhumun vereceği bir takım kararlar neticesinde ona kavuşabilecektim. Akıllılık edip onları dinlersem, evladıma kavuşabilecektim. Bunun için, kızımın aynı yaşta yedi bebeğin canını alıp kalbini sökmem gerekiyordu...”

“Neden yedi çocuk?”

“Bilmiyorum” dedi. “Hiçbir fikrim yok.”

“Peki, dünyaya nasıl geldin? Ruhunu kim çağırdı?”

Rivayete göre, Galata Kulesi’nden atlayıp da ölmeyen biri olur da çıkarsa ve o kişi öldükten sonra ruhu bir gün geri çağrılırsa... Kuleden atlayıp intihar eden son kadın, o kişinin peşinden gelecekti. Bu kişi ise Galata Kulesi’nden atlayıp da o an ölmeyen Hezarfen Ahmet Çelebi’den başkası değildi.

Çelebi Ahmet’in ruhu, çağrılmadan asla gelmezdi. Bunu Selim’den de duymuştu Melike; asil ruhlar çağrılmadan gel-

mez, demişti bir defasında. O sırada kalın duvar yarılr gib oldu. Kulenin çevresini sarıp sarmalayan büyük bir gürültü koptu. Sekiz şiddetinde depremin gücüyle sarsılan kule, beşik gibi sallanıyordu. Sarsıntının etkisiyle dengesini kaybeden Melike kucağındaki çocuğu da düşürdü. Bunu fırsat bilen Sera, bebeği kucağına alıp sımsıkı sarıldı. Yerden kalkarken kadının üzerine yürüyerek “O çocuğu bana ver!” diye bağırdı Melike.

Tam o anda parlak bir ışık, ikisinin de gözlerinin kamaşmasına sebep oldu. Birkaç saniye içindeyse, Çelebi Ahmet bütün görkemiyle karşılarındaydı. “Beni mi çağırdınız?” diyerek yanlarına yaklaştı. Güneş gibiydi. Her yerinden ışık saçıyordu. Kadın, kucağındaki bebekle bir adım geri çekildi. “Geldiğiniz iyi oldu,” dedi Melike, “Yardım etmeniz gerekiyor.”

“Kurtuluşun tek bir yolu var!” dedi Çelebi. “Bizi buraya çağıran Selim’in, bu defa ruhlarımızı geri göndermek için yeni bir seans düzenlemesi gerekiyor... Ancak, bunu ona iletecek kişinin onunla kan bağı olması lazım. Bu kişi de sensin, Melike.”

Genç kız durumu anladı. Bulunduğu yerde çömelip transa geçerek kuzeniyle iletişim kurmaya çalıştı. Sera ise Çelebi Ahmet’in göz hapsindeydi. Melike’nin kuzeniyle iletişimi ise gece yarısını bulmuştu. Selim kan ter içinde uykusundan uyandı. Rüyasında Melike’yi görmüştü. Hemen kardeşi Selen’i yataktan kaldırarak yeni bir seans düzenledi. O güne kadar çağırdığı tüm ruhları geri gönderdi. Bununla da kalmayıp o gece tövbe ederek bir daha ruh çağırmama kararı aldı.

Selim’in seansından sonra gitme zamanının geldiğini anlayan kadın son bir gayretle kucağındaki bebeğin canını almak için harekete geçti. Elindeki bıçağı yedinci çocuğa saplayacağı sırada Çelebi Ahmet’in engeliyle karşılaştı. “Sakın yapma!” dedi adam. “Çocuğunun ruhuna bu şekilde kavuşman mümkün değil!”

“Nasıl?”

“Bu günahsız yavruları öldürdüğünle kalacaksın, Sera. Annelerinin ne halde olduğunu düşünebiliyor musun? Şu an, yedi evin yedisine de ateş düşürdün. Üstelik bunu yapman, seni yavruna kavuşturmayacak.”

“Ben kızımı istiyorum!”

“Dinle o zaman! Senin intiharından sonra duruma el koyan Abdülhamit Han’ın istihbarat ekibi, bir sonraki ayini basıp itirafçıları konuşturdu. Bütün bu cinayetlerin sapık zihniyetli bir tarikat tarafından işlendiği anlaşıldı. Kadın düşmanı olan bu tarikat, onlara her türlü eziyeti reva görüyordu. Önce tecavüz ediyor ardından da fuhuşa zorluyordu. İşleri bittiğindeyse ayinler düzenleyerek intihara zorlayıp Galata Kulesi’nden atlamalarını sağlıyorlardı.”

“Hiçbir şey anlamıyorum!” diye haykırdı Sera.

“Seni öldürmeden önce yaptıkları ayinde bile yüzyıllar sonrası için kötülük yapmayı planlıyorlardı. Çünkü kötülükten beslenen tarikatlarının devamının buna bağlı olduğuna inanıyorlardı. Yedi çocuğu da öldürsen bebeğine kavuşamayacaktın. Bu yaptığınla sadece onların tarikatını bugüne taşıyacaktın. Anlayacağın, işlediğin bu cinayetlerle onlara hizmet ettin. Neden yedi çocuk istediklerini hiç düşündün mü?”

“Hayır... Neden?”

“Çünkü bu tarikatı oluşturan çekirdek aile yedi kişiden oluşuyordu. Bu aileyi canlandırmanın tek yolu yedi masum bebeğin kanını akıtmaktan geçiyordu!”

“Peki, neden ben?”

“Çünkü inanışlarına göre, yabancı uyruklu evli bir kadının, kendi kanlarından dünyaya getireceği bebek sayesinde, tarikatları yüzyıl sonrasında yeniden hayat bulacaktı. O yüzden sana farklı muamele ettiler. Diğerleri kuleden çocuklarıyla birlikte atlarken seni çocuğundan ayırdılar.”

“Yani şimdi... Yedinci bebeğin de canını alsaydım, beni ve kızımı öldüren o aile, ete kemiğe mi bürünecekti?”

“Tabii ki hayır! Bu onların inanışydı sadece...”

Kadın beyninden vurulmuşa döndü, “Aman Tanrım!” diye fısıldadı. “Ben ne yaptım?”

Elindeki bıçağı yere atarak bir adım öne çıktı. Kucağındaki çocuğu adama uzattı. Bebeği elinden alan Çelebi’ye, “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Tek bir yolu var... Kabul edersen.”

“Nedir?”

Çelebi, yerde yatan bebeklerin kanlar içindeki cesetlerini göstererek “Çocuğuna kavuşma hayalinden vazgeçersen bu bebekler hayata dönecekler,” dedi. “Yeniden dirildikleri takdirde de tarikat tarihe karışıp sonsuza dek yok olacak. Karar senin...”

Sera gözyaşlarına boğuldu. Çocuklara şöyle bir baktığında kendi yaşadığı acıyı anımsadı. Zaten hiç unutmamıştı ki... Şimdi aynı kederi başkalarına yaşıtıyordu.

“Kabul ediyorum!” dedi. “Ne yapmam gerekiyor?”

Çelebi cesetlerin başına gelip “Onları anne sevgisiyle kucaklayıp bağrına basacaksın,” dedi. “Hissettiğin sevgi çok güçlü olursa çocuklar canlanacaklar... Lütfen Sera, onları hayata döndür.”

Kadın, çocukların kanlar içindeki cansız bedenlerinin başına gelip içlerinden birini kucağına aldı. Gözlerini kapatarak onu bağrına bastı. Fakat olmuyordu. Onlara gerektiği gibi sevgi sunamıyordu.

Ancak birkaç dakika içinde gerçekleşen bir olay kadını hem şaşırtmış hem de dehşete düşürmüştü. Çocuğunun cesedi de diğerlerinin yanında belirmişti.

Melike, bebeğe dikkatle baktı. Bu, geceleri rüyasına girip kendisini Galata Kulesi’ne çeken çocuğun ta kendisiydi. Bebek, annesine kavuşmak istiyor ancak onun hataları nedeniyle bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Bu nedenle de annesinin yaptığı yanlışları düzeltmesi için Melike’den yardım istiyordu. Ancak genç kız bunu anlayamamıştı.

Sera, kendi bebeğini görünce annelik duyguları daha da

depreşti. Kucağındaki çocuğa öyle bir sarılmıştı ki yavaşça gözlerini açan bebek, derin nefes alıp gerindi. Üzerindeki kanlı giyeceklerin yerini tertemiz kıyafetler aldı. Diğerleri de sırayla gözlerini açtılar. Birkaç dakika öncesinde ölüm kokan kule, bir anda yaşamla kuşanmıştı. Sera'nın üzerindeki siyah matem elbisesi ise beyaza dönüşürken yüzünde melek gibi bir ifade belirdi.

Çelebi gülümsedi. “O kararı verdiğin an çocuğunun ruhuna kavuşacaktın, Sera. Kararının ne olacağını test etmek için bunu sana söylemedim. Artık kavuştunuz. Az sonra sizi götüreceğim yerde sonsuza dek birlikte olacaksınız.”

Yerde yatan bebekleri de alıp kulenin en son katına çıktılar. Onları bekleyen dev yarasanın üstüne bindiler. Bebekleri sırayla evlerine dağıtıp onları beşiklerine bıraktıktan sonra Kız Kulesi'ne geldiler. Rivayete göre bu anne kız, sonsuzluktaki yolculuklarını Kız Kulesi'nde tamamladıkları sürece o tarikat tarihe gömülüp bir daha ortaya çıkmayacaktı. Çelebi, Kız Kulesi'ne, “Sana sevdiğinin, Galata Kulesi'nin sevgi dolu ruhunu getirdim,” dedi. “Küçük bir çocuğun masumiyetini, bir annenin kutsal sevgisini... Unutma, beden ölür ama ruh sonsuza dek yaşar. Onları sarıp sarmala, koruyup kolla. Şefkatini esirgeme. Çünkü üzerlerinde sevdiğinin kokusu var; Galata Kulesi'nin...”

Sera, sonsuzluktaki yolculuğunu burada kızıyla birlikte tamamlayacaktı. Geç de olsa mutluluğu yakalamıştı. Çelebi'ye yaklaşp “Neden kulede kalmamıza izin vermedin?” diye sordu.

“Çünkü kızın, o tarikatın genlerini taşıyor, Sera. Galata Kulesi, bugün bile bu sapık tarikatın izlerini silmeye çalışırken bunu yapmak doğru olmazdı. İşte bu yüzden, kızının ruhunu Kız Kulesi'ne hapsetmek zorundayız... Fakat o, bunu hiçbir zaman bilmeyecek. Çünkü onu her zaman çok seven annesi sayesinde sevgiyle kuşanıp kötülüklerden uzak kalacak. Hem de sonsuza kadar! Anlıyor musun?”

“Evet...”

Sera’yla vedalaştıktan sonra Karacaahmet Mezarlığı’nda, bir mezarın başına gelmişlerdi. Bu, Melike’nin daha önce başucuna gelip topağına bir damla gözyaşı akıttığı mezarın ta kendisiydi. Mezar taşının üzerinde Melike Aydın yazıyordu. Doğum tarihi 23 Haziran 1997, ölüm tarihi ise 10 Ocak 2017’ydi. Kız şaşkındı. Adam, “Bu senin mezarın,” dedi. “Sen ölüsün, Melike. Hem de uzun zamandır... Bir yıl önce hayatını kaybettin ama bir türlü kabullenemiyorsun. O yüzden de ruhun huzur bulmuyor.”

Bir süre sessiz kaldılar. Melike yorum yapmıyordu. Başını öne eğdi. Gözlerinden akan bir damla yaş mezarının toprağına düştü. “Doğuştan kalp hastalığın vardı,” diye devam etti Çelebi. “Aşırı heyecan, korku, panik yaşamaman gerekiyordu. Ailen, ölümünden kuzenlerini sorumlu tutuyordu. Bu olay sonrasında Selen ve Selim, bir daha bu işlere bulaşmayacaklarına dair söz vermişler ancak verdikleri sözü tutamamışlardı. Bunda senin de etkin vardı... Seans sırasında hayatını kaybettiğin için kendilerini suçlu hissediyorlardı. Özür dilemek amacıyla da sıkça ruhunu çağırıp senden af diliyorlardı.”

Aslında Çelebi, ilk seansta gelmişti. Melike’nin omzuna dokunup “Neden ruhumu rahat bırakmıyorsun?” dediğinde genç kız korkudan kalp krizi geçirip hayatını kaybetmişti. O günden sonra hem o hem de peşinden geldiğini çok sonra fark ettiği için işlediği cinayetleri önleyemediği Sera, geri dönemişti. Melike, “Ya katilini ihbar ettiğim o kız? Yardım ettiğim o sakat çocuk?” diye sordu.

“Katkın oldu,” dedi Çelebi. “Ancak bütün bu eylemleri Selim’le birlikte gerçekleştirdin Melike. Sık aralıklarla senin ruhunu çağırıyor, sen de yapmak istediklerini Selim aracılığıyla sonuçlandırıyordun.”

Genç kız kıpırdamadan öylece durdu. O an aklına gelenler, Çelebi Ahmet’in söylediklerini doğruluyordu; annesinin kendisi için sofraya tabak koymaması, ölen Hacer’in ablasının

kapının önünde suratına bile bakmayıp onu yok sayması, gece vakti Beyoğlu'nun ara sokaklarında kimse tarafından rahatsız edilmeden serbestçe dolaşması, fanilerle değil de sadece ölülerle konuşması...

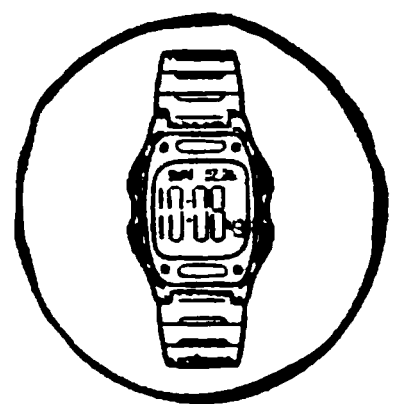
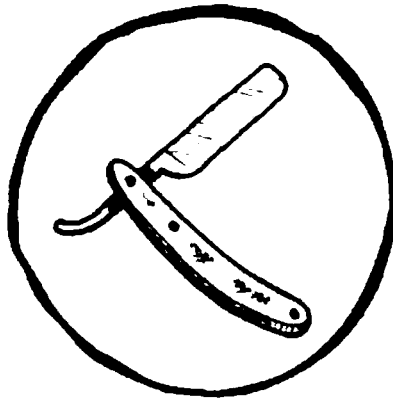
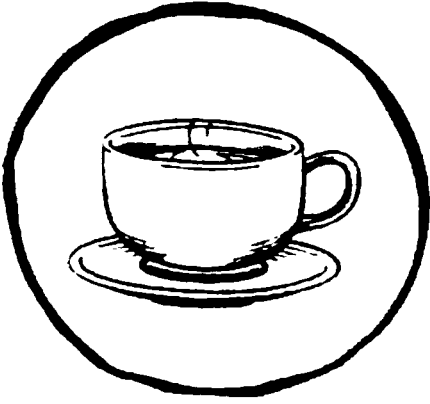
“Peki, ya siz?” diye sordu Çelebi'ye. “Neden buradasınız?”

“Lanetlendim, Melike... Kuleden atlayarak ‘şeytan uçuşu’ olarak nitelendirilen bir eylemi gerçekleştirdim. Tehlike arz ediyordum. Gökyüzünde kuşlar gibi uçan bir adam neler yapmazdı ki? Kim bilir, belki de bir gün Sultan'ı koltuğundan bile edebilirdi. Önce sürgüne, sonra da ölüme gönderildim... Burada bulunma sebebimse, özgürce uçmam için beni cesaretlendirip gökyüzüne bırakan Galata Kulesi'ne vefa borcumdu. Bu borcu ödemeliydim... Yüzyıllar öncesinden bu yana kulede işlediği cinayetlerle gündeme gelen tarikat, onun güzelliğine, tarihsel saygınlığına zarar veriyordu. Artık bitti, Melike... Burası son durak, ikimiz için de... ‘Şeytan kanatlarımla’ son kez geldiğim buradan, ‘melek kanatlarımla’ ayrılıyorum.”

“Elveda İstanbul!”

ŞEHİR HATLARI VAPURU

MURAT S. DURAL

DARK
İSTANBUL

Güzel bir uykunun ardından, kışın ortasında yatak odama vuran aydınlık bir güne uyanmıştım. Yazdan kalmış bir gün hayali oluşmuştu zihnimde. Sarsak adımlarla girdiğim tuvalet, evimin Üsküdar İskelesi'nin yakınında olmasından dolayı çatıdaki martı yuvalarından gelen insani seslerle doluydu. Apartman boşlukları ve oranın doğal yaşam alanına ait sesler hep ilgimi çekmiştir. Yüzüme su vuruyordum ki dün akşam kendime tembihlediğim, unutmamam gereken şeyleri o an hatırladım; yetişmem gereken bir vapur, Laleli'deki Edebiyat Fakültesi'nde girmem gereken önemli bir sınav vardı. Islak kafamı hızla mutfığa, fırının üstünde yanıp sönen saate uzattım. Geç kalmışlığımı sinir bozucu şekilde gözüme sokan dijital saat artık tam anlamıyla uyandığımı muştuluyordu. O zamanlar kahvaltı yapmadan evden çıkmam sadece acil durumlarda mümkündü. Artık, hiçbir şey için acele etmiyorum. Aldığım nefeste bile.

Nasıl giyindiğimi, çantamı aceleyle nasıl toplayıp ne kadar zamanda iskeleye vardığımı hatırlayamıyorum. Montumun içine sığındığımı, soğuktan dumanlanan nefesimle Eminönü vapurlarının kalktığı iskeleye koştura koştura vardığımı anım-

sayabiliyorum bir tek. Kulaklıklarım ve sesini köklediğim müziğim pazartesinin olası kalabalığına karşı yalıtım malzemesi. Tuhaftır ki normalde Üsküdar İskelesi, özellikle hafta içi, nereye gideceğini bilenler ile ne yapacağını bilemeyenler arasında kıyasıya bir meydan savaşına gebe. Neredeyse kimseye temas etmemiş, sürtünmemiş ve sonucunda karşılık alamadığım özürler dilemek zorunda kalmamıştım. Hatta, sanırım kimseyi görmemiştim ve neredeyse hiç ses duymamıştım. Birkaç bağırış çağırış belki ama benimle ilgili olduğunu hiç düşünmemiştim o hitapların. O gün her gün dinlemek zorunda kaldığım, huzur aradığım evimin balkonunu cehennemine çeviren, dur durak bilmeyen İstanbul Kart çınlaması dahi mevcut değildi. Belki de tüm bu unutulmuşlar, farkına varılamamışlar, günün devamında gördüklerim, hiç unutamadıklarım yüzündendir. Amacıma kilitlenmiş, gişeden geçmiş, iskelede bekleyen vapura açılan camekânı ağır ağır kapatan görevliyi aşır kendimi şehir hatları vapuruna atmıştım.

İçerisi her zamanki gibiydi. Soğuktan havada asılı kalan nefesim, pencere kenarında kalorifer önü bir yer arıyordu. İşte oradaydı. Eminönü hattında, kantine yakın bir pencere kenarı bulmak çölde su bulmak gibiydi. Başım önümdeydi, Bizans Tarihi notlarımı gözden geçirmek için çantamı karıştırıyor ve yanımdan geçen insanların gölgelerini görüyordum. Her şey tam da herhangi bir yerden başka bir yere giden her vapurda yaşanabilecek, görülebilecek gibiydi. Aynı yolun muhatapsız yolcularıydık. Bir anlığına başımı kaldırmış, insanları hızlıca süzüp gözlerimi pencerenin dışına çevirmiştim. Herkes kendi meşguliyetine odaklanmıştı. Pencerenin dışı aydınlıktı ama yoğun bir sis vardı. Sis olduğunu bile fark etmemiştim. İlk düşündüğüm şey, *demek ki çok yoğun değil*, olmuştu. Malum, İstanbul Boğazı sise teslim olduğunda deniz seferleri iptal olurdu. *Demek ki yoğun değil*, demiştim kendi kendime, fakat iskeleden ayrıldığımız anda Üsküdar'a dair ne varsa adeta yok oldu. Kara, evim, iskele artık orada değildi. Yolcu salonunun

içi dışardan yansıyan garip bir ışıltıyla aydınlanmış gibiydi. Tavanda kıpırdanan renkler üzerinde yol aldığımız denizin sükûnetini niteliyordu. Bu ferahlık veren görünüm yolcuların karaltıları ile tezat oluşturunuyordu. Okurken bitmesini istemediğimiz güzel bir cümlemin sonundaki nokta işaretleri gibiydik.

Kafamdaki soru işaretiyle dışarıyı incelerken nefesim vapurun camına vurmuştu. Dışarısı buz gibiydi ve sıcak buğu pencerenin üzerine çizilmiş isimleri, tek tarafı dolu kalpleri ortaya çıkarmıştı. Sahiplerine ait parmak izlerini seçebiliyordum. Yok olmadan önce her birini okumaya çalışırken elimi kalorifer peteğinin üstünde yer alan, pencere önündeki sete koymuştum. Görme engelli birinin okuduğu kitap gibiydi yüzeyi. Her kim, arzuladığı her neyse ve o tutku ne kadar kuvvetliyse o kadar derin kazımıştı kelimeleri. Gittikçe karmaşıklaşan, aceleyle yazıldığı belli olan notlar önüme serilmişti. Küfürler, üstü karalanmış adlar, olumsuz sıfatlar ve farklı ellerden çıktığı belli, tekrarlanan tek kelime, ortak bir sual: “Neredesin?”

Parmaklarımı lanetli birer cinneti hatırlatan o münasebetsiz lakırdıların üstünden hızla geri çektiğimi hatırlıyorum. Bu sadece bir soru değil, alaycı bir ifade gibi yankılanmıştı içimde. Pis bir sırtışıyla yazılmış, delice bir hal vardı üstlerinde. O an farkındalığım yön değiştirdi ve gözlerim ağır ağır yanımdaki, karşımdaki, etrafımdaki yolculara kaydı. Kimi gazetesine, kimi kitabına, kimi camın dışındaki sise, yani hiçbir şeye dalmıştı. Bir sürtünme sesi duyuyordum belli belirsiz. Arkamdaki sırada bir kadın elindeki törpü ile setin üstüne eğilmiş isterik bir şekilde ahşabı kanırtıyordu. Önündeki fincanda salep olduğunu düşündüğüm içecek sarsıntının şiddetiyle zemine dökülüyordu. Bir an hırsla yaptığı hareket kesildi. Göz göze gelmemek, ilgimi belli etmemek için hemen önüme döndüm. Kulağım onda kalmıştı ve kendimi bu algıdan çekip alamıyordum. Fincanı eline aldığını ve dilini bir köpek gibi kullanarak içtiğini duyumsayabiliyordum. Gülümsediğinde dişleri tarçın

içindeydi, neredeyse emindim. Kaldığı yerden devam etti kazımaya. Bu sefer anlamını çözemediğim mırıltılar da eklenmişti bu sese.

Gözlerimi diğerlerine çevirdim. Arka koltuğumda olup bitenlere şahit olan bir başkasını aradım. Hayır, kimse farkında değildi. İnsanlara daha dikkatli bakınca şaşırdım, çünkü kimse cep telefonuyla oynamıyordu, bakmıyor, ilgilenmiyordu. İşte o an, ki ne gördüğümü biliyorum, sanki her biri zihnimdeki o suali duymuşçasına kafasını bana doğru çevirmeye başladı. Fark edildiğini anlayan birinin merakla, “Tanıdık mı?” dercesine sorgulayan gözlerini beklerken dudak kenarlarındaki pis sırıtış adeta, “Neredesin?” diyordu. Gözlerimi gözleriyle kesişmeden kaçırdım ve cama doğru döndüm. Nefes alıp verişim hızlanmıştı. Esra öldüğünden beri panik atak nöbetleri geçiriyordum. Aceleden kahvaltı etmemiş ve doktorumun verdiği, tok karnına almam gereken hapi içmemiştim. Cam yansıma yapıyordu. Arkamda, ayakta, başını sol omzuma doğru uzatan fötr şapkalı birini gördüğümü sandım. “Eski İstanbul Beyefendisi” tanımına uyan kıyafetinin içinde adeta boynu bedeninden ayrılıyor, uzuyor, enseme doğru yaklaşıyordu. Korkunun gözleri tüm bedenimi yutarcasına büyüyordu. Sırıtan dudaklarına yapışmış, dişlerinin arasında kalmış tarçın parçalarını seçebiliyordum. Yaklaşıyor ve sıkı giyinmeme rağmen o yaklaştıkça sırtıma vuran kış ayazı artıyordu. Omuriliğimden aşağıya ve tüm sinir sistemime buz gibi bir dere akmaya başlamıştı sanki. Ve birdenbire ayağa fırladım! Arkamda kimse yoktu. Masumiyete sığınmaya çalışan, gözlerindeki ilginin yapaylığını gizleyemeyen yüzlerde abartılı bir şefkat vardı. Her şey normalmiş, ben sürüp giden o yatay, özensiz, görmezden gelen, normlara sıkı sıkıya bağlı, kabulcü hayatın dışındaymışım gibi suçu bana atıyor, sanki, “Yazık, pek de genç,” “Alışsırın, geçer,” diyorlar, için için kendi düzgün hayatları adına şükrediyorlardı.

Bir yandan özür dilemeye çalışıyor diğer yandan bu durumdan bir an evvel kurtulup salon değiştirmek istiyordum. Başımı onlara çevirdiğimde bana bakmadıklarını, bir saniye önce, hep beraber ben yerimden zıplamadan önceki hallerine döndüklerini fark ettim. Gözüm arkamda oturan kadına döndüğünde kadının ağladığını ve bana baktığını gördüm. Dudakları aralandı ve tuhaf bir gülümsemeyle, “Ben neredeyim?” dedi. “*Her şeyi sorgulama, hayatı akışına bırak,*” demişti doktorum. Mümkün müydü? Dışarıdaki sisi sorguluyordum; koşturmaktan mütevellit hayatımı, vapuru, yolcuları, erkekleri, kadınları, camın üzerindeki parmak izlerini, kazınmış yazıları, nerede olduğumu sorguluyordum. Bir insan nasıl olur da sorgulamadan nerede olduğunu bilebilir?

Oturmak istemiyor, ses çıkarmadan uzaklaşmak, geriye doğru attığım adımlarla bu insanlarla arama mesafe koymak istiyordum. Başları önlerine dönüktü, yüzlerini göremiyordum. Gözlerini bana çevirseler yapılacak bir sürprizi ele vereceklerinden korkar gibiydiler. Dikkatlerini çekmek imkânsız gibiydi. Sanırım attığım dördüncü adımındı, eskimiş zemin hiç beklemediğim bir anda esnedi ve tuhaf bir çatırtı sardı etrafımı. Ani bir hareketle her biri camlara, yamalı deri minderlere, kalorifer peteğinin üstündeki setlere bir şeyler yazmaya ya da karalamaya çalışıyordu. Arkadaki balkondan salona yüzünün yerinde olmadığına yemin edebileceğim bir adam girdi, duraksadı. Onun önündeki boşlukta, havanın içinde şeffaf bir gölgeyi andıran dalgalanmalar vardı; öne arkaya, sağa sola gidiyor, önüne geçtiği her nesneyi, yolcuyu üzerine büyüteç tutulmuşçasına büyütüyordu. Hangisine bakacağımı, dikkat edeceğimi, hangisinden ürkeceğimi şaşırmıştım. Yüzü olmayan bu adam gerçekten bir insan mıydı? Her şey kontrolden çıkmak üzereydi; fırtınadan önceki sessizliğin ortasında ahşaba sürtülen metalin, ıslak camda oynayan parmakların tuhaf mırıltısı, koltuk derisini çekiştiren yolcuların hırıltıları kulaklarımı sağır ediyordu. Arkama bile bakmadan aşağıya, vapura

binip inilen açıklığa, orta kısma indim. Titriyordum ve bu kışın soğuk dokusundan kaynaklanmıyordu.

Vapura binmeden birkaç dakika önce önemli saydığım her şey yerini, kaynağını bir türlü anlayamadığım tekinsiz aydınlığa, buluttan farksız ağırlaşmış üstümüze çökmüş, denize kapaklanmış sise, geminin garip yolcularına bırakmıştı. O an sisin aralandığı bir boşluğa denk gelmiş olmalıydık. Geminin 20-25 metre açığını işte o zaman gördüm. Dalgaların yönü lodosa işaret ediyordu. Mümkün değildi. O Boğaz'a egemen olduğunda denizde ne sis olurdu ne de şehir hatları seferleri. Çoğu sefer böyle günlerde iptal olur, üstündeki gemiler ceviz kabuğuymuş gibi oynar, içindeki yolcular kaygıya ve bir yaratıcı arayışına sürüklenirdi. Kış günleri lodos varsa hava göreceli olarak ısınır, oysa vapurun civarı ve içi buzhane gibiydi. O esnada fark ettiğim şey yüzünden sıkıntılı bir ruh haliyle ileri geri yürüdüm. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Evet, doğru görüyordum; hiçbir dalga, ki oldukça geniş ve yüksektir, vapurun gövdesine vurmuyor adeta görünmeyen bir duvara toslayıp metrelerce yukarı köpükler saçıyor. Sanki kabaran deniz bu ahşap ve demirden dokunmuş silüete temas etmekten sakınıyor, kuvvetli rüzgârlar görünmeyen bir elin korumasına takılıyordu. Tabiat karmaşa içindeyken şehir hatlarının bu seferi etrafına karanlık bir sükûnet yayıyordu.

Yerime dönmek istemiyordum. Gördüklerim gerçek miydi? Hava almanın, soğuğun bana iyi gelebileceğini düşünerek arka tarafa geçip martıların dadandığı üst kattaki balkona çıktım. Sonunda normal bir tablo ile karşılaşmanın sevecenliği sarmıştı bedenimi; kuşlara yem atan insanlar... Yaklaştım ve denizin tuzlu suyuyla nemlenmiş ahşap sıralardan birine oturdum. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Kendime, panik halime gülümsüyordum ki gülenin sadece ben olmadığını fark ettim. Birileri kahkaha atıyordu. Etrafıma bakmaya başladım; tek beklentim karşılıklı gülümseyebileceğim bir başka yolcuydu. Oysa beni iki kanadın üstüne binmiş martıların

gözü dönmüş açlığı, sivri gagaları, kenarlarında normalde olmaması gereken sivri dişleri ve delice gülmekten gerilmiş ağızları karşılamıştı. Doğru mu görüyordum? Görüyorsam, ki bir metre ötesinden ona yem atan insanlar vardı, onlar da farkında olmalıydı. Bir zahmet garipsemeliydiler. Onlar görmüyorsa o zaman ben yanıltaydım ve çok hastaydım! Aklıma gelen, ruh sağlığını korumaya çalışan son ve tuhaf cevap bunu sadece benim gördüğümdü. Bu insanların görmüş olabilecekleri kâbusları yadırgamaması daha dehşetengiz bir hal vaat ediyordu. Algım yakınımdaki tombul adamın eline yöneldiğinde bir taraftan çiğnediği, diğer taraftan artanlarını martılara attığı şeylerin alışlageldiği üzere simit ya da benzeri bir unlu mamul olmadığını, parça et olduğunu fark ettim. Martılar gevşeyen, yayılan, arada kıkırdayan ağızlarını şapırdatıyor, gözleri dönmüşçesine daha fazla et istiyorlardı adeta. “Beyefendi?” deme gafletinde bulundum. Adamın elinden sızan kan, damla damla ahşap zemine düşüp yayılıyor ve akışkanlığını kaybedip onu sünger gibi içine çeken vapurun tenine karışıyordu. Dökülen damlaların bir ritmi vardı sanki. Ağır ağır bana döndü fakat, yüzü! Yüzü bütünlükten, alışlagelmiş görünümünden farklıydı; paramparçaydı! Alt ve üst çenesinde arta kalan etlerin örttüğü kemikler birbirine çarpıp tıkırdıyordu; adam gülüyordu. Bu pis sırtışı nerede olsa tanırdım; gemiyi, tüm yolcularını saran bir hastalık gibiydi!

Ana salona zor bela attım kendimi. Her şeyin başladığı yere geri dönmüştüm. Zor nefes alıyordum. Kalbim vapuru ileri taşıyan, denizi yaran pervanelerin pistonları gibi atıyordu. Patlamak üzereydi. Yerimde artık bir başkası oturuyordu. Adam aniden ayağa kalktı. Benimle aynı montu giyiyor ve bana benziyordu. Benim dakikalar önceki yansımamdı adeta. Gözlerime inanıp inanmamak konusunda bir kez daha kararsız kalmıştım. Bana bakıyor ama beni görmüyor gibiydi. Yüzü beyaza kesmiş adam geriye doğru adım attı. Onunla konuşmak ve “Asla aşağı inme, arka tarafa gitme!” demek

istiyordum. Beni asıl korkutan şeyi o zaman gördüm, daha doğrusu önce duydum. Tam önümde bir satıcı vardı; elindeki kalemleri gösteriyor, dili gibi kıvrak vücut hareketleriyle öne arkaya, sağa sola gidip geliyor, adeta her birimizi çalımlayıp satış yapmaya çabalıyordu. “Bu kalemi alana,” dedi. Ben ise şu ana kadar konuştuğunu duyduğum tek insana, ona doğru yürümeye başlamıştım. Çok yaklaşmış ve “Bakar mısınız?” demiştim ki “Yanında bu keskin ustura hediye!” diye bağırdı. Havada bir sustalı gibi usta hareketlerle çevirdiği metali şapkadan tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi imledi; “Taaa taaa!” Elinde normal ölçülerin üstünde, son derece keskin olduğu belli bir ustura vardı. Sorumu duymuş, cevabını ise susmamı istercesine dudaklarına bastırdığı keskin aletle vermişti. Küçük bir kan sızıntısı önce alt dudağını, sonra gamzeli çenesini ele geçirdi. Aklıma ilk gelen soru dehşet vericiydi; “Neredeyim ben?” Doğru yerde, doğru şehir hatları vapurunda, doğru seferde olmadığımın neredeyse emindim. Neredeyse...

İleriye doğru fırladığımı hayal meyal hatırlıyorum. Karşımda, yakınımda duran satıcıya nasıl çarptığımı bilmiyordum. Bu geminin içinde delilik bir parazit gibi her yeri ele geçirmiş, şekilleri, ebatları, dokuları bozmuştu. Nereye gideceğimi bilmeden koşturuyor, sıkıştığım ve nasıl düştüğümü anlamadığım bu delice tuzağın çıkışını arıyordum. Ön tarafa, ilk kaçmayı düşündüğüm yere, kantine doğru yöneldim. Sete dayanan zayıf adama çarptım. “Özür dilerim,” dedim kibarlığı elden bırakmadan. Hâlâ çıldırmadığımın delili bu özür olabilirdi. Ama bu gemide kim koyabilirdi ki bu kabul şartlarını? Belki de bu şekilde katılacaktım tımarhanelik vapur yolcularının arasına. Ne düşündüğümü, dediğimi bilmiyordum açıkçası. Adam bana döndü ve “Bir cinnet her şeyi çözer,” dedi. Anlamamıştım, bakışıyorduk. İnsanüstü bir çabayla gülümsemeye çalıştım. Ta ki setin diğer tarafına bakıp o hamile kadının ne yaptığını anlayana kadar. Salep sandığım şey onun göğüslerine bağlanmış kirli hortumlardan gelen sıvıydı. Kadının yarı akış-

kan sütü fincanlara sağışını izledim. Tiksinmek yerine bir yerlerde bu süte muhtaç ağlayan bir çocuk olduğunu düşünmek tuhafıma gitmedi, resmen manyakça bir sakinlik içindeydim! “Affedersiniz?” diyerek böldü düşüncelerimi, “Siz ne zaman delirdiniz?” diye sordu karnı şişkin, bir süre bakınca genç ve alımlı gelen kadın. Nefes alamıyordum, bu kadarı da fazlaydı ve kalbim hâlâ anamdan doğduğuma lanet edercesine çırpınıyordu. Zorlukla, “Hav, hava,” dediğimi, kelimeleri tamamlamadan kendimi tekrar aşağı kata attığımı hatırlıyorum. Aşağıda, geminin kenarına oturdum. Derin derin içime çekmeyi umduğum hava, sisin içinde kendine zorlukla yer buluyordu sanki. Sıkıntılı haller bir sarmaşık gibi sarmıştı yolculuğumuzu, bindiğimiz şeyi. Etrafımızdaki denizi sis izin verdiği sürece seyredabiliyorduk. Vapurun dışı sanki içindekini yadsırcasına, bir mucize yaşanmışçasına sükûnetle hareket ediyordu.

Denizdeki gölgeleri, içinden çıkan ellerin uzatıp demir tırabzanları tutuşunu, kendini yukarı çekmeye çalışan kolları, tuhaf eğimler almış yaş başları, vapura tırmanmaya başlayan ıslak insanları o zaman fark ettim. Her biri sürüklendikleri intiharın öznesiydi. Giriştikleri eylemin yüzlerinden, gözlelerinden okunan kararlılığı korkutucuydu. Köpüklere atlayanlar bu sefer denizden çıkıyor belki de aynı şeyi vapura binerek, ıslak bir gölge olarak insanların arasında dolaşmak üzere yapıyorlardı. Biraz önce yaslandığım demirler, denizin tuzuyla katılmış ıslak saçlar ve kıyafetlerle dolmuştu. Gördüğüm şeyler o kadar alışılmadık ve şok ediciydi ki izin isteyerek kalktım, kendimi dar bir kapının arkasına atıp çöktüm, başımı dizlerimin arasına sokuşturdum. Her gördüğüm bir sonraki korkunç manzarayı tetikliyor, ruhsal durumumu daha da geri dönülemez bir aşamaya taşıyordu. Ve o an zihnim aslında hep düşündüğü; ruhum, hâlâ sarmaş dolaş olduğu dört ay önce intihar eden ona, yani Esra’ya kaydı. Kendini öldürmeden önceki son konuşmamızda intiharı büyük bir cesaret olarak nitelemişti. Bense ona, “Bilmediğin şeyler hakkında konuşuyorsun,” de-

miştim. Sadece sataşmıştım oysa. Benim dikkat çekme çabam onun kırılğan ruhunda onarılmaz bir hasar yaratmıştı. “Demez olaydım,” diye mırıldandım. Bu görüntüye şahit olsa ne derdi acaba? “Atladıkları vapura geri dönmelerinin, onların mahvına sebep olan insanların arasına katılmalarının çok daha korkunç bir intihar olduğunu düşünürdüm,” dedi. Merakla etrafımı taradım, ayaklandım, adımlarım kararlıydı. Onu aradı gözlerim. Onların arasında mıydı?

İşte o an keşfettim gördüklerim kadar duyduklarımın, hat-ta düşündüklerimin de ne kadar garip olduğunu. Esra burada olabilir miydi? Sesin geldiğı yönü algılayamamıştım, her neredeyse oraya doğru gitmeliydim. Hiçbir şeyden emin değildim. Vapurun dışında, kenarındaki kısımdan halatların olduğu tarafa geçtim. Ayağım kepekli halatlara takıldı. Daha dikkatli baktım; halat insan saçından dokunmuştu. Eğildim ve dokundum. Hüzün, trajedi, öfke, intikamı alınamamış, Allah’a havale edilememiş, edilse bile kabul edilmemiş, birikmiş haklı öfkenin nefesi, yaman türküler, sert dilekçeleriyle doluydu. İskele babaları ve vapur arasında aşka, tutkuya, kendi gönlünden geçene ulaşamamışların, törelere, geleneklere kurban edilmiş erkek ve kadınların mırıltıları yükseliyor, kulağıma kadar geliyordu. Bu sefer bir hattı takip ediyor, toplanıp yola çıktıkları, asla varamayacakları yerlere doğru atılmış bir adıma işaret ediyordu. Kaybolmuşlardı. Yaşam ve ölümün arasında vicdani retçiydiler. Bilerek ve isteyerek kayıptılar. Faillerini bekledikleri sonsuz labirentte dönüp duruyorlardı. Anlamaya başlamıştım deliliklerinin kökenini ve anlamaya daha da yaklaştıkça korkularımın ayak seslerini duyumsamaktaydım.

Üsküdar’ın dik merdivenlerinden aşağıya, iskeleye doğru ipimi koparmış, vapura doğru koşarken bunların hiçbirini fark etmediğıme emindim. Gözlerim gelir geçer onca şeyin henüz gerçekteşmemiş vaatleri ile o kadar meşguldü ki adım attığım yerin bir vapur olup olmadığını bile anlayamamıştım. Sabah uyanmış ve sadece zorunluluklarımın çerçvelediğı varış

noktasına kenetlenmişim. Yapay bir dünyadan, kendi idealarımın gölgelerine sığınıp her şeye normal yaftası vurmuştum. Ne kadar tuhaf göründüklerini önemsemeden. Esra'yı unutmuştum dört ayda. Oysa, belki bir şeyler olabilirdi aramızda. Son görüşmemizde kırmıştım, incitmişim sözlerimle. Etkilemek isterken bir kadını dört aydır, “Mahvına ben mi sebep oldum, o son damla ben miydim?” diye kendimi yargılamıştım derinlerimde. Ayağımı halattan kurtardığımda ne yapacağımı, nereye gideceğimi bir kez daha şaşırmış durumdaydım. Hayatın akışına, dehşetin doğallığına bırakmak istedim kendimi. Yanımda, şehir hatları vapurlarına has yüksek kapı eşiklerinin dibinde yatanları o zaman sezdim. Bir diğerinin cetveli ya da terazisinin kabul etmediği kabulsüz insanlar sere serpe serilmişlerdi algılarımın önüne. Başkalarının diktiği tabuları aşamayanların yurdu o eşiklerin, geçemedikleri kapıların dibiydi. Kabul edilme ihtiyaçlarının tepesinden, uçurumdan aşağı atılmışçasına paramparçaydılar. Önlerinde yükseltilecek kuralların, kapıların dibinde çaresizce titriyorlardı. Eşiği, hele bir başkasının eşiğini aşmak zordu.

“Çalışırız, gerçekleştiririz, biz kepekli halatız, babasız iskeleyiz hatta biz gemiyiz, biz yoluz ve gerekirse biz.....”

Makine dairesinin kapısından süzülen çok ağızlı aynı sözlerdi bunlar. İçeri sığınmak gelmişti aklıma; pişman olacağımı bilerek ama görmek isteyerek bu sefer. Yoğun benzin kokusu, titreyen borular, çevrilip elin terinden yamulup yumulmuş vanalar karşılamıştı beni. Metalin metale sürtünme sesi ile dolu, sıkışık, fazlasıyla sıcak bir yerdeydim. Tuhaf kıkırtılar duymaya başlamıştım en az diğerleri gibi. Tıslamalar, ritmik yankılar... Düdüklü tencere gibi aniden buhar boşaltan valfler. İlerlemek için elimi koyduğum demirin yumuşak dokusu beni bir anlığına şaşırtmıştı, sonrası panikle kol kola giren mide bulantıydı. Birbirine kaynamış, dişli, çark, piston görevi üstlenen, tuhaf sırtışılarıyla aynı cümleleri kuran bir sürü insani uzuv bu

vapurun gücünü, enerjisini sağlıyordu. Beni görenler, “Bayım? En son ne zaman kullanıldınız?” diye soruyorlardı durmadan. “İlk defa ne zaman düşündünüz intiharı? Ölümden sonrasına inanır mısınız?” Bana uzanan ellerin, dokunan parmakların, nice uzvun arasından hızla tekrar yukarı, yolcu salonuna çıkmaya çalıştım. Orası şüphesiz vapurun en yaşanmaz yeri idi. Delilik her tarafıma sızmış, beni doldurmuş ve beni aşip etrafıma taşmaya başlamıştı. Cinnetimle sevişiyordum. Neredeydim ve nereye kaçabilirdim? Salonlara girip çıkıyor, açık alanlarda koşturuyordum ama etrafım yalnızlaşmıştı. Etrafımda bir tane bile yolcu yoktu. “Bu deliliğin tek yolcusu artık ben miyim?” diye sormaktan alamıyordum kendimi. Sadece benim delirmiş olmam, etrafımdaki şeylerin benim tezahürümden kaynaklanmış olabileceği aklımı, kaldıysa tabii, başımdan alıyordu. Esra’yı arıyordum. Duyduğum o muydu gerçekten?

Zemindeki ıslak ayak izlerini o zaman fark ettim. Döşemenin üstüne yeni bırakılmış olmalıydılar. Yayılmaya, yok olmaya niyetleri yokmuş gibiydi. Cıvayı andırıyorlardı; gümüşüydiler ve ayna gibi görüntüleri yansıtıyorlardı. Yaklaştım. Kendimi görebiliyordum. O esnada iz titreşti, ortasında küçücük bir damla şekillendi ve yukarı doğru düşmeye başladı. Düşüyor olmalıydı çünkü bu yaşıma kadar tersi bir harekete şahit olmamıştım, fiziksel olarak imkânsız bir hareket! Damla yüzümün önünde durdu, sağ kulağıma doğru hareket etti, kafamın arkasına geçip aynı düzlemde ilerleyip yukardaki benzer ayak izlerinden birine karıştı. Tavan, bastığım yerle aynıydı. Şehir hatları vapurunun üstünde, tersinde bir vapur ve bir deniz daha vardı.

Orada ne kadar durdum, ne kadar alt ve üst benzerlikleri karşılaştırdım, ruhumu ne kadar aşağı yukarı yıprattım, gerçeklik ve hayali ne kadar kazıdım, kaç yere kaç kez “Neredesin?” yazdım bilmiyorum. Bildiğim hiçbir şey kalmamış, her şey bindiğim o şehir hatları vapuru ile muallak, sorgulanabilir, gerçekliği sallantıda olduğu bir yöne doğru göçmeye başlamış-

tı. Yapılacak yegane şey kendi düzlemimdeki çıplak ayak izlerini titreyerek takip etmektir.

Oraya doğru gidiyorduk. Geminin arkası ve önünde yıllardır kapalı tutulan, aşağıya inen, çocukluğumda küçük, yuvarlak pencerelerine dalgalar vurduğunu anımsadığım o tuhaf alt salonlara iniyor, adımların sahibi her kimse ufaklığımın güzel hatıralarından birine davet ediyordu beni. Eskide, masumiyetime takılı kalmıştı mutluluk. Şimdi zorlukla indiğim merdivenler verilen, çekilmesi gereken mekânı, cezalandırmaları hatırlatıyor, vapurun olası en alt katı cehennemin bir benzeriymiş gibi içimde derin bir tükenmişlik, çaresizlik hissi doğuruyordu. Kimi yeri yırtık, kimi yeri yamanmış deri koltuklardan birine oturdum. Başta her şey, anlamlandırmaya başladığımı düşündüğüm bu kâbusun sonuna işaret ediyordu. Dersimi almış olmalıydım; o her neyse. Vapur bana “Hayır!” dercesine kıpırdandı. Hayır, kalçamın altında oynayan bir şeyler vardı. Bunu fark edip ayaklanmam birkaç saniyemi aldı. Bordo, yamalı döşemenin dikiş yerleri esniyor, altındaki bir şey ya da şeyler sıkıca birleştirilmiş derinin içinden uygun bir aralık bulup dışarı çıkmaya çalışıyordu! Önce bir iki dikiş yeri koptu, bayağıdır kesilmeyen bir tırnağın sivri maharetiyle kalan ipler kesildi, yarık iyice aralandı. İkinci, üçüncü parmak yol buldu derken aşağıdaki her neyse imkân buldu kendine. Önce bir parmak uzandı aradan, sonra bir el! İzliyordum kaçmak yerine, bu sahnede bile tüm vapuru saran hüzünden bir parça görmeye başlamıştım çünkü. Unutulmuş insanlar kapatıldıkları, üstüne oturuldukları, hor görüldükleri zindanlarından kaçmaya yelteniyorlardı. Bu sefer onları bir kaşısın ortağı değil, üstüne yürüdükleri, aynı kumaşla dikilmiş isyanlarının hayalet vapuruna dönüşmüşlerdi. Hiç yola çıkamamış, çıkarılmamış ruhların birleşerek kurdukları bir İstanbul şehir hattı vapuruydu bu. Kayıp sefer. Yoksunlukların kader diye benimsetildiği, zayıflık söylemleri ile çatlatılmış, kırılmış ruhların sığındığı bir yüzen karnaval çadırı. Anlamaya başlamıştım

sanırım; bir ceza kadar onları da dış dünyadan koruyan bir çıkmazda dönüp duruyorlardı.

Sessizlik yerini eski Kuzey halklarının saldırı borularını anımsatan türde bir çığlığa bırakmıştı. Vapurun kaptan köşkünden gelen düdük sesiyle yüzümü bir anlığına küçük pencereye doğru çevirdim. Sis in geçit vermeyen bedeni üzerinde Galata Kulesi'nin konik şapkası görünüp yok oldu. Vapur çok eski, semte adını veren kadim bir halkı selamlıyor gibiydi. Karaköy'ün açıklarında olmalıydık. Bir şeyleri anlamaya başladığımı düşünmemle varmak istediğim iskelele yaklaşmış olmam manidar bir benzerlik taşıyordu. Kafamı deri koltuklara çevirdiğimde her biri birbirinin içinde, üst üste serili insanları gördüm. Evet, burası cehennemin dibiydi çünkü kavga ediyorlardı. Dibe varmış ama hiçbir şey öğrenememişler burada birbirlerine çatallı dilleri, uzamış tırnakları ile saldırıyorlardı. Zemin kıpırdanıyor, tuhaf inlemeler vapuru iyice sarıyordu. Yukarı çıkmak istedim ama merdiven diye bastığım her basamağın başkalarının vücutları olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Tutunduğum ahşap tırabzan da uzanan elleriyle beni tutuyor, adeta dengemi kaybetmemi istemiyordu. Zihnimde bir, "Teşekkür ederim," cümlesi dolanıp duruyordu. Zorlukla ve ayağımı zeminin yumuşak dokusuna alıştırmaya çalışarak hızla yukarı çıktım; bu durum sadece alt kata mahsus değildi, tüm vapuru kapsamıştı. Etten, kemikten, bedenlerden oluşan bir vapurun akıl almaz bünyesindeydim. Ansızın yaklaştığımız iskele sis in içinden fırlayan bir tiyatro sahnesi gibi önüme serildi. Kaptan her kimse işinin ehli olmalıydı. Yanaşıyorduk. Bunun gerçek olup olmadığını, ileri uzattığım adımımın boşlukla yüzleşip yüzleşmeyeceğini, bir anda kendimi denizin içinde bulup bulmayacağımı tartmaya çabalıyordum. Üzerinde yürümem için uzatılan tahta köprü tutamakları bile demir olması gerekirken kaynaşmış kemikten, porsumuş, gerili ıslak deriden yapılmıştı.

Tüm bu korkunç olaylar silsilesine rağmen aldığım yolu düşünmüştüm. Üsküdar'dan, evden çıktığımda kafama bir şeylerin düşüp düşmediğini, bir arabanın altında kalıp kalmadığımı ya da hâlâ uyuyup uyumadığımı bilmiyordum. Hayır, yaşadıklarım kötü bir kurgu değildi. Bilakis defalarca dehşete dokunmuş, önceden anlam veremediğim kâbuslara, intiharlara şahit bırakılmıştım. Ölmek ve bu sonsuz şehir hatları seferinin, kıyamet gemisinin yolcusu olmak ödümü koparıyordu. Yolcuları düşündüm. Vapurdan indiğimde sadece varmak istediğim limana mı yanaşmış olacaktım? Aynı insan mı olacaktım? Yoksa düşündüğümünden, tasarladığından fazlası mıydı bu sefer? Eskisi gibi olamayacağımın bilgisi çoktan kulağıma üflenmişti. Bir adım attım. İndiğim iskelenin yolcu bekleme salonu boştu. Binanın üstünde, siyah zemin üzerinde kırmızı çizgilerle akan led yazılarda lodos sebebi ile tüm seferlerin iptal olduğu yazıyordu.

Dönüp beni bu noktaya kadar getiren vapura son bir kez bakmalı mıydım? Hatları kopmuş, insanlarla örülmüş bir şehirdi burası. Adını aşacak kadar çok gizemin ev sahibiydi, kim bilir belki de büyük bir kısmının da kudretli yaratıcısıydı İstanbul. Zifti duygular ile anne sütü birbirine karışmış, eğriler doğrular birbirleri ile ilişkilendirilip sahte tanık görevi üstlenmişti. Bu tarife ve hortlakları gerçek hayatın insan postuna bürünmüş canavarlarından daha mı korkunçtu? Hoşlandığı birini tersleyerek onu elde etme çabası o kadın için birikmiş bir intiharın son basamağı olabilir miydi?

“Hayır,” dedi.

Yavaşça, sese doğru arkamı döndüm. Her biri, vapuru dolduran, hatta vapurun kendini oluşturan tüm insanlar huzurlu bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Eskiden oldukları halleriyle, son derece insanca. Genç kadın, satıcı, martılara yem atan adam ve diğerleri. “Esra?” dedim aralarında bir yerlerde olduğunu düşünerek. Diğerleri selam verip geriye doğru çekildiler. Adım atmıyor, vapurun gölgelerine doğru kayıyor ve yok

oluyorlardı. Biri, tanıdık biri öne doğru adım attı; İstanbul'un ve vapurun karanlık gölgelerinden bana doğru. O tanıdık yüz diğer tüm camları işgal eden ruhlardan daha aydınlıktı. İçin için parlayan sisin ortasında artık yaşamamasının verdiği solgun tabiatıyla eşsiz bir mücevher gibi parılıyordu. Yaklaşmak istedim ama elini hızla kaldırıp durmamı işaret etti. Onu vapurda görseydim, tüm yaşadıklarına rağmen sise karışmayı kabul eder miydim? Bizi birbirimize bağlama ihtimali olan şehir hattı vapurunun sonsuz yolcusu olabilir miydim? Ben bunu düşünürken başını iki yana salladı. Sağ eli dudaklarına gitti. Ruhlar camın arkasında belirdi ve her birinin işaretparmağı ansızın buğulanan camın üzerinde dolanmaya başladı. "Bu benim sana verebileceğim türde bir," devamını ruhlar yazarken Esra dile getirdi; "...hediye idi."

"Cesaret, ölüm herkes için," diye devam ederken "...kötü değildir," dedi ve gülümsedi. "Özür dilerim," cümlesi çıktı ağızından. "Neden burada olduğumu bilmiyorsun," diye karşılık verdi. Sonrasında duyduklarım vapuru meydana getiren her kâbustan daha da korkunçtu. Yaşarken öldürülmüştü; hiddeti, öfkeyi, cehaleti, tecavüzü solumuştu. Erkek kardeşi, annesini hedef alan baba şiddetinin ortasında öldürülmüştü. Aynen diğerleri gibi kullanılıp atılmıştı. "Başkasının cehenneminde yaşamaktansa kendiminkinde ölürüm," dedi veda edercesine.

Gemi sisle, sis gemiyle hareket etti. Kaç dakika orada dikildiğimi, lodosun yarattığı hırçın dalgalara dalıp gittiğimi bilmiyordum. Biri seslendi ardımdan. Görevli iskeleye nasıl girdiğimi soruyordu. "Yolumu şaşırdım," dedim; yalan söyledim...

Eve dönecektim. Tuvalete girecektim. Apartman boşluğunda yankılanan martı sesleri dişleri sivri, kahkaha atan silüetleri hatırlatacaktı ve ben gülümseyecektim. Bundan böyle herkesi daha dikkatli dinleyecek ve korkmadan, cesaretimi baston edip düşünecek, anlamaya çalışacaktım. İstanbul'un karanlık gündüzlerinde, şehir hatları vapurunda, siste bir şey unutmuş-

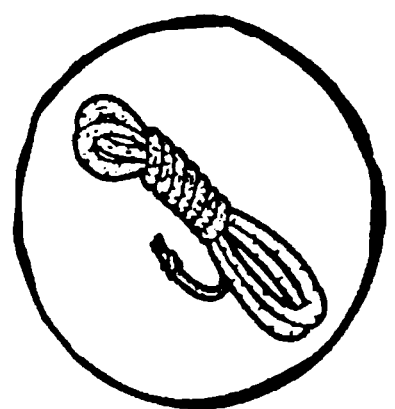
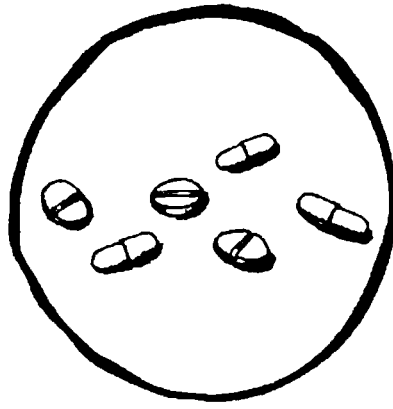
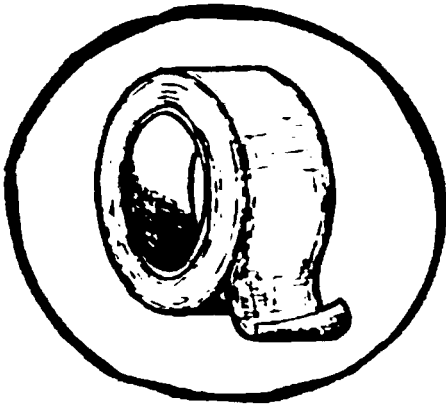
tum sanki. Özlemini mi çekiyordum? Sis ile aynı kumaştan dokunmuş o hayalet gemi kim bilir bu sefer hediyesini hangi yaşayana, hangi habersiz yolcuya verecek ve onu hangi limandan alıp hangi limana bırakacaktı. Bu şehir yine büyüklüğünü, ululuğunu gösterecek, ekstra bir seferle yolcularını beklenenden, tahmin edilenden farklı bir yola sokacak ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Mezun oldum. Evlendim, çocuklarım hatta torunlarım oldu. Artık çok yaşlandım. Hâlâ Üsküdar'da, iskeleye yakın o evde oturuyorum. Tek başımayım. Sadece sis olduğunda, yine o ara saatte denizin kenarına iniyor, Eminönü'ne kalkacak vapurları süzüyorum. Bir gün, o iskelenin camekânı benim için aralanacak, tuhaf bir silüetten farksız görevli bana göz kırpacak ve henüz tanışmadığım kaptan bana el sallayıp beni de seferine katacak. İşte, ben o yolculuğa çıkmayı göze alacağım. Ölüm yeni bir armağan sunacak ve hikmetli bir hediye'nin bir parçası ve hatta mürettebatı olacağım. Sorgulaması gerekenlere, "Neredesin?" diye soracağım. Son seferimin başlamasını ve Esra'nın gelmesini bekliyorum.

Hazırım...

OMUZUMDAKİ EL

UĞUR KILIÇ

DARK
ISTANBUL

“Bir yapı, yapı ideasının bir kopyası olarak değil, bir yapı olarak vardır. Şeytan’ın varlığı ise a priori olmaktan çok, yalnızca O’nun yarattıkları ile kanıtlanabilir.”

Çıplak bedeni soğuk zeminle buluştuğunda, genç kadın çaresizlik içinde çırpınmaya devam etti. Ancak ellerinin ve ayaklarının bağlı olması hareketlerini kısıtlıyor, ağzına geçirilmiş ucuz koli bandı ise konuşmasını engelliyordu. Korkuyordu ve ağlamaktan gözlerini açamaz bir hale gelmişti. Yanaklarından süzülen sıvının sıcaklığının arttığının farkındaydı. Zifiri karanlıkta olmasaydı, sıcaklığa şakağından akan kanın sebep olduğunu görebilirdi.

Görünmez bir el omuzuna dokununca irkildi, konuşmaya başladığında ise dizlerinde kontrol edemeyeceği kadar güçlü bir titreme başladı. Diğer taraftan zihni “keşke”lerden oluşan cümleler tarafından boğuluyor, onu delirmenin eşiğine getiriyordu.

“Korkmana hiç gerek yok,” dedi ses, “Merak etme. Şşş... Ben sadece bir aracıyım, bu yüzden benden sakın şüphelenme. Ben de önceden çok şüphelenirdim. Sonra omuzumun gerisindeki ses bana şüphenin, kasvetin en besleyici gıdası ol-

duğunu söyledi. Ben bunu öğrenene dek kasvetin kuyusundan yeterince içmiş olsam da bir süre sonra şüphe denilen illeti bünyemden uzaklaştırdım. Sen de öyle yap. Olur mu?”

Karanlıktaki el kadının omuzundan çekildi ve onu bir süre beton zeminde kendi başına bıraktı. Kadının soluğu düzene girmeye başlıyordu. Çaresizdi ama en çaresiz anda bile kısa bir sessizlik sayesinde nefesini düzenleyecek sakinliğe ulaşmayı başarmıştı.

Ne var ki bu sakinlik çok uzun sürmedi. Karanlıktan gelen bir çift elin tuttuğu organ parçası boğazına geçtiğinde, kadının kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Dakikalarca banyonun soğuk zemininde çırpındı fakat boynunu sıkan eller kendisinden daha güçlüydü.

Kadın acıyla dolu o hayati anda sırtüstü dönerek yönünü değiştirebilmişti sadece. Tam bu sırada dışarıda çakan güçlü bir şimşek odayı aydınlatınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Kadın son nefesini verdiği anda bile gözleri korkuyla açılmış bir haldeydi. Çünkü onun gördüğü şey, boğazına kenetlenen ellerin de gerisindeki dehşet dolu manzarada gizliydi!

Fırtına şiddetini artırmıştı. Üç katlı konağın bakımsız duvarları titriyordu. Duvarların arasındaki yaşlı dişbudak ağacının kuru dalları, cumbanın kenarlarına sürtünerek tekinsiz bir uğultu çıkarırken pencereye yansıyan loş ışık söndü. Gıcırtyla açılan kapıda beliren cılız bir adam, ferforjeleri sarmaşıklarla çevrili olan eski kapıdan çıktı. Hızlı adımlarla ilerleyerek kısa sürede konağın bulunduğu sokağı gerisinde bıraktı. Yokuştan inerken, adımları Arnavut kaldırımı taşlarının arasındaki ince boşluklardan taşan yağmur sularıyla yarışlıyordu.

Birkaç arabanın işgal ettiği yolun karşısına geçtiğinde dalgaların sesi duyuluyordu. Bir süre kırık deniz kabuklarıyla dolu sahil yolunda yürüdü. Rüzgâr burada daha şiddetliydi; öyle ki, Marmara Denizi'nde kabaran güçlü dalgalar, yüzeye çıkan kum tanelerini adamın ayaklarına tükürmeye gayret

ediyordu. Adamın bu durumdan rahatsız olur gibi bir hali yoktu. Islaklık ayakkabılarını ele geçirirken yürümeye devam etti. Sokak lambalarının aydınlattığı ağaçsız bir alanda, kayalıkların arasındaki bir grup yengeci görünce duraksadı. Bu alışılmadık görüntü onu ürpertmişti. En küçüğü başparmak, en büyüğü ise bir karışı geçmeyecek boyutlarda yüzlerce yengeç, nemli kabuklarını ıslatan dalgaların altında yosunlu kayalara tutunurken adam, kontrol edemediği bir itkiyle, onları izledi.

Bir süre sonra havada alışılmadık bir değişim baş gösterdi ve rüzgârın varlığı saniyeler içinde yok oldu. Sanki adamın bulunduğu yerde hava görünmez bir güç tarafından kontrol altına alınmış, zaman ve mekân eski bir fotoğraf makinesinin selüloit şeritlerinde hapsolmüştü. Havanın sıradışı değişimi yengeçleri korkuttu ve her biri, korların üzerine bırakılan örümceklere has aceleyle, kayalığın karanlık boşluklarına kaçıştılar.

Havadaki farklılık ve yengeçlerin hareketleri adamı tedirgin etmişti. Bu tedirginlik hali onu titremeye zorladı. Tedbir veya korku kaynaklı olup olmadığına karar veremediği bir düşünceyle elini cebinden çıkardı ve avucundaki hapları ağzına götürdü. Bakışlarını yeniden yüzlerce yengecin gizlendiği karanlığa odakladığı sırada omuzunda kaynağı belirsiz bir temas hissederek irkildi ve kayaların üzerine zıpladı. Bu sırada panik içinde omzunu silkelemeye ve kollarını etrafına savurmaya başladı.

Adam gizemli mücadelesine bir süre daha devam ettikten sonra kayanın üzerinden atladı ve koşarak oradan uzaklaştı. Yolun karşısından geçerken selektör yapan ve korna çalan arabalara en ufak bir tepki bile vermedi. Arkasından gelen bir şeyden kaçıyormuş gibiydi. Her adımında ayakkabılarındaki dikişlerin boşluğundan fışkıran sulara aldırmadan, yağmurdan dereye dönmüş olan yokuşu tırmandı. Sarmaşıklı kapıyı büyük bir gürültüyle kapattı. Konaktan içeriye girdikten birkaç dakika sonra bütün pencereler aydınlandı. Saat gece yarısını geçmişti ve Beylerbeyi Mahallesi'ndeki eski konağın ışıkları, gün doğumuna dek yanmaya devam etti.

Gözlerini açtığında boğuk bir öksürük onu esir aldı. Nefesi düzeldiğinde kendisini uyandıran kâbusun silik görüntüleri gerçekliğe çentik atmış gibi, bir anlığına karşısındaki sarı duvar kâğıdının desenlerinde yaşam buldu. Şaşkınlık halini atlattıktan sonra yatakta doğruldu. Ellerini çenesinin eklemlerinde gezdirdi. Yine uykuda dişlerini sıkmış olmalıydı, çenesinden kulaklarına doğru yayılan şiddetli ağrının başka bir açıklaması olamazdı.

Yorganı kaldırdığında üzerindeki ıslak kıyafetlerin farkına vardı. Uyuduğu süre boyunca vücudundaki terle birleşen ıslaklık, odadaki rutubet kokusunu beslemişti. Cumbanın çerçevelerini dile getiren soğuk bir esinti içeriye girince ensesindeki ıslaklık içini ürpertti.

Üşüyordu. Yatağın yanında duran eski püskü elektrikli ısıtıcıyı fişe taktı. Üzerindeki ıslak kıyafetlerden kurtulurken pantolonunun ceplerini kontrol etti. Cebinden çıkardığı hapların erimiş ve hamursu bir kıvama gelmiş olduğunu gördü. Avucunda, parmaklarında ve tırnaklarının arasındaki hamursu acılığı ağzına götürdü. Daha sonra çıplak adımlarla oda kapısının ahşap eşiğinden geçerek banyoya girdi.

Çeşmeden akan su, gelişigüzel çakıl desenleriyle bezeli beton zemine gürültüyle düşerken kendini şok edici soğukluğun altına bıraktı. Uzun süre suyun altında kaldı. Orada olduğu süre boyunca titrediğinin farkında değildi. Belki de bunun sebebi zihnindeki düşüncelerin ona üşümekten daha önemli bir sorunun varlığını hatırlatmasıydı. Üzerini kuruladığı havluyu yatağının başlığına asarken zihnindeki meşguliyet bir süre daha devam etti.

Üzerini giyindikten sonra hem çalışma odası hem yatak odası hem de mutfak olarak kullandığı geniş odaya bakındı. Hayatını üç katlı konağın tek odasına hapsetmiş durumdaydı. Birkaç sene önce yolunu kesen ve konağı kendilerine satmaları konusunda tehditler savuran imar mafyalarını anımsadı. Acaba o gece, yediği onca dayağa ve kaşını patlatan tabanca kabzasına rağmen direndiği adamların isteklerini yerine getir-

miş olsaydı, bugün yine aynı durumda olur muydu? Takım elbiseli modern eşkıyalar uzun zamandır yolunu kesmemiştir. Onun göremediği şeyi görmüş olabilirler miydi? Peki, bugün o adamlar karşısına geçip bir kez daha konağı satması konusunda tehdit eder miydi? Eğer böyle bir şey olursa, konağı onlara satmalı mıydı?

Üsküdar meydanındaki kalabalığın arasından geçerken zihnini meşgul eden sorular bir süre daha yankılanmaya devam etti. Yürürken, bir zamanlar babasının kilim satıcılığı yaptığı ama şimdilerde ünlü bir kafe zincirinin konuşlandığı dükkâna göz ucuyla bakmakla yetindi. Birkaç sokağı geçtikten sonra eski bir binanın açık kapısından ilerleyerek ezbere adımlarla merdivenlerden çıktı. Zile basarken derin bir iç çekti. Daireden bozma muayenehanenin kapısı açıldığında görevliye kendisini tanıttı. Doktorun kendisini beklemekte olduğu söylenince doğrudan doktorun ofisine geçti.

Yarım saat boyunca konuştu. Ne konuştuğu hakkında pek bir fikri yoktu. Üstelik karşısında kendisini dinleyen kadının sık sık sözünü keserek ona birtakım sorular soruyordu. Adam sözünün kesilmesinden hiç hoşlanmazdı. Bunu pek çok kez doktoruna söylemek istedi. Kadının soruları onun umurunda bile değildi. Hiçbir sorunun ona yardımcı olmayacağından emindi. Çünkü bu sorulara samimi yanıtlar vermeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Psikiyatri alanının her insanda işe yarayacağını öne sürdüğü sorular artık samimi gelmiyordu. Üstelik adam kendisini rahatlatmak amacıyla konuşmaya başlasa bile sözünün kesilmesi bir yana, karşı tarafın yeni sorular üretmesi de iyice çekilmez olmuştu. Ne de olsa yanıtları verilen sorular daha fazla soruya olanak sağlayacaktı. En kötüsü de buydu zaten. Böyle anlarda kendi bilincinden tamamen uzaklaşıp yabancı bir bedende konuşma izni olan bir ucube gibi hissediyordu kendisini. Peki, neden hâlâ buraya gelmeye devam ediyordu ki? Doktorun bir faydasının dokunmayacağı belliydi artık. Sorular mesafeli, yanıtlarsa bir o kadar sahteydi.

Ama her şeye rağmen buraya sık sık gelmek zorunda olduğunu biliyordu. Buna mecburdu. Tek istediği artık kendisine eskisi kadar faydalı olmayan ama en azından kısa süreliğine de olsa rahatlama hissi yaratan ilaçlarının yazılı olduğu reçeteyi almaktı. Doktor bu ihtiyacı gidermesine yarayan bir araçtan fazlası değildi.

Doktor “Peki, işiniz ne durumda?” diye sordu. “Ailenizin hayatı hakkında bir roman yazıyordunuz, değil mi?”

Adam oturduğu yerde kıpırdandı. “Ah, evet!” dedi heyecanla. Hislerindeki ani değişim şaşırtıcıydı. “Harika gidiyor, çok güzel bir roman olacak!”

“Bunu duymak güzel, bu olumlu bir gelişme,” dedi doktor. Sonra önünde, daha önceden almış olduğu notlara göz gezdirdi. “Peki... Kâbuslarınızda azalma var mı?”

Adam, “Hayır, devam ediyor,” diye yanıtladı.

“Bu kâbuslar ailenizin evine taşınınca başlamıştı, değil mi?”

“Evet.”

“Peki, orada kaç yıldır yaşıyordunuz?”

Son soru, adamın sabrının taşmasına sebep olmuştu. Doktora bu konuyu daha önce konuştuklarını söyleyerek çıkıştı. Bir süre sessiz kaldı ama yine de siniri yüzünden okunabiliyordu. Doktor bu durumun farkında olsa da pes etmeye niyeti yoktu. Sessizliğin uzun sürmesine fırsat vermeden konuyu değiştirdi.

“Romanınızda şu an hangi kısımdasınız peki?” diyerek konuyu dağıtmaya çalıştı. “Ne hakkında yazıyorsunuz?”

“Ölüm,” diye yanıtladı adam.

Yanıt karşısında doktorun yüzü endişeyle gerildi. Bir süre sessizlik içinde, sahip olduğu eğitimden medet umarak düşündü. Bu sırada dudaklarını büzdüğünün farkında olmadan bir süre adamın yüzünü inceledi. Oysa adama dair gözlemlerini her görüşmede yineliyor ancak her nedense elle tutulur bir sonuca varamıyordu. Adamın yüzü zayıflık, zekâ, zarafet, melankoli, öfke, dehşet ve neşe gibi birbiriyle yakın olmayan bütün hisleri aynı anda barındırıyor gibiydi. Sessizlik anların-

da adamın dudakları sessizce oynuyor, sürekli kendi kendine anlaşılmaz sözcükler dile getiriyordu.

Doktor, zavallı adamla sayısız seanslar boyunca ilgilenmişti. İlk görüşmede adamın ruhsal durumunu, kendi düşünceleriyle fazlaca meşgul olmuş hayalperest bir yazarın talihsiz rahatsızlığı olarak görmesine rağmen ilerleyen zamanlarda, tespit ettiği şeyin buzdağının sadece görünen kısmı olduğuna kanaat getirdi. Çünkü o, diğer hastalarının aksine gün geçtikçe durumu daha karmaşık bir hal alan tek kişiydi. Karşısına bir gün İstanbul'un sanat güruhunun en seçkin ve centilmen bir üyesi gibi çıkan yazar, başka bir gün ise kendisini, öz iradesi dışında ait olmadığı bir ülkeye bırakılmış perişan bir mülteci gibi takdim ediyordu. Öyle ki, doktorun gözlemlerini başka bir meslektaşı duysa adamın tipik bir "Jekyll ve Hyde" vakası olduğunu söyleyebilirdi.

Oysa gerçekler bundan çok daha fazlasıydı.

Düşüncelerinden sıyrılan doktor, tutmakta olduğu kalemiyle adamın dikkatini çekti. "Geçtiğimiz seansta da bu konuda yazıyordunuz. Henüz bitmedi mi?" diye sordu.

Bunun üzerine adam birden ayaklandı. Kaşlarını çatmıştı. "Eyvah!" diye çığlık attı, "O burada!"

Doktorun işlevsiz çağrısı merdivenlerde yankılanırken adam çoktan Üsküdar'ın kalabalığına karışmıştı. Koşmaktan nefesi tükenmek üzereydi ama buna aldırmadan yokuşta ilerledi. Beylerbeyi Mahallesinin dar sokaklarını geçerken kalbi göğüs kafesinin sınırlarını zorluyordu.

Konağın abanoz kapısını kapattıktan sonra olduğu yere yığıldı. Gecenin karanlığına dek kımıldamayan gözleri, omuzunda hissettiği dokunuşla birlikte korkuyla açıldı!

Karanlığın köşesinde, dizüstü bilgisayarın ekranı açıldı. Ekranda bir yazı dosyası belirdi, beyaz sayfadaki imleç bir duvar saatinin saniye ibresi gibi kendini belli ediyordu. Panele şu cümleler yazıldı:

BÖLÜM 6

Büyük depremin üzerinden yirmi yıl geçti. Ülkede yaşayan onlarca milyon insan için senede bir kez, sahte hüznle gündeme getirilen bir konu olan büyük deprem, benim gibi binlerce insan için ise daha derin bir anlam taşıyor. Üsküdar'ın çarşısında kilim satıcısı olan babam ve dedem Avcılar'da müstakil bir ev satın aldıklarında ben henüz on yaşındaydım. Oysa o ana dek, dedemin Üsküdar'ın Beylerbeyi Mahallesi'ndeki üç katlı, eski mi eski konağında yaşıyorduk. Dedemin bir sabah yanında yatmakta olan babaannemin uykusunda öldüğünü fark etmesi, onu hem yatak odasına hem de konağa dair hüznü dolu ve ürkek bir ruh haline sürüklemişti. Dedemin durumu, ev hanımı olan annemin ise uzun yıllardan bu yana dile getirdiği 'yeni ev' hayaliyle birleşince konağı terk etmek daha kolay bir hal almıştı. Ancak herkes bilir ki insan yaşamında kurulan hayallerin ve dile getirilen planların üzerinde bir güç hâkimdir ve sözü geçen güç, besinini 'kader' kuyusunun görünmez suyundan alır. Nitekim Avcılar'daki eve taşındıktan iki yıl sonra meydana gelen deprem, ailemdeki herkesi kaybetmeme sebep oldu.

Adamın yazmaya devam ettiği sırada görünmez bir el omuzuna dokunarak, onu can havliyle bulunduğu yerde sıçrattı. Adam bilgisayarı olduğu yerde bıraktı ve konağın ışıksız odaları arasında telaşla yürümeye başladı.

Bilgisayarın ekranı yeniden açıldığında kaynağı belirsiz dokunuşlar klavyenin üzerinde geziniyordu. Dosyada daha önce yazılı olan metin tek bir hamlede silindi.

Tarayıcıda yeni bir pencere açıldı. İmleç, yabancı konuklara oda kiralama hizmeti sunan bir web sitesinin üzerinde değişiklikler yaptı. Profilin açıklamasında, Üsküdar'ın Beylerbeyi Mahallesi'nde tarihi bir konakta boş odaların mevcut olduğu yazıyordu. Sayfanın köşesinde ise tebessüm eden bir erkek fotoğrafı görünüyordu.

Görünmez eller, web sitesindeki profilin mesaj kutusuna gelen sorulara yanıtlar yazarken, karanlık yüzünden varlığı

belli olmayan duvarın gerisinden ağlama sesi duyuluyordu. Bu ses gecenin ilerleyen saatlerinde konağın camlarına şiddetle çarpan yağmur darbelerinin arasında kayboldu.

“Ah, yazarlık ne güzel meslek. Hem de böyle bir yerde!” dedi genç kadın. Bir yandan da meraklı bakışlarla tozlu raflardaki eski kitapların ciltlerine dokunuyordu. “Ben de bir zamanlar şiir yazmayı çok istemiştim. Ama sonra bunun aynı zamanda bir yetenek işi olduğuna karar verdim”

Adam, abanoz kitaplığın gölgesindeki kadının adımlarını takip ederken sessizliğini korudu. Elindeki şarap kadehini ağzına götürdüğü sırada birkaç damlayı gömleğine dökünce telaşlandı. Yanlış mı görmüştü yoksa elleri mi titriyordu?

O gece kendisini daha önce hiç olmadığı kadar gergin hissediyordu. Oysa bunu daha önce sayısız kez yapmıştı, heyecanlanmasına hiç gerek yoktu ki! Yoksa gerginliğinin sebebi, birkaç saat önce iskelede buluştuktan sonra birlikte konağa geldiği kadın mıydı?

Kadınla ilk karşılaştığında yıllardır kalbinde uyumakta olan bazı hislerin yaşam belirtisi gösterdiğinin farkındaydı. Hatta karşısında doktoru olsaydı, o hissiyatı ilk kez deneyimlediğini bile itiraf edebilirdi.

Ama bu neyi değiştirirdi ki? Acınası yaşamında ilk kez bir kadından etkilenmişti. Üstelik kadın güzel bile sayılmazdı. Daha dört gün önce konağa ondan çok daha güzeli gelmemiş miydi?

Adamın düşünceleri vücudunu ürperten bir hissin varlığıyla son buldu. Omuzundaki elin dokunuşu, onu bir kez daha yapmak zorunda olduğu eyleme zorluyordu.

Lavaboya gitmesi gerektiğini söyleyerek kadını odada bıraktı. Sonra sessiz bir koşuyla konağın merdivenlerinden indi. El yordamıyla duvarı yokladı. Kapaktan yoksun olan eski sigorta kutusunu kontrol ederek elektriği kapattı. Tam bu sırada üst kattaki kızın çığlığı duyuldu.

Telkin edici cümleler kurarak merdivenlerden çıktı ve kadının bulunduğu odaya koştu. Konağın eskiliğinden ve tadilat yaptırmak için belediyelerden izin almanın imkânsızlığından dem vurarak durumu açıkladı. “Şimdi aşağıya inip sigorta kutusunu kontrol etmem gerekiyor ama istersen üst kata çıkabiliriz,” dedi. “Çünkü üst katın elektrik sistemi çatı katındaki sigortaya bağlı, bu yüzden orası sorunsuz çalışıyor.”

“Tabii, daha iyi olur,” diye yanıtladı kadın.

Adam içinden derin bir “Oh” çekti. Ezbere cümleler sıralanmıştı ve bir kez daha işe yaramıştı. Bu durum adamı rahatlattı. Bu sahneyi kaç kez oynamak zorunda olduğunu saymayı bırakalı çok olmuştu ama yine de her defasında üst kata çıkmadan önce o gerginliği yaşırdı. Neyse ki genç kadın, bir zamanlar kendisinden önce konağın karanlığında kalmış olan diğerleri gibi üst kata çıkmayı kabul etmişti.

Merdivenlere doğru yürüdükleri sırada kadın karanlıktan korktuğunu söyleyerek adama sarıldı. Bu beklenmedik temas onu etkilemişti. Kadının sıcaklığı nefesinin ritmini bozmuş, içine düşmekte olduğu endişe ve korku kuyusunun derinliğini artırmıştı.

Kadının teması, uzun zamandır kimsenin adama kendi isteğiyle dokunmadığını anımsattı. Sıcak bir dokunuştur; beline tutunmakta olan sıcak bir el ve vücudunun son tarafına yaslanan sıcak bir beden...

Merdivenleri çıkarken düşünceleri karmaşık bir haldeydi. Birkaç dakika sonra ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Bir kadının masum teması zihnini allak bullak etmeye yetmişti. Bu durum adamın kendisini aciz ve güçsüz hissetmesine sebep oldu. Karanlığı fırsat bilerek, elini cebine götürdü ve avucunda tuttuğu hapların bir kısmını ağzına attı. Avucundan düşen birkaç tane ilacın merdivende çıkardığı tıkırtı sesi kadını korkutunca, “Korkma,” diye seslendi. “Merdivenler biraz eski, o yüzden arada böyle sesler çıkıyor.”

Kadın gülümsedi. “Hay Allah ya, normalde tırsak birisi de değilimdir ama ses aniden çıkınca irkildim,” diye karşılık ver-

di. Konuşurken, farkında olmadan adama daha sıkı sarılmıştı. Bu yakınlaşma sonrasında kadının nefesindeki sıcaklığı bile hissetmekte olan adam, merdivenin karanlığında ilerlerken, düşüncelerin ve hislerin hayaletleriyle boğuşmaya devam etti.

Bir yanda onun dışarıdaki insanlarla tokalaşmasını bile engelleyen, doktoruna bile titizlik hastası olduğu yalanını söylemesine sebep olan, bu yüzden günün büyük bir kısmını eldiven giymeye zorlayan soğuk dokunuş vardı. Bu, vücudunu donmuş bir göle düşmüş gibi hissettiren ve ölümünde bile hafızasından silinmeyeceğine inandığı bir dokunuştur. Diğer yanda ise varlığını çok uzun bir süre sonra yeniden gösteren, sıcaklığıyla neredeyse “kutsal” kabul edeceği canlı bir dokunuş vardı. Bu ise adamın çoktan unuttuğunu sandığı insancıl duyguları yeniden uyandıracak derecede güçlü ve yıllardır beyninde yer edinmiş uyuşma hissini azaltan bir dokunuştur.

Adam o gecenin, önceki gecelerden çok farklı olduğundan emindi. Kalp atışları hızlanmaya başladı. Gerçekleştirmeye hazır olmadığı pek çok plan zihnindeki sahipsiz iskeletlere tutunarak, soluk birer bedene dönüştü. Tam bu sırada, karanlıkta gizlenen bir el adamın omuzuna dokunarak onun merdivenlerde tökezlemesine sebep oldu.

Kadının desteğiyle düşmekten son anda kurtulmuş olsa da omuzundaki el, adamın zihnindeki bütün düşünceleri silip atmıştı. Beynine yeniden yerleşen uyuşma hissi, onu konağın üst katına ilerlemeye zorladı.

Son beş basamak kalmıştı. Adamın yapması gereken eylemleri izah eden sesler, yeniden uyuşmuş olan beyninde güçleniyordu; dört adım sonra kadını açık banyo kapısından itecek, duvar kenarında bulunan urgan ve bantla onu hareketsiz hale getirecekti.

Kadını boğmasına üç adım kala başına şiddetli bir ağrı çöktü.

İki adım sonra onu nefessiz bırakacak ve bedenini karşı odaya taşıyacaktı. Çünkü omuzundaki el onu böyle yönlendirmişti. Omuzundaki el, adama konağın kalbini göstermişti!

Adam pek çok kez omuzundaki ele karşı direnmeyi denemiş ve bunda başarısız olmuştu. Fakat sanki bu sefer bir şeyler farklıydı.

Vücudunu kendisine yaslayan kadın, adamın kalbindeki bir şeyleri uyandırmıştı, bunlar adamın yıllar önce öldüğünü sandığı hislerdi. Pek çok şeyden habersiz olan kadın, sarıldığı kişiye duyduğu güven duygusuyla karanlığa eşlik ederken, adam merdivenin son basamağında durdu ve kadını banyonun girişinden uzaklaştırmak için sertçe kollarından yakaladı.

“Derhal buradan kaç!” diye haykırdı. “Yalvarırım, canını seviyorsan kaç! Daha fazla dayanamıyorum, vicdanım hiçbir zaman rahat olmadı ve hiçbir zaman da olmayacak! Ne olur git buradan!”

Genç kadın karanlıktaki sakinliği cinnet çılgınlıklarıyla bozan adamın karşısında şoka girdi! Saniyeler içinde kendisini adamdan uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak adam bütün bağırışına rağmen kollarını kadına kenetlemiş durumdaydı. Boğuşma sırasında kadının dizi adamın kasıklarına isabet ederek ikisinin de dengesini bozdu. Adam birkaç adım geriye sendeledikten sonra sırtını banyonun karşısındaki kapıya çarptı. Bu sırada adamın kolları arasında kıvranmaya devam eden kadının ağırlığıyla kapı açıldı ve ikisi de pencereden yoksun, loş ışıklı bir odanın zeminine yuvarlandılar.

Kadının odada gördüğü manzara karşısında verdiği ilk tepki kusmak oldu. Kadın kusarken bir yandan da çaresizlik içinde, bedenini kontrol altına almaya çalıştı ancak gözlerini kapatmasına rağmen görmeye devam ettiği imgelerin varlığı bunu engelliyordu.

Odanın zemini pıhtılaşmış, hatta bazı kısımlarda kahverengiye dönmüş kan lekeleriyle kaplıydı. Bu lekeler zeminin diplerinden itibaren sümüksü bir dokuya bürünüyor ve duvarın yüzeyi boyunca uzanıyordu. Üstelik duvar yüzeyindeki iğrençlik bununla bitmiyordu. Tavanın ve duvarların bazı yerlerinde, bir kısmı yapının içinde sıkışmış halde duran insan bedenleri vardı! Tavanda cinsiyeti tanımlanamayacak durum-

da irili ufaklı ve çürümüşlüğün farklı evrelerinde birçok insan uzvu asılıydı. Kadın bakışlarını kaldırdığında, başının ve omzunun bir kısmı belli olacak şekilde asılı duran kadın cesedini gördüğünde ise neredeyse bayılacaktı!

Bedeni zihninde uçuşan görüntü ve düşünceler karşısında güçsüzleşmişti. Üstelik tam bu sırada aklını yitirmesine sebep olacak bir değişim yaşanmıştı. Zeminde sırtüstü yatmakta olan adam acı içinde çırpınmaya başladı! Kadın ise avazı çıktığı kadar çığlık atarak, kendisini şok eden görüntüye kitlenmiş bir halde çaresizce onu izliyordu.

Adam odanın zeminine yapışıp kalmıştı! Bütün gücüyle debeleniyor ama bu çaba onun bulunduğu yerden kıpırdamasına yardımcı olmuyordu. Üstelik şimdi zemin daha farklı bir yapıya evirilmiş, esnek bir görünüme dönüşerek derinleşmişti.

Kadın zemindeki değişimi fark etti. Adamın kan havuzu içindeki çırpınışına tanık olurken, bir yandan da var gücüyle kapının eşiğine doğru geriledi. Adam acılı çığlıklar eşliğinde, fokurdayan zeminin derinliklerine çekilirken kadın şahit olduğu dehşete daha fazla dayanamadı ve kapının eşiğinde bayıldı.

Genç kadın, konağın görünmez eli kendisine dokunana dek marazlı bir kâbusun bataklığında boğuldu.

İstanbul'un göğü kasvetle şişmiş bulutlar tarafından esir alınırken, Beylerbeyi Mahallesi'nin en eski yapısı, şehrin gizemli manzarasına asırlık sessizliğiyle uyum sağlıyordu. Üç katlı konağın her yağmurda koyulaşan ahşap duvarları, bakımsız bahçenin çamurlu zeminiyle bütünleşiyor gibiydi. Zemin uzaktan bakınca bile göze çarpan uzunluktaki solucanlarla doluydu. Bahçe duvarının yılın her gününde nemli kalan kısımları, çeşitli boyutlardaki salyangozlara ve onlardan en fazla birkaç sene önce yaşamış ama geride sadece kabukları kalmış salyangoz ruhlarına mezar olmuştu. Konağın ön duvarının dibinde yetişen dişbudak ağacı yıllardır kuruydu. Ancak buna rağmen gövdesi güçten düşmemiş, dalları ise konağa tutunarak büyü-

meye devam etmişti. Bu yönüyle yapı ölüm ve *yaşam* olgularını bir arada barındırıyor gibiydi.

Konak, kış gecesinin sisleriyle besleniyordu. Dişbudağın dallarında ömrünü geçiren kargaların ve çatının kuytularında dünyaya gelen baykuşların sesi onun varlığını kutsayan şeytani bir müzikti. Zemin katın duvarlarını kemiren fareler ve fi tarihinden kalma tesisatın oluklarını dolduran hamam böcekleri ise bu yapının en gözde dekorlarıydı.

İstanbul başka isimlerle anıldığı zamanlarda bile var olan konak, sahibi tarafından hiç kimsenin dile getirmeye cesaret edemeyeceği bir anlaşmaya sadık kalınması şartıyla inşa edilmişti.

Konak o anlaşmayı hiçbir zaman unutmadı. En yalnız zamanlarda bile, tıpkı zamansızlığın içinde var olan Yüce Eski-ler'den *Cthulhu*'nun *R'lyeh*'teki evinde yaptığı gibi, düş kurmaya ve beklemeye devam etti.

Şimdilerde konağın her bir köşesi, yeniden inşa edilmiş beton yapılarla çevrelenmiş durumdaydı. Yeşil alanlardan yoksun, araba ve insan mezarlığına dönen apartmanlar eski konağa göre daha yaşam dolu bir görüntü çiziyor gibiydi. Bu durum konak için hiçbir şekilde sorun teşkil etmiyordu. Onu ilgilendiren şey, bahçe kapısından geçtikten sonra kendisine yaklaşmakta olan genç kadın ve yanında getirdiği adamdı.

Genç kadın abanoz kapıyı açmak üzere anahtarını çıkardığında görünmez bir elin müdahalesi çatı katındaki odayı çoktan loş bir ışıkla aydınlattı. Ev sahibesinin adımlarını takip ederek kapıdan geçen adam, "Demek burada oturuyorsun," dedi. "*Tinder*'da konak sahibi bir kadına denk geleceğimi ve onunla buluşacağımı hiç düşünmemiştim."

BİYOĞRAFİLER

Aşkın Zengin Akkuş

Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi İktisat Bölümü ve Açık Öğretim Fakültesi Felsefe Bölümü mezunu olan yazar, iş hayatına bankacılıkla başlayıp özel bir şirketin işletme müdürlüğünü üstlenerek sürdürdü. Bu görev sonrasında, uzun yıllar çalıştığı bir firmanın finans bölümünde yöneticilik yapan Akkuş, bir dönem Risk Yönetim Danışmanlığı yaparak profesyonel iş hayatına devam etti.

Şu sıralar kendini tamamen edebiyata adanarak yeni kitaplar ve projeler üzerinde çalışan yazarımız aynı zamanda Dark İstanbul Kitap Bölümü'nün Yayın Kurulu'nda olup Genel Yayın Yönetmenliği görevini sürdürmektedir.

Yazarın Eserleri

"Mış" Gibi Yaşamak, 2012 (Truva Yayınevi)

Zifiri Aydınlık, 2014 (Parafiks Yayınevi)

Karanlıktaki Kadınlar / Bakireler Mabedi, 2018

(Bilgi Yayınevi)

Hayalet Müzik / Sandima, 2019 (Artemis Yayınları)

Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Protohistorya ve Önasya Arkeolojisi bölümünden mezun oldu. *Âşık Kadınlar Denizhanesi* ve *Benim Güzel Ölülerim* adlı romanlarıyla olumlu eleştiriler aldı.

Korku, bilimkurgu ve fantazya türlerindeki öyküleri *Gölge*, *Yabani* ve *Lemur* gibi dergilerde yayımlandı. *Olimpos Öyküleri*, *Aşkın Karanlık Yüzü*, *Karanlık Yılbaşı Öyküleri* ve *Karanlıktaki Kadınlar* adlı öykü derlemelerine öyküleriyle katıldı. Müzik temalı korku öykülerinden oluşan

Hayalet Müzik derlemesinde hem konsept yaratıcısı ve proje yönetmeni hem de yazar olarak bulundu.

Aynı zamanda gazeteci ve müzik yazarıdır. 2007’de Agos’ta başladığı gazetecilik hayatına *Taraf* gazetesinde devam etti. 2010-2016 arasında “Operatik” ve “Hayalhane” adlı köşelerinde opera ve klasik müzik yazıları, *K Dergi*’de ise yazarlar ve bestecilerle ilgili denemeler kaleme aldı. Ayrıca gazetelerin kent ve kültür-sanat eklerinde editörlük, yazı işleri müdürlüğü yaptı. Şu an *Evrensel* gazetesi ile *The Voice of Travel* dergisi başta olmak üzere çeşitli basın organlarında klasik müzik, opera ve edebiyatla ilgili yazılar yazıyor, söyleşiler yapıyor. Yazarımız aynı zamanda *Dark İstanbul Yayın Kurulu*’nda görev almaktadır.

Yazarın Eserleri

Olimpos Öyküleri (Öykü), Yitik Ülke Yayınları, Eylül 2010

Âşık Kadınlar Denizhanesi (Roman), Müptela Yayınları, Ocak 2015

Aşkın Karanlık Yüzü (Öykü), İthaki Yayınları, Şubat 2017

Benim Güzel Ölülerim (Roman), İthaki Yayınları, Mayıs 2017

Karanlık Yılbaşı Öyküleri (Öykü), Bilgi Yayınevi, Aralık 2017

Karanlıktaki Kadınlar (Öykü), Bilgi Yayınevi, Mart 2018

Hayalet Müzik (Öykü), Artemis Yayınları, Kasım 2019

Nurgül Çelebi

Aslen Mardinli olan Nurgül Çelebi, 1985 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. Kürtçe, Süryanice ve İbranice dillerini bilen yazar Mardin Artuklu Üniversitesi Süryani Dili ve Kültürü Anabilim Dalı'nda Yüksek Lisans eğitimini Süryânîler'de Güneş ve Ay Sembolizmi isimli tez ile tamamladı. Kısa bir dönem Londra SOAS Üniversitesi'nde misafir öğrenci olarak bulunan yazar, halen Ankara Üniversitesi Dinler Tarihi Anabilim Dalı'nda doktora eğitimini sürdürmektedir.

Şu an doktora tez araştırması nedeniyle Westfälische Wilhelms-Universität Münster'de bulunan yazar, masal diyarı İstanbul'dan çok uzaklarda olmasına rağmen karanlığın fısıltısını duymaya ve Dark İstanbul için yazmaya devam etmektedir.

Edebiyat hayatında ilk ödülünü 2000 yılında Onur Güvener Öykü Yazma Yarışması'nda aldı. Yazarımız aynı zamanda Dark İstanbul Kitap Bölümü Yayın Kurulu'nda görev almaktadır.

Yazarın Eserleri

Yarına Dokunmak, 2012 Müptela Yayınları (2 baskı)

Aşka Dokunmak, 2013 Müptela Yayınları 2013

Karanlıktaki Kadınlar/ Sofîâ'nın Dönüşümü, 2018 Bilgi Yayınevi

Hayalet Müzik / Ölüm Müzikali, 2019 Artemis Yayınları

Ercan Akbay

Psikolojik gerilim ve polisiye romanlarıyla tanınan yazar, 12 Şubat 1959'da İstanbul'da doğdu. Kadıköy Maarif Koleji ve İ.Ü. İşletme Fakültesi'nden mezun oldu. Turizm ve elektronik sektörlerindeki deneyimlerinin akabinde bir caz kulübü kurdu, sanat ürünleri ve tasarımla ilgili çeşitli işlerde çalıştı.

Romanları dışında öykü, makale ve senaryolar da yazan Ercan Akbay'ın gerçek suç hikâyeleri -seri katiller- üzerine araştırma ve incelemeleri çeşitli mecralardan okunabilir. Türkiye Polisiye Yazarları Birliği'nin kurucu üyelerinden biridir.

Yazarın Eserleri

<i>Kuraldışı Öyküler</i>	1996 / Arion Basım Yayın
<i>Erkekler Ağlamaz</i>	1997 / Arion Basım Yayın
<i>Tilki Tilki Saat Kaç</i>	2006 / Arion Basım Yayın
<i>Değirmenlere Karşı</i>	2010 / Doğan Kitap
<i>Ten Kokusu</i>	2012 / Gala Yayınları
<i>Fotoğrafçılar Kulübü</i>	2015 / Maceraperest Kitaplar
<i>Akılçelen</i>	2016 / Maceraperest Kitaplar
<i>Yağmurdan Önce</i>	2019 / Maceraperest Kitaplar /
(Dünya Kitap Yılın Polisiye Romanı Ödülü)	

Attila Şanbay

Çeşitli albüm ve repertuvarlarda yer alan bazı Türk Sanat Müziği eserlerinin sözlerini yazdı.

Bazı sektör ve sanat dergilerine yazılar yazdı, editörlük yaptı. Vordonisi Kayıp Ada adlı romanı, iki farklı ödüle layık görüldü.

Fotoğrafa ve filme çekilmekten hoşlanmayan Şanbay, halen yeni romanlarını kaleme almaktadır.

Yazarın Eserleri

Vordonisi Kayıp Ada (roman) Martı Yayınları, Temmuz 2018

Aynadakiler (roman) Nemesis Kitap, Ekim 2010

Gazenet Kitap, 2014, Martı Yayınları

Nisan 2019

Funda Özlem Şeran

İstanbul'da doğdu. Lisans ve yüksek lisans eğitimini Marmara Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde tamamladı. Korku, fantastik kurgu ve bilimkurgu türünde yazdığı öykülerle Türkiye Bilişim Derneği, Türk Fantazya Birliği ve Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü yarışmalarından ödüller aldı. Hem çocuklar, hem de yetişkinler için eserler üretiyor.

Yazarın Eserleri

Anne-Kız Diyalogları (Burcu İkizer ile), *Baba-Kız Diyalogları*; Lamia Yayınları, *Öğrenciliğin Kitabını Yazdık, Üstelik Kopya Da Çekmedik*; Hiper Kitap Başlık Yayın Grubu (Dokuz yazarın katılımıyla ve aynı zamanda editörü olarak). *Ecel* (fantastik kurgu- yetişkin roman); İthaki Yayınları. *Derslerle Başım Dertte* (6 kitaplık çocuk edebiyatı serisi); Final Kültür Sanat Yayınları, *Gürültücüler* (bilimkurgu çocuk romanı), *Korkak Burçak* (çocuk korku romanı) *Düğün Alayı* (çocuk romanı), *Korkusuz Köyün Korkuluğu* (fantastik çocuk romanı); Altın Kitaplar. Ayrıca *Dünyalılar* isimli TBD ödüllü bilimkurgu öyküleri derlemesinde (İletişim Yayınları), *Anadolu Korku Öyküleri -3: YILGAYAK'ta*, *Karanlık Yılbaşı Öyküleri'nde*, *Karanlıktaki Kadınlar'da* (Bilgi Yayınevi), *Hayalet Müzik'te* (Artemis Yayınları), *Yeryüzü Müzesi* isimli bilimkurgu seçkisinde (İthaki Yayınları) öyküleri ve *Yüksek Doz Gelecek* isimli 5 yazarlı bilimkurgu kitabında "Phobos" adlı kısa romanı yer aldı (Altın Kitaplar).

Uğur Kılınç

Uşak'ta doğdu. Lisans öğrenimini Kocaeli Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo, Televizyon ve Sinema bölümünde tamamladıktan sonra aynı üniversitenin Sosyal Bilimler Enstitüsü Radyo, Televizyon ve Sinema Anabilim Dalı'nda Yüksek Lisans öğrenimine başladı.

“Kültürel Bir Değer Olarak Müzik ve Müziğin Mitoloji İle Olan İlişkisi: Amon Amarth Grubuna Göstergebilimsel Bir Yaklaşım” başlıklı tezi ile yüksek lisansını tamamlayan yazar, 2016 yılında Marmara Üniversitesi

Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sinema bölümünde doktora öğrenimine başladı. Kendisi aynı zamanda Ondokuz Mayıs Üniversitesi'nde Araştırma Görevlisi olarak çalışmalarını yürütmektedir. Akademik çalışmalarını sinema, edebiyat ve mitoloji alanlarında yoğunlaştıran Uğur Kılınç'ın bu konular üzerine ulusal ve uluslararası yayınları bulunmaktadır. Yazarın öyküleri ve inceleme yazıları ise Lemur Dergi, Komplike Dergi ve Bozuk Dergi'de yayımlanmıştır.

Yazarın Eserleri

Nebel Şatosu ve Diğer Öyküler (2015, Gece Kitaplığı) /
Öykü Kitabı

Oegtar'ın Felaketi (2016, Gece Kitaplığı) / Roman

Karanlık Yılbaşı Öyküleri (2017, Bilgi Yayınevi) /

Derlemede “Çörten” Öyküsü

Mitolojinin Müziği (2019, Karakum Yayınevi) / Bilimsel Kitap

Hayalet Müzik (2019, Artemis Yayınları) / Derlemede

“İstanbul'un Cadıları” Öyküsü

Çağdaş Ulus

Gazeteci -Yazar Çağdaş Ulus, 1986 yılında Kars'ta dünyaya geldi. İlk, orta ve lise eğitimi İstanbul'da tamamladı.

İletişim Fakültesi'nin Gazetecilik bölümünden mezun oldu. Mesleğe, staj yaptığı Vatan gazetesinde 2008 yılında başladı. Bu gazetede; muhabir, editör ve haber merkezi şefliği yaptı. Gazete 2018 yılında yönetim tarafından kapatılınca 10 yıllık Vatan gazetesi macerası burada sona erdi.

Yaklaşık bir yıldır da Türkiye'nin en çok okunan üç haber sitesinden biri olan haberler.com'da çalışmaktadır.

Burada da haber editörü ve şef editörlük yapan Ulus, evli ve bir çocuk babasıdır.

Yazarın Eserleri

Cemaat İsterse, 2013 Kaynak Yayınları

24 Saat, 2016 Tekin Yayınevi

19 Temmuz 1987'de doğdu. 2010'da Trakya Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih bölümünden mezun oldu. Çeşitli internet sitesi ve fanzinlerde, araştırma yazıları ve hikâyeleri yayımlandı. 2013'te FABİSAD'ın düzenlediği GİO Hikâye yarışmasında "Öykü Başarı Ödülü" ve Türkiye Bilişim Derneği'nin düzenlediği "TBD Bilimkurgu Öykü Yarışması"nda mansiyon kazandı. 2017'de Yedikuleli Mansur romanıyla GİO

Roman Ödülleri'nde dereceye girerek "Başarı Ödülü" aldı. "Son Gulyabani'nin Yeri" adlı blogunda öykülerini paylaşmaya devam ediyor.

Yazarın Eserleri

Yedikuleli Mansur, İthaki Yayınları / *Istrancalı Abdülharis Paşa*, İthaki Yayınları / *Gölgeli Öyküler*, Yenisey Kitap / *Anadolu Korku Öyküleri 2* (Antoloji) / *"Mezardan Gelen"*, 7 Bilgi Yayınevi / *Gio Ödülleri 2013 Seçilmiş Öyküler* (Antoloji)/*Kumarcı Bahattin*- İthaki Yayınları/ *Güçoburlar* (Antoloji)/*"Güçobur"*, Doğan Kitap /*Aşkın Karanlık Yüzü* (Antoloji)/ *"Ak Yılan"*, İthaki Yayınları / *Anadolu Korku Öyküleri 3-Yılgayak* (Antoloji) *"Cazı Nene"*, Bilgi Yayınevi / *Karanlık Yılbaşı Öyküleri-Aralıktan Sızan Karanlık* (Antoloji)/ *"Definenin Tılsımı"*, Bilgi Yayınevi / *İstanbul 2099* (Antoloji)/ *"Bozkıresk"*, Doğan Kitap/ *"Sabahçı Hasan'ın Gece Düşleri"* (Çizgi roman Hikâyesi), *Seyfettin Efendi ve Esrareniz Hikâyeleri Şehir, Vakıf ve Sosyal Hayat*, -*"Eski İstanbul Kabadayısı Figürü ve Bir Şehrin Yaşadığı Değişimler"*, Mahya Yayınları, *Türk Kültüründe Vampirler-Oburlar, Yal mavuzlar ve Diğerleri* (Seçkin Sarkpaya ile), Karakum Yayıncılık. Çizgi Roman Kitabı, *"Bir Kabadayının Anatomisi: Ustura Kemal"*, Kitabevi Yayınları

Yurdagül Şahin

ODTÜ Kimya Mühendisliği'nden mezun oldu. Uzun yıllar mühendis olarak çalıştı. Öyküleri, Varlık Dergisi, Öykü Gazetesi, internet üzerinde yayın yapan edebiyat dergilerinde ve kolektif öykü kitaplarında yer aldı. 2017 yılında Av öykü kitabı Kayıp Rıhtım'ın "2017'nin En'leri" okur oylamasında yılın en iyi Fantastik/Bilimkurgu/Korku öykü kitabı(Yerli) kategorisinde ikinci oldu. Fantazya ve Bilimkurgu Sanatları Derneği (FABİSAD) ta-

rafından düzenlenen GİO ödülleri yarışmasında, yayımlanmamış öykü dalında 2016 yılında başarı ödülü, öykü kitabı dalında 2018 yılında en iyi öykü kitabı ödülü aldı.

Yazı atölyeleri, çocuklarla Yönbulucu çocuk romanının sonunu birlikte yazma atölyeleri yapıyor. Bir grup yazar arkadaşıyla birlikte aylık öykü kültürü fanzini, Kiltablet'i çıkarıyor, yayın kurulunda yer alıyor. Çocuklar ve yetişkinler için yazmaya devam ediyor.

Yazarın Eserleri

Av(Fantastik/Bilimkurgu/Korku/Gerilim öykü kitabı), 2017, DEX Kitap.

Çocuk Kitapları: Yönbulucu – Kral Kelebeklerinin İnanılmaz Yolculuğu, (roman) 2017, Martı Yayınları.

Öykülerinin yer aldığı antolojiler:

Veda (E-Kitap); 2010, AltKitap. Biber Gazı Öyküleri – Her Göz Bir Yangın Yeri, 2014, Yitik Ülke Yayınları.

Gurbet: Hasret, Aşk, Fedakârlık Öyküleri, 2015, Gökkuşakı Kitabevi.

Aylık öykü kültürü fanzini Kiltablet, 2016 yılından beri devam ediyor.

Arkeolog, Yazar, Felsefe öğrencisi. 1973 İstanbul-Üsküdar doğumlu. İlk, orta ve liseyi İstanbul'da okudu. İstanbul Üniversitesi Klasik Arkeoloji bölümünde lisans ve yüksek lisans yaptı. 2019 yılında İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde okumaya başladı.

Assos, Perge, Allianoi gibi kazılarda, yüzey araştırmalarında bulundu. Bitirme tezini "Homeros İlyada'sının Yunan Sanatı'ndaki Ana Teması – Betim Programı" üzerine yaptı.

2014'te Fantastik ve Bilimkurgu Sanatları Derneği'ne (FABİSAD) üye oldu. 2018 Mart itibarıyla halen bu derneğin yönetim kurulunda yer alıyor.

Yazarın Eserleri

İlk öyküler; 2013 yılı itibarıyla Fabilog'da yayınlandı.

Dergilerdeki çalışmaları; *Kayıp Rıhtım* gibi internet platformlarında, *Yabani*, *Rotka*, *Vagon*, *Komplike*, *Mikrop*, *Trip* ve *Lemur* gibi dergilerde yazıları, öyküleri, Kitap Eki'nde aylık okuma listeleri, kitap incelemeleri yayınlandı, yayınlanmaya devam ediyor.

İlk Öykü Kitabı; *Kibrit Ev* 2016 Kasım ayında İthaki Yayınları'ndan Yankı Enki editörlüğünde çıktı. *Kayıp Rıhtım*'ın düzenlediği "Yılın EN'leri" okur oylamasında *Kibrit Ev* "Yılın EN İyi Fantastik Öykü Kitabı" seçildi.

Derleme kitaplarda yer alan öyküleri; 2017 Şubat'ta *Aşkın Karanlık Yüzü*, 2018'de *Patı Öyküleri*, *Sadık Dostlarımız ve Tren Öyküleri*. İlk biyografik kitabı; 2018 yılında *Dedalus Yayınları*'nın yan kolu *Gerekli Kitaplar*'dan *Lefter: Efsaneler Ölmez* çıktı. Pek yakında; 2019 yılında raflarda yer alması muhtemel dört derleme kitap için öyküler yazıyor, bitmiş romanı için gün sayıyor, yeni ve solo öykü kitabı için üretmeye devam ediyor.